

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MAYA BANKS

Beyond The Night

• THE VAULT COLLECTION •

First time in print for over a decade

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AYRICA MAYA BANKS TARAFINDAN

*Simon Brazen'i
Baştan Çıkarmak
Onun Zevki İçin
Benimle Kal*

*Pervasız
Sev Beni, Hala*

*Sisin İçinde
İnin İçinde
Altın Gözler*

*Kehribar
Gözler
Benimle Ol
Songbird*

*Milyarderin Sözleşmesi Nişan Yastık Sohbeti
(Fourplay Duology)*

*Soul Possession (Üniformasız Erkekler Antolojisi) Eve
Giden Uzun Yol*

Sürgün (Cherished Duology)

COLTERS' LEGACY SERİSİ

*Colters'ın Kadını
Colters'ın Karısı (Colters'ın Kadını'na ücretsiz kısa öykü sonsözü)
Callie'nin Çayırı
Colters'ın Hanımı
Colters'ın Kızı
Colters'ın Sözü
Colters'ın
Hediyesi*

ANETAKIS ÜÇLEMESİ

*Metres Gelin
The Affair*

NEFES NEFESE ÜÇLEMESİ

RUSH

ATEŞ
YANIKLARI

TUTKU VE HAMİLELİK SERİSİ

Ayartıl
mı
İstenilen
Baştan
Çıkarılm
ış

TATLI SERİSİ

Tatlı Teslimiyet
Tatlı İkna Tatlı
Ayartma Tatlı
Baştan Çıkarma
Tatlı Sahiplenme
Tatlı Bağımlılık

KGI Serisi

En Karanlık Saat
Saklanacak Kaçacak
Yer Yok
Karanlıktaki Fısıltılar
Şafakta Yankılar
*Softly at Sunrise (novella dijital olarak veya Shades of Grey'in arkasında
basılı olarak mevcuttur)*
Fırtınadan
Sonra Steele'de
Dövülen Grinin
Tonları
Gün Ağarırken Şafaktan
Önce En Karanlık
Güneşten Daha Parlak

İSKOÇ TARİHSELLERİ

*Bir İskoçyalı ile Yatakta (McCabe üçlemesi) Bir
İskoçyalı Kadının Baştan Çıkarılması (McCabe
üçlemesi) Bir İskoçyalıyı Asla Sevmek (McCabe
üçlemesi)*

*Bir İskoç'u Asla Baştan Çıkarma (Montgomerys &
Armstrongs)
Highlander Most Wanted (Montgomerys & Armstrongs) Highland
Ever After (Montgomerys & Armstrongs) Çok Yakında*

KARIŞIK KALPLER ÜÇLEMESİ

*Onlara Ait
Daima Benim (TBA)
Sonsuza Kadar
Bizim (TBA)*

TESLİMİYET ÜÇLEMESİ

*Bırakmak
Teslim
Olmak Her
Şeyi Kabul
Etmek*

KIRILMAMIŞ ÜÇLEME

*Anlaşıldı
Duyuldu
İnkâr
Edilmedi*

YAVAŞ YANMA SERİSİ

*Beni Güvende
Tut Sonunda
Güvende
Her Nefeste Sadece
Bir Dokunuş*

YETKİLİLER

*Hakim olunan
Hakim olunan
Tutulan*

KASA KOLEKSİYONU

*Majesteleri, Gecenin
Ötesindeki Aşkım
Kalbimin Düşesi*

Gece Yarısına Kadar

Maya ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için web sitesine gidin, onunla
Facebook'ta bağlantı kurun veya onu twitter'da takip edin!

<http://www.mayabanks.com>
<http://www.facebook.com/authormayabanks>
http://twitter.com/maya_banks

GECENIN ÖTESİNDE

Maya Banks

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Gecenin Ötesinde

Telif Hakkı © 2007 Maya Banks

ISBN: 978-1-946461-28-5

Kapak: Designs By Dana

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Maya Banks tarafından yayınlandı

İçindekiler

<u>PROLOGUE</u>	
<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM DOKUZ ON</u>	
<u>ON BİRİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM</u>	
<u>ON DÖRT BÖLÜM ON</u>	
<u>BEŞ</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>ON SEKİZ BÖLÜM ON</u>	
<u>DOKUZ BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI İKİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>DÖRT BÖLÜM YIRMI BEŞ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ALTI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI SEKİZ BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>OTUZYIRMI DOKUZ</u>	

BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM OTUZ
DÖRT OTUZ BES
OTUZ ALTINCI BÖLÜM
OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM YAZAR
HAKKINDA

Hayatını dünyayı gezerek geçirmiş bir kadının tek istediği ev diyebileceği bir yerdir. Sıradan varoluşundan bıkmış bir adam macera dolu bir hayat arzuluyor.

Birlikte aşkın en büyük yolculuk olduğunu keşfederler.

India Ashton, maceraperest babasıyla birlikte, sadece efsanelerin hayat verdiği çok eski bir şehir olan Pagoria'yı aramak için dünyayı dolaşmıştır. Bir grup asi tarafından esir alındıktan ve babasının ölümünden sonra İngiltere'ye döner, tek istediği iyileşmek ve ev diyebileceği bir yerdir. Ridgewood

Vikontu Thomas Hadley ya da daha çok bilinen adıyla "Ridge", macera peşinde koşan huzursuz bir ruhtur. Ünlü bir kaşifin günlüğüne rastladığında, kayıp şehir Pagoria'yı bulmanın anahtarının kendisinde olduğuna inanır; ancak günlüğün şifresini çözmek için India Ashton'ın yardımına ihtiyacı vardır ve Ashton terk ettiği hayatına geri dönmek istememektedir. Öldüğüne inandığı babasından gelen bir mektup

Hindistan'ı zor bir karar vermeye zorluyor.

Babasını kurtarmak için sığınağını terk etmek ve Vikont'la güçlerini birleştirmek zorundadır; Vikont'la arasında çok fazla akrabalık bağı vardır ve görevinde başarılı olmak istiyorsa ona ihanet etmek zorundadır. Günlüğün içinde

inanılmaz bir şey yatıyor. Şehrin hâlâ yaşadığının, duvarları arasında bir uygarlığın var olduğunun ve vikontla hiç hayal etmediği bir bağlantısı olduğunun kanıtı. India ve Ridge birlikte bulmacanın parçalarını çözer ve hayatlarını sonsuza dek değiştirecek bir yolculuğa çıkarlar. India'nın ihaneti büyüyen bağı tehdit eder ve sonunda India sevdiği adam, zamanın kendisi kadar eski bir şehir ve arzuladığı güvenlik arasında seçim yapmak zorunda kalır.

Önsöz

Kayıp şehir Pagoria'nın dışında

1817

Sir Roderick Castleton sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi kaçtı. Karanlıkta tökezleyerek ilerledi, elleri tünelin nemli duvarlarına çarparak umutsuzca kendini düzeltmeye çalıştı. Yüzünden ter boşanıyor ve nefesi ağzından işkence dolu hırıltılarla çıkıyordu.

Yine düştü ama ayağa fırladı ve kendini geçidin daha da aşağısına attı. Sadece birkaç metre daha.

Dar tünel küçük bir açıklığa kadar uzanıyordu ama o durmadı. Özgürlüğe giden yoldaki son engel olan kayanın yüzeyindeki yarığa doğru koştu.

Acı veren sıyrıkları görmezden gelerek yanlara doğru kaydı, pürüzlü yüzey boyunca ilerledi. Çok yaklaştı. Bunu hissedebiliyordu. Özgürlük. Güvenlik. Duvarlardan çıkıntı yapan sivri kenarlar, sanki onu geri tutuyormuş ve uçuşunu engelliyormuş gibi giysilerine takıldı. Dağın kendisi öfkeyle titriyor gibiydi.

Neredeyse sevinç çığlıkları atarak yarıktan dışarı fırladı. Başarmıştı! Çarpan kalbini kontrol etmeye çalışırken ağzındaki havayı kocaman bir şekilde emdi. Eli cebinde güvenle sakladığı antik bileziği aradı.

Sırıttı ve yumruğunu havaya kaldırdı. "Ben kazandım! ."

Berrak, yıldızlarla dolu gökyüzü önünde genişçe esneyerek uzaktaki toprağa dokunuyordu. Güneye döndü, dağ çayırını aceleyle geçti.

Kutsal şehirle arasına mesafe koydukça gökyüzü daha da karardı. Yıldızlar birer birer kayboldu, yerlerini uğursuz, boğucu bir kıyamet pelerini aldı. Her adımda göğsü daha da şişiyor, ayakları beceriksizleşiyor ve yavaşlıyordu.

Hava ürkütücü bir şekilde etrafında dönüyor, ince duman dalları havada uçuşuyordu. Kötülük. İlk aklına gelen şeytani bir varlıktı. Ama hayır, kötü olan kendisiydi, bu varlık değil.

Rüzgâr etrafını sarmış, giysilerini ve saçlarını karıştırıyordu. Birden sanki hayatında ilk kez gözleri açılmış gibi oldu. *Her şeyi* görebiliyordu. Ağzı sessiz bir inkâr çılgılığıyla açıldı, her günahı bitmeyen bir litanyada ortaya çıktı. İçine, kara kalbine baktı ve acı veren gerçeğe karşı gözlerini kapattı.

"Hayır!" diye bağırdı, kollarını çılgınca sallayarak. "Benden uzak dur!"

Yaptıkları gözünün önünde canlandı ve suçlayıcı bir şekilde ona baktı. Şehirden çalmayı nasıl akıl edebilmişti? Şehir onun gitmesine asla izin vermezdi.

Yüzünü tırmalarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Cebini karıştırdı ve bileziği çekip çıkardı, onu olabildiğince uzağa fırlatmak istiyordu. Bilezik avucunu yaktı ve acı içinde çığlık attı. Bilezik elinde parlarken dehşet içinde yere baktı. Çılgınca salladı ama bilezik yerinde duruyordu.

Göğsündeki ağırlık giderek arttı ve dizlerinin üzerine çöktü. Boştaki eliyle boğazını sıktı ve onu daha da sıkı tutan görünmez bantları kırmaya çalıştı.

O ölecekti. Bunun farkına varması, geçmişte yaptığı tüm kötülükler kadar açıktı. bunlardan kaçınabilirdi. İyilik her zaman galip gelirdi. Ve o kötüydü.

Yere düşerken bilezik elinden kaydı ve yuvarlanarak birkaç metre ötede durdu. Anahtar. *Anahtarı* kaybedemezdi.

Birinci Bölüm

Londra, İngiltere

Mayıs, 1818

Ridgewood Vikontu Thomas Hadley ya da daha sık kullanılan adıyla Ridge, uşaktan aldığı notu açtı. Notun içeriğini okurken midesini bir heyecan dalgası kapladı ve göğsüne doğru hızla yayıldı.

Ruh halinin tam tersine, mektubu sakince katladı ve paltosunun içine yerleştirdi. Bir kez daha arkasına yaslandı ve böylesine muazzam bir başarıyı kutlamak niyetiyle bir içki istedi.

Londra Tarih Kurumu'nun lüks iç mekânı sık sık diğer centilmen kulüplerine benzetilirdi. Düşünen adamların White's'ı olduğuna dair pek çok şaka yapılmıştı. Ridge sekiz yıl önce Cambridge'den ayrıldığından beri bu seçkin bilim adamının uğrak yerine sık sık giderdi.

Uşak konyakla döndü ve Ridge karşısındaki boş masaya doğru sahte bir kadeh kaldırdıktan sonra içkiyi bir dikişte mideye indirdi.

Bardağı bir kenara bırakarak oturduğu yerden kalktı ve gözlüklerini tekrar taktı. Ceketinin içinde sıkı sıkı duran kâğıt parçasını okşadı. Böyle muazzam bir keşif bekleyemezdi. Hemen notu gönderen kitap satıcısını görmeye gidecekti.

Uşak arabasını çağırmak için önden gitti ve Ridge geniş mermer zeminde fuayeye doğru yürüdü, botları kararlı adımlarla vuruyordu. Neredeyse kapıya varmıştı ki kapı açıldı ve bir adam içeri daldı.

"Ho, Ridgewood, seni burada görmek ne büyük sürpriz," dedi Lord Clarence açık bir alaycılıkla.

Ridge kaskatı kesildi, dişleri sinirlenerek gıcırdadı. Ama Westchester Dükü'nün kendini beğenmiş küçük oğlu bile bugünkü memnuniyetini gölgeleyememişti.

"Lord Clarence," diye karşılık verdi kısa bir baş selamıyla. Onu omuzlayarak geçmeye başladı ama Lord Clarence onun önüne çıktı.

"Söyle bana, Ridgewood. Hâlâ kayıp şehirlerin ve var olmayan uygarlıkların peşinde misin?"

Hiçbir şey Ridge'e Lord Clarence'ın yağlı yüzündeki kendini beğenmiş kahkahayı silmekten daha fazla zevk veremezdi ama bunun yerine, sinir bozucu böceği kızdıracağını bildiği için gülümsedi. "Ya siz Lord Clarence, babanız öldüğünde düklüğün size miras kalması için hâlâ ağabeyinizi ortadan kaldırmamanın yollarını mı arıyorsunuz?"

Lord Clarence'ın boynuna ve yüzüne doğru donuk bir kızarıklık yayıldı. Pek çok insan Lord Clarence'ın geçmişteki patavatsızlıklarına değinmeye cesaret edemezdi ama Ridge'in böyle bir çekincesi yoktu.

"Arabanız sizi bekliyor lordum," dedi uşak kapıdaki görevinden Ridge'e.

Ridge sırtarak, "İzninizle," dedi. "Çok acil bir işim var." Lord Clarence'ı atlattı ve serin bahar havasına doğru yürüdü.

Kulübün karanlık, dumanlı iç mekânından ferahlatıcı bir değişiklikti. Pipo içen biri olmadığından, keskin ve tatlı kokuya pek tahammülü yoktu.

Şehir otobüsünün açık kapısında bir an durakladı ve hafif esintinin üzerinden geçmesine izin verdi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve yumruğunu havaya savurma isteğine karşı koydu.

Arabaya bindiğinde şoförüne St. Martin's Lane'deki küçük kitapçının adresini verdi ve araba ilerlemeye başladığında arkasına yaslandı.

Otuz dakika sonra arabadan indi ve aceleyle küçük dükkâna girdi. Etrafına bakınıp dükkân sahibini aradı, sabırsızlığı her geçen dakika artıyordu. Sonunda kısa boylu, yaşlı bir adam arka odadan ona doğru yürüdü.

Ridge'le göz göze geldiğinde adamın yüz ifadesi aydınlandı. "Çabuk geldiniz lordum."

"Gerçekten de öyle. Günlüğü görmek için sabırsızlanıyorum. Eğer gerçekten söyledığınız , her iki tarafın da yararına olacak bir anlaşmaya varacağımızdan hiç şüphem yok."

Mal sahibinin gözleri parladı ve Ridge onun zihninde parayı saydığını görebiliyordu. Günlüğün gerçek olduğu kanıtlanırsa, banknotlar bol miktarda olacaktı.

Dükkân sahibi bir kez daha aceleyle arka odaya gitti ve birkaç dakika içinde bez ciltli bir nesneyle geri döndü. Yakındaki bir masaya doğru yürüdüler ve adam yıllanmış dergiyi yavaşça açtı.

Heyecanına engel olamayan Ridge kitabı aldı, elleri buruşuk kapağın üzerinde saygıyla gezindi. Nefesini tutarak ilk sayfaya kadar açtı. Soluk bir mürekkeple yazılmış olan *Sir Castleton 1802*. Ölümünden on beş yıl önce ve tam da seyahatlerine başladığı yıl.

Ridge artan coşkusunu yuttu ve dükkan sahibine sakın bir bakış attı. "Bunu nasıl buldun?"

"Bunu Sir Roderick'in tek kız kardeşi olan Bayan Alicia Unster'dan satın aldım. Ölümünden sonra kişisel eşyalarından oluşan bir kutunun içinde kendisine ulaşmış. Eşyaları satın almakla ilgilenip ilgilenmediğimi sormak için benimle temasa geçti ve ben de sizin günlüğe ilgi duyacağınızı bildiğim için hemen satın aldım."

Ridge yavaşça, "Eminim sizin de farkında olduğunuz gibi bu olağanüstü bir keşif," dedi. "Önce benimle temasa geçtiğiniz için teşekkür ederim."

"Geçmişte fazlasıyla adil davrandınız lordum."

Ridge kitabı içine soktu. "Bir fiyatta anlaşalım mı? o zaman?"

####

India Ashton yorgun gözlerini ovuşturdu ve dikkatini Önünde bir sürü kâğıt vardı. Pencereye hızlı bir bakış şafağın ilk soluk tonlarını ortaya çıkardı. Rahat bir nefes aldı ve babasının notlarını bir kenara itti. Eli *Tarih Derneği Haberleri*'nin son sayısına değdi ve içindeki öfke yeniden kabardı.

"Kendini beğenmiş, kibirli ahmaklar," diye tısladı. Babasının son sayısında sergilediği tavır karşısında hâlâ öfkeden titriyordu.

Başını salladı ve içinde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalıştı. Yorulmuştu. Babasının eleştirileri üzerinde duramayacak kadar yorgundu. Genişçe esneyerek sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Bir geceyi daha atlatmıştı.

İyi aydınlatılmış çalışma odasından çıkıp merdivenlere doğru yürüdü. İlk basamağı tırmanırken hizmetçisi ona seslendi.

"Bayan India, önünüze bir tepsi getirmemi ister misiniz? Emekli olmak mı?"

India nazik kadına gülümsedi. "Buna gerek kalmayacak, Mary."

"Uyumana yardımcı olacak bir çay bile mi yok?"

"Bu sabah ihtiyacım olacağını sanmıyorum," dedi bir esnemeyi daha bastırarak.

"Akşam yemeği için en sevdiğin yemeği pişireceğim. Seni zamanında uyandırırım mı?"

India başını salladı ve merdivenleri çıkmaya devam etti. İlk kez uyku fikri içini korkuyla doldurmamıştı. Başı dönüyor ve babasının günlüğünün sayfaları kafasının içinde yüzüyor, sonsuz bir kelime dizisi halinde birbirine karışyordu.

Odasına girdiğinde hemen gidip perdeleri açtı ve sabah güneşinin tembelce içeri süzölmesine izin verdi. Odası ışıkla yıkandığında, örtülerini geri çekti ve yatmaya hazırlandı.

Uyku isteğinin onu terk etmesinden korkarak hızla soyundu. Yıpranmış pantolonunu ve solmuş gömleğini bir kenara atarak yorganın altına girdi ve boynuna kadar çekti. Gözlerini kapadı ve uykunun gelmesini bekledi.

Anında karanlık, boğucu görüntülerin saldırısına uğradı. Boğulacağı korkusu. Panik. Alnından ter boşandı ve elleri nemli bir hal aldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ışığı içine çekerken derin derin nefes aldı. Gözlerini kapattığı birkaç saniye içinde arşafaları ter içinde kalmıştı bile.

Boğuk bir lanetle bacaklarını yatağının kenarına savurdu ve tişörtünü tekrar üzerine çekerek ayağa kalktı. Udaya'yı çağırdı ve kendini toparlamaya çalıştı. Birkaç saniye sonra Udaya karanlık kafasını kapıdan içeri soktu, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Mary bana bir fincan çay yapabilir mi?" India boyun eğerek sordu.

Udaya hemen odayı geçti, sarisi ayaklarının dibinde zarifçe dalgalanıyordu. Hindistan'ı kollarının arasına aldı. "Rüyalar seni rahatsız mı ediyor, *Beti*? Hemen aşığı inip çayını getireyim."

India, Udaya'nın kucaklamasının verdiği rahatlığa kendini bıraktı. Uzaklaştığında Hintli kadının kahverengi gözlerinin onu dikkatle incelediğini, yüz hatlarına endişenin kazındığını görebiliyordu.

Udaya onun yanağını şefkatle okşadı ve usulca gıdıkladı. ". ayınızı getireyim, sonra da saçınızı tararım."

India'nın eli bilinçsizce kesilmiş saçlarına gitti. Parmaklarını kulağının dibindeki kısa buklelerde dolaştırdı. Artık uzun saçlarını kullanmıyor olsa da Udaya onun saçlarının taranmasından ne kadar zevk aldığını biliyordu.

Pencereden dışarı bakmak için döndü ve nefesinin altında bir kez daha küfretti. Zayıflığına lanet olsun. Neden sadece uyuyamıyordu? Mary'nin çayında dinlenmesine yardımcı olması için bitkilerden oluşan bir karışım vardı ve genellikle başarılı oluyordu ama buna güvenmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Saatlerce süren sıkıcı okumalardan sonra bile kendi başına uykuya dalmayı başaramadı. Her gece şafağın ilk ışıkları gökyüzünde belirene kadar uyanık kalıyordu. Ancak o zaman gözlerini kapatmaya dayanabiliyordu ve genellikle sadece Mary'nin çayının yardımıyla.

Mütevazı aile mülkünün inişli çıkışlı manzarasına bakarken düşünceleri babasının notlarına geri döndü. Mütevazı. Neredeyse gülecekti. İflasın eşiğindeyken böyle mi denirdi?

Babasının anılarını yazabilmek için geceler boyu onun evraklarını karıştırmış, düzenlemiş ve tasnif etmişti. Hayatta kalmak için yeterli gelir getirecek her şeyi yapardı. Yıllarca süren yolculuktan sonra tek istediği ev diyebileceği bir yerdi. Sığınacak ve iyileşecek bir yer. Ve bir zamanlar ona ev sahipliği yapmış olan ülke, sevgili Hindistan'ı, şimdi güvenliğin rahatlatıcı ölçüsünü değil, dehşetin görüntülerini çağırıyordu.

Ama bulduğu tek şey, kayıp şehir Pagoria'ya dair referans üzerine referanslardı. Kendisinin ve babasının bu konuya olan tutkusu düşünüldüğünde şaşırtıcı değildi ama onu rahatsız eden şey bu gece okuduklarıydı.

Şehrin yeri hakkında birçok teori vardı. Kaybolmasına ne sebep olmuştu. Başına ne tür bir felaket gelmişti. Yıllar içinde birkaç kalıntı üretilmişti, ancak kalıntılar için hala kesin bir yer bulunamamıştı. Babası şehir konusunda önde gelen iki otoriteden biriydi. Onu yarı deli olarak gören akranlarına göre öyle değildi ama şehir hakkında neredeyse herkesten daha fazla şey biliyordu.

Zihninin derinliklerinde, onun hakkında söylenenlerin bazılarının doğru olup olmadığını merak etti. Kendi el yazısıyla, şehri ziyaret ettiğini iddia eden yaşlı bir adamla yaptığı bir ziyareti anlatmıştı. Adama göre şehir hâlâ yaşıyordu. Hâlâ geliyormüş. Ve daha sonra babası şehrin hâlâ var olduğu fikrine kafayı takmış görünüyordu.

Kaşlarını çattı. Teorisini sadece bir kez dile getirmişti. Bu, son on beş yıl içinde İngiltere'ye yaptığı birkaç seyahatten birinde Tarih Derneği üyelerine verdiği bir konferanstı. Binadan gülünerek çıkarılmıştı.

Bu konudan bir daha hiç bahsetmemişti, ona bile. Teorinin onun nezdinde desteğini kaybettiğini düşünmüştü. Şimdi onun özel günlüğünü okuyunca

saplantısının ne kadar yaygın olduğunu fark etti.

Umutsuzluk göğsünde kabarmakla tehdit ediyordu. Onun Pagoria hakkındaki fikirlerini nasıl kâğıda dökebilirdi? Yaşarken olduğu gibi ölürlen de alay konusu olacaktı. Akranlarının bilerek başlarını sallamalarına ve başından beri haklı olduklarını düşünmelerine dayanamazdı. Onun anlattıkları sadece hakkında yazılan kötü niyetli makaleleri doğrulayacaktı.

Ancak anılarını yayınlamaktan elde edeceği para olmadan, evini tutma fikrinden de vazgeçebilirdi. Ciddiye alınma umudu varsa, şehrin mevcut durumu hakkındaki görüşlerini dışarıda bırakmak zorunda kalacaktı. Ellerini yorgun bir şekilde alnında ovuşturarak şakaklarındaki sıkıcı ağrıyı dindirmeye çalıştı.

Udaya bir tepsi çayla döndüğünde rahatlayarak başını kaldırdı.

"Otur, *Beti*," dedi Udaya sertçe. "Sana biraz çay koyayım."

India itiraz etmeden tuvalet masasına oturdu ve güvenilir arkadaşının ikram ettiği sıcak fincan çayı minnetle aldı. Udaya'nın maharetli elleri saç tellerini kulaklarının arkasına doğru düzelitti ve India zevkle iç çekti.

"Uyuyana kadar seninle oturayım mı?" Udaya, India'nın başını usulca okşayarak sordu.

India başını salladı. "Bunu kendi başıma yapmayı öğrenmeliyim."

Udaya onun omzunu sıvazladı ve tepsiyi aldı. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın."

India, Udaya'nın ipek bir girdap içinde gidişini izledikten sonra odanın öbür ucundaki yatağına baktı. Yatağı kararsızlıkla baktı. Bu kadar yumuşak ve rahatlatıcı bir şey nasıl düşmana dönüşebilirdi?

İçindeki şeytanların kazanmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde yatağı tırmandı ve yorganı yukarı çekti. Gözlerini tavana dikmiş, çayın sakinleştirici etkisinin üzerine çökmesini diliyordu.

Kısa süre sonra göz kapakları ağırlaştı ve rahatlama onu sardı. Birkaç dakika içinde rüyasız bir uykuya dalacaktı. Döndüğünden beri ona eziyet eden korkutucu görüntülerden yoksun bir uyku.

###

Ridge, arabası Hertfordshire'a giden yol boyunca sarsılıp sallanırken günlüğün sayfalarını çevirdi. Günlükteki tuhaf çizimleri fark ettiğinde önce şaşırılmıştı ama sonra

sayfaların Pagorian dilinde yazıldığını fark etti. Diğer kayıtlar onu, çözülemeyen yazının içinde antik kentin kalıntılarını bulmanın anahtarının saklı olduğuna inandırdığında heyecanı daha da arttı.

Ama hâlâ tercüme sorunu vardı. Bu yüzden Hertfordshire'a, merhum Phillip Ashton'ın kızı India Ashton'ın evine gidiyordu. Bir kadın için tuhaf bir isimdi ama muhtemelen Hindistan'da doğduğu düşünülürse, babasının ona anavatanının ismini verdiğini tahmin ediyordu.

Ashton ve Sör Roderick Pagoria konusunda önde gelen otoritelerdi. Ama artık ikisi de ölmüştü ve son umudu, son on beş yıldır onunla birlikte seyahat eden Ashton'ın kızında kalmıştı.

Yıllardır anlatılanlara bakılırsa, Bayan Ashton tarihi konularda en az babası kadar bilgili görünüyordu. Tek umudu bunun doğru olmasıydı, yoksa yolculuğu boşa gidecekti. İngiltere'ye dönüşüyle ilgili anlatılanlar çeşitliydi ve hepsi de aynı derecede kabataslaklı. Daha dramatik olanlardan bazıları, Hindistan'da uzak bir isyancı çetesi tarafından yakalanması ve üç ay boyunca esir tutulması etrafında dönüyordu. Bayan Ashton vardı olmuştur suskun hakkında ve DETAYLAR. onu Geri dön, röportajlardan ve tarih derneğinde konuşma yapma tekliflerinden kaçınıyordu. Kulüpte Ashton'ın ölümünün ayrıntıları ve Pagoria hakkında ne bilgiye sahip olabileceği konusunda çılgınca bir merak vardı, ancak Bayan Ashton

yatıştırmaya meyilliydi.

Aslında, Bayan Ashton'ı evine götüren geminin kaptanı olmasaydı, dönüşü hiç bilinmeyecekti. Ridge, Londra'da dolaşan sansasyonel hikâyelerden ziyade babasının yasını tutuyor olmasının daha muhtemel olduğunu düşündü. Sizi doğuran adamla böylesine yakın bir ilişki içinde olmak nasıl bir duygu olmalıydı? Hiçbir fikri olmadığından emindi. Babasıyla kendi ilişkisi hoşgörü sınırındaydı.

İtiraf etmeliydi ki, gizemli Bayan Ashton'a duyduğu merakla yanıp tutuşuyordu. Alışılmadık bir yetiştirilme tarzı olduğu kesindi ve diğer insanların sadece görmeyi hayal ettiği yerleri görmüştü. *Kendisinin* de hayalini kurduğu yerleri.

Pagoria'nın varlığına ve konumuna dair çürütülemez kanıtlar bulma hayalini gerçekleştirmeye onu daha da yaklaştıracak olması, düşünebileceğinden çok daha fazlasıydı. Hayatının yolculuğuna çıkacak ve döndüğünde bulgularını yayınlarak iddialarının geçerliliğini bir kez ve herkes için kanıtlayacaktı. Ve çıkarlarının boş olmadığını kanıtlayacaktı.

Sonunda araba tozlu bir yola girdi ve bir tepeye çıkarak uzaktaki bir eve doğru yöneldi. Otomatik olarak gözlüklerine uzandı ve onları yanındaki koltuğun üzerine koydu. Araba durdu ve Ridge etrafını saran tozu dağıtmak için bir elini sallayarak aşağı indi. Küçük tuğla eve baktı ve bakımsız halini fark etti.

Sarmaşıklar asi bir şekilde duvarlara doğru kıvrılıyor ve neredeyse evi ele geçiriyordu. Ahşap kapı donuk ve solgundu, iyi bir cilaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Üst pencerelerden birinde bir çatlak vardı ve geri kalanı toz tabakası altında acı çekiyordu. Ev hüzünlü *görünüyordu*.

Bu duygudan sıyrıldı ve yontulmuş ve yabani otlarla kaplanmış yürüyüş yoluna adım attı. Ceketini düzelttikten sonra kapıyı çaldı ve giderek artan bir sabırsızlıkla bekledi.

İri yarı, koyu tenli, sarıklı bir adam kapıyı açtı ve ona hoş olmayan gözlerle baktı. Bakışları sanki bir tehdidi ölçüyormuş gibi Ridge'de bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

Ridge boğazını temizleyerek kartını uzattı ve adam da aldı. Karta baktı ve sonra tekrar Ridge'e döndü. "Nasıl yardımcı olabilirim, *Sahib*?"

"Bayan Ashton'ı görmeye geldim."

"Özür dilerim, *Sahib*. Arayanları kabul etmiyor."

"Almıyor musun?" Ridge kaşlarını çatı ve fobunu kontrol etti. Aramak için nazik zamanı çoktan geçmişti. Evde değil miydi? Ama bu iri yarı adam böyle bir şey söylememişti. Sadece almadığını söylemişti.

"Hayır, *Sahib*."

"Anlıyorum, belki de onunla konuşmamın çok acil olduğunu söyleyebilirsiniz. Londra'dan buraya kadar geldim."

Hintli adam bir elini düzgünce kesilmiş sakalına sildikten sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve asık suratlı bir hareketle bacaklarını açtı. "Bunu yapamadığım için üzgünüm, *Sahib*. *Mem-Sahib* arayanları kabul etmiyor." Sesinde bir kesinlik vardı ve Ridge onun ikna edilemeyeceğini anlayabiliyordu.

Bunca yolu geri çevrilmek için gelmemişti. Kendisi için bu kadar önemli bir şeyi başarmaya bu kadar yakinken olmazdı. Ve Bayan Ashton kabul etse de etmese de bir ziyaretçisi olacaktı.

Heybetli adamı iterek geçti ve fuayenin içinde durdu. "Beni oturma odasına yönlendirirseniz, Bayan Ashton'la görüşmeyi bekleyeceğim."

Kızılderili'nin gözleri kısıldı. "Belki de beni duymadınız, *Sahib*. Bayan Ashton kabul etmiyor."

"Evet, öyle demiştiniz," diye araya girdi Ridge. "Ama o beni kabul etmeye hazır olana kadar bekleyeceğim." Kendisine oturma odası gösterilinceye kadar kollarını kavuşturmuş, kıpırdamadan durdu.

Kızılderili'nin yüzünde bir öfke belirdi, sonra ifadesi hızla donuklaştı. "Pekâlâ. Bu taraftan," dedi sert bir sesle ve dönüp ön girişin sağındaki küçük odaya girdi.

Ridge soluk şam kumaşından bir kanepeye oturdu ve odanın içini inceledi. Evin dışı gibi içi de daha iyi günler görmüştü. Perdeler güneşe maruz kaldıkları için kasvetli, mobilyalar ise yıpranmıştı.

Ev ve içindekiler bir gösterge ise maceraya atılmak pek gelir getirmiyor olmalıydı.

Ridge uzun bir süre oturduktan sonra Bayan Ashton'ın dikkat çekici bir şekilde ortalıkta görünmemesi üzerine huzursuzlandı. Davranışlarının kişiliğinin bir göstergesi olmadığını umuyordu. *Kâhya* ona içecek bir şey bile ikram etmemişti, bu da onun nezaket kurallarına uygun bulmadığı bir durumdu. Sonunda ayağa kalktı ve odanın karşısındaki kitaplığı incelemeye başladı.

Birkaçının üstündeki tozu sildikten sonra bir tanesini çıkardı. Gözlerini kıstı ve başlığı okuduğunda yüzünü buruşturdu. Şiir. Ama elbette oturma odası tarihi kitaplarla dolu olmayacaktı. Onlar muhtemelen kütüphanesinde saklıydı.

Bir saat sonra Bayan Ashton'ın tahmin ettiğinden çok daha kararlı olduğuna karar verdi. Ya öyle ya da gerçekten evde değildi. Her iki durumda da hizmetçiler görevlerini yerine getirmekte son derece yetersizdi.

Hayal kırıklığı onu sinirli bir hale getirince, Londra'ya dönme niyetiyle kapıya doğru yürüdü. Kendisine küçümseyerek bakan minyon bir kadınla neredeyse çarpıştı.

Geri çekilirken, "Özür dilerim," diye mırıldandı. Bu Bayan Ashton olabilir ? Genç kadının görünüşüne bakarken kaşları kalktı.

Pantolon ve bol bir gömlek giymiş, nazıkçe yetiştirilmiş bir kadından çok bir şeyse benziyordu. Koyu renk saçları bir erkek çocuğununki kadar kısaydı ve kulaklarına doğru hafifçe kıvrılıyordu. Zayıftı, belki de çok zayıftı, pantolonu dar belini ve ince bacaklarını vurguluyordu. Gömleğine hafifçe bastıran göğüslerinin kabarıklığı olmasaydı, genç bir çocukla karıştırılabilirdi. Ama onun en çok dikkatini çeken şey

Gri gözlerinin altında koyu lekeler vardı. Yorgun görünüyordu. Çok yorgun. Onu uyandırmış mıydı?

"Kavi bana gitmeyi reddettiğinizi söyledi," dedi kaşlarını çatarak. "Belki de işitme duyunuzda ya da davranışlarınızda bir sorun vardır. Arayanları kabul etmiyorum."

"Yine de buradasın," dedi oldukça çekici olduğunu bildiği bir sırıtışla.

"Ne zaman biri evime davetsiz olarak girse, bu büyük bir endişe kaynağı oluyor. Bir an önce giderseniz çok memnun olurum."

Cazibesi buraya kadarmış. Gerçi bu kadın, bir erkek ona gülümsediğinde bayılacak bir hanımefendiye benzemiyordu. Ama o da kadınları bir serçe sürüsü gibi titretme konusunda hatırı sayılır deneyime sahip bir çapkın sayılmazdı.

Boğazını temizledi ve kadının bakışları altında kıpırdandı. Kadın dikkatle ona baktı, bakışları da tavırları kadar düşmancaydı. Belli ki ziyaretçilere alışık değildi, ama o zaman da hiçbir özelliği çok sayıda ziyaretçisi olmasını gerektirecek kadar konuksever görünmüyordu.

Ve sonra onu gördü. Ona bulutlu bir günü hatırlatan gözlerden yansıyor. Korku. Kadın açıkça ondan korkuyordu. Sadece ona zarar vermek istemediğine dair güvence vermek için ilerledi ama kadın aceleyle geri çekildi.

Aptallığına ve aşırı hevesine lanet ederek geri çekildi ve bir elini saçlarında gezdirdi. Şimdi gözlüklerini takmış olmayı diliyordu. Hangi kadın gözlük takan bir erkekten korkabilirdi ki?

"Bayan Ashton, size zarar vermek istemedim. Adım Vikont Ridgewood ve Londra Tarih Derneği üyesiyim."

Onu davasına ikna etmeden önce adını vermenin en iyi yol olmayabileceğini çok geç fark etti.

Gözleri kısıldı ve gri gözlerinde öfke parladı.

"Kim olduğunuz ya da babamı uzun süredir aşağılayan bir gruba mensup olmanız umurumda değil," dedi buz gibi bir sesle. "Konferans ya da röportaj vermeyi zaten reddettim. Şimdi izin verirsiniz, ilgilenmem gereken daha acil konular var."

Hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Her şeyi yanlış yapıyordu. "Belli ki yanlış bir başlangıç yaptık Bayan Ashton. İzin verirsiniz baştan başlayacağım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve çenesini öne çıkardı. "Eğer gidişinizi hızlandıracaksa, elbette devam edin."

Huysuz bir kadındı. Ceketinin cebinden günlüğünü çıkardı ve doğrudan ona baktı. "Sör Roderick Castleton'ın kim olduğunu bildiğinizi varsayıyorum."

Kadın cevap vermeyince adam devam etti. Belki de bunun yanıtlanamayacak kadar saçma bir soru olduğunu düşündü. "Yakın zamanda ona ait olan bir dergiyi ele geçirdim. İlgi alanlarımızın büyük ölçüde aynı olduğu düşünülürse, bu satın alma beni oldukça sevindirdi."

Kitabı Pagorian yazısının başladığı sayfaya kadar açtı. Sonra da ona uzattı. "Ama Pagorian dilini anlamadığım için bu benim için tam bir muamma, yine de belki de antik kalıntıların yerini özetliyordur diye düşünüyorum."

Kitabı ondan alırken gözlerinde bir ilgi pırıltısı parladı. Memnuniyet onu yakaladı ve bir gülümsemeyle savaştı. Evet, o Phillip Ashton'ın kızıydı.

Gözleri kâğıdın üzerinde gezindi ve yüzünde anlaşılabilir bir ifadeyle dondu kaldı. Kitabı adama geri itti. "Üzgünüm, size yardımcı olamam."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Eski yazıları okumada babandan daha becerikli olduğunu duymuştum."

"Size yardım edemem," diye sakince tekrarladı. "Şimdi müsaade ederseniz." Eliyle kapıya doğru işaret etti.

Elleri titriyordu, tavırlarıyla tam bir çelişki içindeydi ve tekrar gözlerine baktığında göz bebekleri büyümüştü. Ne okumuştı acaba?

"Bayan Ashton, eğer bana yardımcı olursanız, zamanınızın karşılığını fazlasıyla ödemeye hazırım. Cömertçe."

Dudakları gerilmeden ve gözleri sertleşmeden önce yüzünde kısa bir kararsızlık ifadesi belirdi. "Belli ki istediğini elde etmeye alışkın bir adamsın ama bu durumda korkarım ki başarısız olacaksın. Senden gitmeni istedim. Reddedecek misin?"

Onu daha fazla zorlamaya cesaret edemezdi. Eğer başka bir zaman dönmeyi planlıyorsa. Vazgeçmeyeceği kesindi. Ama şimdi sırası değildi. Belki daha uyumlu bir ruh halindeyken.

"Pekâlâ, Bayan Ashton. Sizin daha bilgili olduğunuzu düşündüğüm için üzgünüm. Size iyi günler dilerim."

Onu geçmeye başladı ve küçük bir gülümseme ağzının köşelerini yukarı doğru çekti. "Kışkırtmaların işe yaramayacak. Akranlarının çoğunun aksine, ben

şışırılmış bir önem duygusundan muzdariptir."

Bir an durdu, gülümsemenin kadının yüzünde değişim karşısında afallamıştı. Gözlerini yumuşatmıştı ve *çok güzeldi*. Bu fikrin saçmalığı karşısında başını salladı. Kadın karşısında pantolon ve erkek gömleğiyle duruyordu. Ona reverans yapmaya bile tenezzül etmemişti ve adamın kendisi hakkındaki düşüncelerini pek de umursamadığı belliydi. Kendi gülümsemesini bastırdı.

Kadının yanından geçip kapıya doğru ilerlediğinde uşağın kapıyı açtığını görünce şaşırmadı. Arkasına bakmadan evden çıktı ve kendisini bekleyen arabasına doğru yürüdü.

Londra'ya dönerken tedirginliği daha da artmıştı. Çekilmez. İnatçı. Ve bir saman yığını kadar dikenli. Bayan Ashton'la yaptığı görüşmeden eli boş döneceğini hiç düşünmemişti. Güncede ne okumuştı? Merak onu tüketti.

Bilmek zorundaydı.

Peki neden ona yardım etmedi? Babasına karşı kaleme aldığı makaleler yüzünden mi reddetmişti? Bunu sadece bir akademisyenin diğeriyle aynı fikirde olmadığı akıllıca bir söylem olarak ele almıştı.

Ve onun gözlerinde gördüğü korku ve yorgunluk. Cevaplanmamış o kadar çok soru vardı ki. Şimdi, gelmeden öncekinden çok daha fazlaydı ve cevapları bulmaya kararlıydı. Bayan Ashton ne düşünürse düşünsün.

Gözlüğünü arabanın koltuğunda bıraktığı yerden aldı ve taktı. Sonra daha önce okuduğu sayfaları gözden geçirmek için günlüğü açtı. Daha önce gözden kaçırdığı bir şey bulmayı umuyordu.

Pagorian dilindeki birkaç sayfa dışında günlüğün tamamını bitirdiğinde, araba Londra'ya girmiş ve konağına yaklaşmıştı. Kitabı bir kenara bıraktı ve araba durduğunda aceleyle içeri girdi.

Dikkati hâlâ sinir bozucu Bayan Ashton'da olduğu için doğruca çalışma odasına yürüdü. Kapının aralık olduğunu görünce kaşlarını çatı. Hizmetkârlar içeri girmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Burası onun özel tuttuğu tek odaydı. Birçok kitabının, kâğıdının ve eserinin bulunduğu odaydı. Kâhyası Moreland'la bu konuyu konuşmak için aklına bir not aldı.

Kapıyı iterek açtı ve içeriyi gördüğünde uzun bir küfür dizisi savurdu. Kitaplar ve kâğıtlar yere saçılmıştı. Masası darmadağınaktı. Mobilyalar bile yırtılmıştı, kanepesinin dolgusu kar gibi etrafa saçılmıştı.

Bakışları kıymetli kitaplarının bulunduğu raflara kaydı ve birçoğunun yırtılmış olduğunu gördü. Cam parçaları yumuşak ışıktaki parlıyordu. En değerli eserlerinden birinin zeminin ortasında paramparça olduğunu görünce kalbi sıkıştı. Bu bir hizmetçinin işi değildi. Öfkeyle yumruklarını sıkarken parmakları avuçlarının içine gömüldü.

"Moreland!" diye bağırdı.

İkinci Bölüm

Kâhya, Ridge'in bağırışından birkaç saniye sonra ortaya çıktı. Önündeki dağınıklığı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lordum, iyi misiniz?"

Ridge ona baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Herhalde bunu benim yaptığımı düşünmüyorsun. Biri bu pisliği hemen temizlesin. Ve mümkün olduğunca çok şeyi korumaya dikkat edin. Ben odamda olacağım."

Gitmek için döndü ama Moreland boğazını temizledi. "Lordum, Lord ve Leydi Drysdale'in bu akşam sizinle yemek yiyeceğini unuttunuz mu? Oturma odasında sizi bekliyorlar."

Ridge burnunu iki parmağının arasına sıkıştırdı ve annesinin onaylamayacağı bir yemin etti. "Neden onların gelişini bana daha önce haber vermedin?"

"Siz beni çağırmadan bir dakika önce geldiler lordum."

"Pekâlâ," diye homurdandı. "Aileme birazdan aşağıda olacağımı söyle. Daha uygun bir kıyafet giymeliyim."

Odasına doğru yürüdü ve seyahatte giydiği kıyafetleri hızla çıkardı. Belli ki uşağı akşam yemeği randevusunu unutmamıştı, çünkü Ridge'in değiştirmesi için bir takım kıyafet hazırlamıştı. Kontun ziyareti için Ridge'in giymeye alışkın olduğu kıyafetlerden daha uygun bir şeyler.

Saçlarının bir düzene girdiğinden emin için aynaya hızlıca bir göz attıktan sonra odasından çıkmak için döndü. Durakladı ve tuvalet masasına geri döndü, eli gözlüklerini almak için uzandı. Kısa bir tereddüt anından sonra gözlüğü aldı ve taktı. Babası onlardan nefret ederdi. Onları zayıf bir adamın işareti olarak görürdü. Ama Ridge sırf yaşlı adamı memnun etmek için kör olmaktansa zayıf olarak görülmeyi tercih ederdi.

İçini çekerek odasından çıktı ve merdivenlerden inerek oturma odasına gitti. İçeri girdiğinde annesi kanepenin üzerindeki tüneğinden kalktı ve babası pencerenin yanında durduğu yerden başını kaldırıp baktı.

"Thomas, seni görmek ne güzel," dedi annesi ellerini uzatmış ona doğru yürürken.

"Anne," dedi, ellerini ellerinin arasına aldı ve yanağına saygılı bir öpücük bıraktı. Kadın çok güzeldi, bu gerçek onun gözünden hiç kaçmamıştı. Elli küsur yaşından bir gün bile fazla göstermiyordu ve sarı saçlarında bir tutam bile ak yoktu.

"Yorgun görünüyorsun." Kaşlarını çatı. "Yeterince dinlendin mi?"

Dişlerini sıktı ve çekici bir gülümseme takındı. Aynı çekici gülümseme Bayan Ashton'ı etkilemeyi başaramamıştı. Çocukken "hastalıklı bir bünyeye" sahip olma talihsizliğine uğramıştı ve bu nedenle bu damga onu yetişkinliğinde de takip etmişti.

"Ben gayet iyiyim anne. Söylemem gerekirse ıslıl ıslıl görünüyorsun."

Kadın zevkle kızardı ve ona gülümseyerek karşılık verdi. "Olabilir."

"Bizi kabul etme vaktin gelmişti," dedi babası hoyratça. "Aileni bekletmek kibarlık değil."

Ridge gerildi ve öksürdü, babasının yanındayken kötü bir alışkanlığı vardı ama genellikle pek bir şey söyleyemezdi. En azından tekrarlayabileceği kelimeler. "Özür dilerim efendim. Kaçınılmaz bir şekilde alıkonuldum. Eğer bu tarafa gelerseniz, yemek salonunda akşam yemeği servis ediliyor."

Sertçe döndü ve kolunu annesine uzattı. Yemek odasına girdikten sonra annesini oturttu ve masanın başındaki yerini babasına bıraktı. Annesinin karşısındaki ve babasının solundaki sandalyeye kaydı ve uşaklara yemekleri getirmeye başlamalarını işaret etti.

"Gelmen gerektiği kadar sık gelmiyorsun Thomas," dedi annesi sitemle. "Robert ve Lucinda ayda en az bir kez Drysdale Keep'e gelmeyi başarıyorlar."

Ridge, Lucinda'dan bahsedilince irkildi, iştahı aniden kesildi. "Son zamanlarda oldukça meşguldüm."

"Kendini şu işe yaramaz derslere gömüyorsun," diye mırıldandı Kont.

Ridge babasının sözlerini duymazdan gelerek, "Olağanüstü bir bulguya rastladım," dedi. "Sör Roderick Castleton'ın kişisel günlüğü." Öne doğru eğilirken sesine heyecan karışmıştı. Ailesinin muhtemelen Sör Roderick'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına aldırımıyordu. Bu onun heyecanını zerre kadar azaltmadı.

Kontes zoraki bir gülümsemeyle, "Evet, bu harika, canım," dedi. "Bununla tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Kayıp şehir Pagoria'yı bulmak için bir keşif gezisi düzenlemeyi planlıyorum," diye sakince cevap verdi.

"Şeytan diyorsun!" diye haykırdı babası, çatalını gürültüyle tabağına bırakarak. "Kimsenin zerre kadar umurunda olmayan bu kayıp şehirler ve eski uygarlıklarla ilgili aptalca fikirleri ne zaman bırakacaksın?"

Ridge babasını inceledi. O ve kardeşi Robby, Kont'a belirgin bir benzerlik gösteriyordu. Babasının saçları şakaklarında gümüşe dönmüş olsa da, geri kalanı hâlâ koyu kahverengiydi ve incelme belirtisi göstermiyordu. Ama benzerlikler burada sona eriyordu. Başını iki yana salladı. Nasıl olmuştu da Kont'un soyundan gelmişti? Hiçbir ortak noktaları yoktu. Babası Ridge'i asla anlamayacaktı. Kont asla denemeyecekti.

"Onları önemsiyorum," dedi Ridge sessizce. "Ve eğer başarılı olursam, bu çağımızın en büyük keşiflerinden biri, belki de en *büyükü* olacak."

Kont tiksintiyle başını salladı. "Dryesdale'in gelecekteki Kontu olarak, korumanız gereken bir sorumluluğunuz var. Koruman gereken bir imajın var. Pislik içinde dolaşırken bunları nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?"

Ridge'in dudakları gerildi ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar şarap kadehini kavradı. Kısa bir an için ve büyük bir memnuniyetle, bardağın babasının boynu olduğunu hayal etti. Bu yeni bir tartışma değildi. Aslında Ridge ilgi alanının peşinden gitmek için Cambridge'den ayrıldığından beri tutkusu babasıyla arasında bir anlaşmazlık konusu olmuştu.

"Robert'ın varis olamaması çok yazık," diye mırıldandı babası nefesinin altından. "En azından evlendi ve bir varis bırakmayı düşünüyor, çünkü sende buna dair bir işaret yok."

Ridge'i öfke sardı ve kadehi elinde yere bıraktı. Babasının ziyaretlerine sık sık eşlik eden öfke ateşini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Sözleri artık onu incitecek güce sahip olmamalıydı. Ama bilincinin gerisinde, onu yetiştiren adamdan kısacık bir an için de olsa onay almak istiyordu. Sadece bir an. Böyle bir onayın artık hiçbir *anlamı* olmasa bile. Soğukkanlı babasının onayına muhtaç bir çocuk olmanın ötesine geçmişti.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı sonunda. "Kontluğun bir âlime kalacağını bilmek seni üzüyor olmalı. Ama umudunu kaybetme, belki de evlenmeyi düşünmediğim için varis olmak Robby ve *sevgili* karısına düşer."

Annesi gergin bir kahkaha atarak, "Hadi şimdi daha neşeli bir şeyler konuşalım," dedi. Ama bu açıklama karşısında yaşadığı şok çok açıktı.

İki adam sessiz kaldı. Ridge, ailesinin Londra'ya bir sonraki seyahatlerine kadar dönmek üzere ayrılacağı ve annesinin aileyi bir araya getirme ihtiyacı hissedeceği dakikaları sayıyordu. Odaklanması gereken, babasının itaatkâr bir varis arzusunu tatmin etmekten daha önemli şeyler vardı. Daha önce bu yola girmiş ve felaketle sonuçlanmıştı ve bu deneyimi tekrarlamak istemiyordu.

###

India babasının notlarını çalgınca karıştırdı, sayfaları birbiri ardına çekip çıkardı ve karalanmış sözcükleri hızla taradı. Nefes alış veriş azaldı ve alnında hafif bir ter lekesi belirdi.

Gözlerini kapadı ve Sör Roderick'in günlüğüne kazınmış yazının görüntüsünü hatırladı. Söylenenler hiç de yanlış değildi. Ama bu doğru olabilir miydi?

Elindeki bir avuç kâğıdı masanın üzerine bırakarak alnını avuçlarının içine dayadı. Yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu. Lord Ridgewood'un gidişinden sonra bir daha uyuyamamıştı. O iğrenç adam evine girmiş ve birkaç dakika içinde dünyasını altüst etmişti.

Sir Roderick kayıp şehri nasıl keşfedebilmişti? Ve daha da önemlisi, neden bunca yıl bunu bir sır olarak saklamıştı? Babasının şehir hakkındaki teorisinde gerçekten de haklı olduğu fikri hayret vericiydi.

Bu şaşırtıcı bilgiyle ne yapmalıydı? Ellerini gözlerinden çekti ve parmaklarını şakaklarına götürerek gerginliğin kaybolmasını diledi. Ayağa kalkarak gerindi ve yorgun kaslarını esnetti, ardından masanın üzerine eğilerek avuçlarını eskimiş yüzeye dayadı.

Keşifleriyle ünlü bir adam olan Sir Roderick neden gerçeği kendine saklamıştı? Onun ölüm koşullarını hatırlamaya çalıştı. Keşfini açıklayamadan mı ölmüştü?

Yılanın ölümü üzerine gerçek bir pişmanlık duymayı başaramamıştı. Bir zamanlar babasının dostum dediği biriydi. Ta ki babasının keşiflerinden birini çalana kadar.

Kaşlarını çatarak yüzünü buruşturdu. Bu ihanet babasını akranları arasında itibarsızlaştırma yoluna sokmuştu. Sör Roderick babasını gerçek bir âlim gibi değil de şan şöhret peşinde koşan bir hırsız gibi göstermeyi başarmıştı.

Kırılan camın sesi onu ayağa kaldırdı. Uzaktan gelen sesin geldiği yöne doğru döndü. Ses yatak odasından geliyordu. Dehşet şaşırtıcı bir hızla içinden geçerken yutkundu. Dizleri titriyordu. Nefesi kesildi ve sonra dudaklarından işkenceyle döküldü. Alnında ter birikti ve elleri nemli bir hal aldı.

Donup kaldı, midesi tam bir paniğin sancılarıyla sarsılıyordu. Tekrar yutkundu ve nemli parmaklarını yumruk haline getirdi. Ayaklarını zorlayarak kapıya doğru ilerledi.

Eli kapı koluna dolandı ve bir an kapıyı açmaya isteksiz, korkmuş bir halde öylece durdu. Tokmağı daha sıkı kavrayarak yavaşça çevirdi ve uzun koridora göz attı.

Kapıyı iterek açtığında duvar apliklerinin ışığı titreyip dans etti. Evin üzerinde sessizlik hüküm sürüyordu. Gözleri tavandan üst katı görecekmış gibi yukarı baktı.

Sessiz adımlarla koridorda ilerledi, merdivenlerden yukarı çıkıp bilinmeyene doğru yol almaktan korkuyordu. Kavi ve Udaya kargaşayı duymamışlar mıydı? India'nın tuhaf programına uyum sağlamak için sık sık geç saatlere kadar ayakta kalırlardı ama eğer mutfaktaysalar bir şey duymuş olabilecekleri şüpheliydi.

Merdivenlerin dibine ulaştığında, karanlığın içinden görmek için zorlayarak yukarı baktı. İstenmeyen, hoş karşılanmayan anılar, ışığın yokluğunda neler hatırlatarak ilerlemeye zorladı. Işık. Işığa ihtiyacı vardı. Yükselen histerisini kontrol etmeye çalışırken bacakları kontrolsüzce titriyordu.

Hizmetkârlarının hiçbirisi davetsiz bir misafirle başa çıkabilecek donanıma sahip değildi. Hiç silahı yoktu, şimdi lanetlediği bir gerçek. Kaçma dürtüsü daha da güçlendi. Karanlıktan ve onu tüketen felç edici dehşetten uzağa.

Sahip olduğunu hayal ettiğinden daha büyük bir güçle ilk basamağı tırmandı. Sonra ikinciye. Hiçbir ses ona ihanet etmedi, giydiği yumuşak terlikler merdivenleri kolaylıkla fısıldayarak geçti.

En tepeye ulaşp koridordan odasına doğru ilerlerken nefes alış veriş daha da hızlandı. Dışarıda durdu ve kulağını kapıya dayadı. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu. Kırılan camı hayal mi etmişti? Zihni ona oyun mu oynuyordu?

Titreyen elleriyle kapıyı açtı, klik sesi koridorda sert bir şekilde yankılandı. Kapı gıcırdayınca irkildi. İçeri adımını atar atmaz etrafına bakınarak kırık cam izleri aradı. Başucunda tek bir mum titriyordu, Udaya'nın onun için her zaman yanık tuttuğu mum.

Perdeleri kapalı kaldı ve gözleri loş ışığa alıştığında, odanın görünümünde garip bir şey görmedi. Nefesini uzun bir iç çekişle dışarı verdi ve rahatladı. Sonra göz ucuyla perdelerin dalgalandığını gördü. Başını odanın karşısındaki pencereye çevirdi. Hafif bir esinti ağır kumaşı karıştırarak içeri girdi. Penceresini açık bırakmamıştı.

Bir kol boynuna dolandı ve onu geriye, sert bir göğse doğru çekti. Çığlık atamadan sert bir el dudaklarını sıktı. "Sessiz ol," dedi sert bir ses kulağına.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor ve vücudundaki her kas geriliyordu.

"Buraya size zarar vermek için gelmedim. Sadece bilgi almak istiyorum ama sessiz kalmanızı istemek zorundayım. Şimdi elimi çekeceğim."

Kadın zayıfça başını salladı. Eli yavaşça aşağı kaydı ve bileğindeki tuhaf dövmeyle kısa bir bakış attı. Boynuna dolanan kol gevşedi, ancak bir uyarı olarak göğsünde asılı kaldı.

"Arkana dönme," dedi, kadın kımıldadığında.

Kıpırdamadan durdu, nefes almaktan korkuyordu, bunun gerçek olmasından ve dehşet dolu rüyalarının bir ürünü olmamasından korkuyordu.

"Vikont buradaydı. Sana ne verdi?" Kelimeleri bir araya getiremeyerek başını salladı.

"Yüksek sesle konuş. Sana ne verdi?" diye sordu saldırgan.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı.

Kolunu boynuna doladı. "Hiçbir şey, yemin ederim!"

"Senden ne istedi?" diye sordu.

India hızla düşündü. Neredeyse histeri halindeyken bile uyarı zilleri kafasının içinde yüksek sesle çalıyordu. Davetsiz misafirin aksanı zorlamaydı. Başlangıçta İngiliz aksanı ile konuşuyormuş gibi gelmişti ama şimdi sesi kesinlikle yabancı geliyordu. Ve neden buna katlanıyordu? Paniğin yerini sıcak dalgalar halinde öfke aldı.

Çok uzun zamandır kurban olmuştu. Bir daha asla bir başkasının gücüne boyun eğmeyecekti. Üç uzun ayı esaret altında geçirmişti ve yeni bulduğu özgürlüğünden vazgeçerse lanetlenirdi. Bu adam onun sığınağına girmeye nasıl cüret ederdi?

Artan öfkesinden güç toplayarak ayağını kaldırdı ve adamın kaval kemiğine tekme attı. Aynı anda dirseğini geri çekti ve

kaburgalarına çarptı. Adamın homurtusu odanın her tarafında yankılandı ve kızın saldırısının tüm şiddetini ona yöneltmesine yetecek kadar gevşedi.

Adamın pençeleri arasında kıvrıldı ve dizini adamın kasıklarına geçirdi. Adamın acı dolu çığlığı kadının yüzüne memnuniyet dolu bir gülümseme getirdi. Adam onu tamamen bıraktı ve kadın onu tekrar dizledi. Adam yere düştü ve ondan kaçmak için geriye doğru kaymaya başladı.

Ama kızın buna tahammülü yoktu. Bu piç kurusu ona kendi evinde saldırmıştı ve bunun bedelini ağır ödeyecekti.

Adam ayağa kalkmaya çabalarken, kadın aralarındaki mesafeyi kapattı ve yumruğunu adamın burnuna indirdi. Öfke onu tüketti. Aylar süren öfke, kırık bir barajdan akan su gibi içinden taşı.

Suratına yediği üçüncü yumruktan sonra, davetsiz misafir konuşmalarına devam etmek istemediğine karar vermiş olacak ki, ayağa fırladı ve pencereye doğru koştu. Hızlı bir hareketle perdeleri kenara itti ve açık pencereden içeri daldı.

India adamın topallayarak gecenin karanlığına karıştığını görmek için tam zamanında pencereye koştu. Böyle bir düşüşle ciddi bir yaralanmadan nasıl kurtulmuştu? Vikont ziyaretiyle ona neyi serbest bırakmıştı? Ve davetsiz misafir neden karşılık vermemişti?

Kapı arkasından açıldı ve Kavi koşarak içeri girdi, onu Udaya takip etti. "*Mem-sahib*, iyi misiniz?" Sesindeki aciliyet, içindeki öfkenin bir kısmını sildi ve kadın onlara titrek bir şekilde gülümsedi.

"Ben iyiyim. Biri içeri girdi."

Udaya öne atıldı, küçük kollarıyla India'yı sardı ve ona sıkıca sarıldı. "Tanrılara şükürler olsun ki zarar görmemişsin."

"Nerede bu davetsiz misafir?" Kavi yüzü karararak sordu.

Parmakları korkusunu ele verecek şekilde titreyerek pencereyi işaret etti. "Kaçtı."

"Ne istiyormuş?"

"Yeter!" Udaya azarladı. "Çok çetin bir sınavdan geçti. Dinlenmeli." India'yı serbest bıraktı ve Kavi'yi odadan kovmaya başladı. "Git davetsiz misafirin gittiğinden emin ol, sonra da bu pencereye bak. Burada uyuyamaz."

Kavi geri çekildi ve India Udaya'ya elini uzattı. "Ben iyiyim, Udaya. Benim için bu kadar telaşlanmana gerek yok."

Aslında tek istediği yalnız bırakılmaktı, böylece soğukkanlılığını yeniden kazanabilecek ve bu beklenmedik gelişmeyi çözebilecekti.

"Emin misiniz?" Udaya endişeyle sordu, endişe yüz hatlarına kazınmıştı.

"Davetsiz misafirimizin yakın zamanda geri dönmeyeceğini söyleyebilirim," dedi India yarım bir gülümsemeyle.

"Kavi pencereye bakarken sen de aşağıya gel. Sana bir fincan sıcak çay hazırlayayım."

India odasından çıkarılmasına izin verdi. Merdivenlerden inerlerken Udaya'ya, "Çayı babamın çalışma odasına getir. Üzerinde çalışmam gereken şeyler var."

Udaya kaşlarını çattı ama başını salladı. India merdivenlerin altından dönerek çalışma odasına girdi ve Udaya'yı mutfığa gitmesi için bıraktı.

India babasının masasına oturdu ve okumakta olduğu kâğıt yığını aldı. Kâğıtların parmaklarının arasından masanın üzerinde dinlenmeye bıraktı.

Bu önemli keşifte sadece onun bildiği uğursuz bir unsur vardı. Yoksa biliyor muydu? Belli ki birileri Vikont'un tuttuğu günlükle çok ilgileniyordu.

Gözlerini kapattı, cesareti azaldıkça yorgunluk onu yeniden ele geçirdi. Vikont şüphesiz şan şöret peşinde koşan biriydi. Eski uygarlıklara, birini ortaya çıkarmanın getireceği şöhretten başka bir ilgisi olmayan biriydi. Onun bu hevesini görmüştü, Pagoria hakkında yazdığı makalelerden ilgi alanlarını biliyordu. Babasını aşağılayan aynı makaleler.

O sayfalarda neyin yazılı olduğunu öğrenir öğrenmez bir keşif gezisi düzenleyecekti. Gravürlerin doğru olup olmadığına bakılmaksızın. Lord Ridgewood şehri ortaya çıkarana kadar durmayacaktı. Onun gözlerindeki kararlılığı görmüştü.

Ama şehir bulunabilirse babası haklı çıkacaktı.

Arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Babasının başından beri haklı olduğunu anladıklarında kibirli tarih topluluğunun yüzünü görmeyi ne kadar isterdi.

Pagoryalılarla ilgili her şeye duyduğu doğal merak zihnini yakıyordu. Yazıların gerçek bir hikâye anlatıp anlatmadığını ilk elden görmekten daha çok seveceği bir şey olamazdı. *Ve babasının haklı olduğunu kanıtlamak.*

Bu düşünce onu heyecanlandırdı. Sonra kaşlarını çattı. Vikont Ridgewood inatçı biriydi. İstediklerini yaptırmaya çok alışkındı.

Ayağa kalktı ve çalışma odasının içinde huzursuzca dolaşmaya başladı. Tıpkı bir zamanlar Bombay sokaklarında gördüğü kafesteki kaplan gibiydi. Kendi tutsaklık deneyimine kadar bu yaratığa hiç sempati duymamıştı. Kapalı alan düşüncesi bile içini panikle doldurmaya yetiyordu.

Bir şekilde Vikont'un İngiltere'den hiç ayrılmadığından emin olmalıydı. Ona bu çabasında yardım etmesinin hiçbir yolu yoktu ve cehennem soğuk bir büyü yaşadığında böyle önemli bir bulguyu onunla paylaşacaktı. O ve babası yıllarını, sayısız *yıllarını* şehrin varlığına dair bir işaret aramakla geçirmişlerdi. En kötü koşullarda, sadece onları ayakta tutacak bir eser bulma umuduyla aylar geçirmişlerdi.

Babası şehri ortaya çıkarma görevi sırasında ölmüştü ve en azından onun en büyük dileğini yerine getirebilirdi. Hayattayken küçümsemiş ve alay edilmişti ama öldüğünde de aynı muameleyi görürse kahrolurdu.

Gözlerini kapattı, umutsuzluk dolduruyordu. İçinde başka bir maceraya atılacak güç olduğundan emin değildi. Parmakları alına gitti ve gözlerinin üstündeki gerginliğe masaj yaptı. Tek istediği ev diyebileceği bir yerdi. Ama para temin etmenin bir yolunu bulamazsa evini elinde tutamazdı.

Volta atmayı bıraktı ve masasının üzerinde duran *Tarih Derneği Haberleri*'nin hâlâ babasıyla ilgili makaleye açık olan nüshasına baktı. Eli öfkeyle gazetenin etrafında kıvrıldı ve avucunun içinde buruşturdu.

Arzularından daha önemli şeyler vardı. Bir evin güvenliği için bu kadar beklemişti. Sadece biraz daha beklemesi gerekecekti. Kendisini kötüleyenlerin haksız olduğunu kanıtlamayı babasına borçluydu. Vazgeçmeye yemin ettiği hayata geri dönmek anlamına gelse bile. En büyük korkularıyla yüzleşmek anlamına gelse bile.

Evet, bunu yapacaktı. Ama önce bunu Lord Ridgewood olmadan yapmanın bir yolunu bulmalıydı.

Üçüncü Bölüm

Ridge'in arabası son birkaç gün içinde ikinci kez Ashton'ların evine doğru yol alıyordu. Merdivenlerden indi, ön kapıya yaklaşırken kendini özellikle kaderci hissediyordu.

Hayal kırıklığına uğramaya alışık değildi. Ailesi dışında, ama onlar üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Kontrol edebildiği şeylerde, arzularının karşılandığından emin olurdu. Ama şimdi kaderi sadece bir kadının ellerindeydi ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Sefil kadın.

Hintli adam kapıyı açıp ona uğursuzca baktığında sabırsızca üfledi.

"Yardımcı olabilir miyim, *Sahib*?"

"Bayan Ashton'ı görmeye geldim. Lütfen ona geldiğimi söyleyin."

"*Mem-Sahib* arayanları kabul etmiyor." Sesinde bir tür

Ridge'e dünkü hareketlerini tekrarlaması için neredeyse meydan okuyordu.

Aptal değildi. Kızılderili'nin onu tekrar itmek için beklediğini biliyordu.

"Ona burada olduğumu söyle yeter," . "Onu görmem çok önemli. onu."

"Senin gitmen daha önemli," diye mırıldandı Kızılderili usulca.

"*Mem-Sahib* çok stresli bir gecenin ardından dinleniyor. Onu rahatsız etmeyeceğim." "Ne oldu böyle?" diye sordu.

Kızılderili'nin bakışları daraldı. "Bir davetsiz misafir odasına girdi ve ona saldırdı. Dünkü ziyaretinizin bununla çok ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. Tavsiyemi dinleyin, *Sahib*. India Ashton'dan uzak durun. Ona karşı herhangi bir tehdidi hoş karşılamam."

Ridge kâhyanın küstahlığına sinirlendi. Orada durup üstü kapalı tehditler savurmak cüretkârlığın da ötesindeydi.

Şeytan alsın. Soru yağmurunu durdurmak için dudağını ısırıldı. "Yaralandı mı?" diye sordu sonunda, aklındaki en önemli soruyu dile getirerek.

"O iyi. Sadece korkmuştu. Şimdi sakıncası yoksa." Kâhya dikkatle Ridge'in park etmiş arabasına baktı, bu ona açık bir ipucu veriyordu

Gitmek için.

Bugün daha fazla ilerleyemeyeceğini anlayınca, bıkkınlık lanetini yuttu ve sertçe arkasını döndü. Çenesi sinirden seğirerek arabasına doğru yürüdü. Çok yaklaşmıştı ama Bayan Ashton ona yardım etmeyi reddederse şehri bulma umudu yoktu. Ve onu buna nasıl ikna edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Arabasına yerleşti, zihni adamın ifşaatıyla çalkalanıyordu. Bir günden kısa bir süre içinde iki hırsızlık olayı sadece tesadüf olamazdı. Birisi sahip olduğu şeyin büyüklüğünü biliyor olmalıydı. Ama kendini bile tam olarak tanıımıyorken nasıl? Bayan Ashton'ı senaryoyu tercüme etmeye ikna edemezse, bunu asla öğrenemeyebilirdi.

Birisi günlüğü istiyordu ve yazıyı çözebilecek tek kişinin Bayan Ashton olduğunu fark ederlerse, Ashton büyük bir tehlike altında olabilirdi. Ama belki de davetsiz misafir bunu zaten biliyordu. Yoksa neden onu tehdit etsin ki?

Daha zorlayıcı yöntemler gerekiyordu. Bayan Ashton'a çektiği çileyi atlatması için bir gün süre tanıyacak, sonra da ona istediğini vermekten başka seçenek bırakmayacaktı. Sert önlemlere başvurması gerekiyorsa, öyle olsun. En az onun kadar inatçı olabilirdi. Masum bir kadının kendisi yüzünden zarar görmesine seyirci kalacak değildi. Ve onun yardım etmeyi reddetmesi yüzünden.

###

India çalışma odasının penceresinden Vikont'un arabasının bir toz bulutu içinde uzaklaşmasını izledi. Perdenin parmaklarından düşmesine izin verdi ve arkasını döndü. Beklediği gibi, adam son derece ısrarcıydı.

Babasının masasına otururken kaşlarını çatı. Günlüğü onun elinden nasıl alabilirdi ki? Vikont'tan satın almak için teklif edecek parası yoktu ve ona bakılırsa daha fazla paraya da ihtiyacı yoktu.

"*Beti*, bu sana geldi," dedi Udaya çalışma odasına girerken. "Mary köydeyken, meyhanedeki Bayan Grundel bunu birkaç gün önce aldığını söyledi."

India başını kaldırdığında Udaya'nın kendisine bir mektup uzattığını gördü. "Teşekkür ederim, Udaya." Kadının kaşlarını çatmasına aldırmadan mektubu aldı.

"Dinlenmen gerek *Beti*," dedi onaylamaz bir tavırla. Elleri kalçalarında, masanın önünde durdu.

"Udaya, lütfen," diye yalvardı India usulca. "Şimdi olmaz. Yapmam gereken çok şey var. Düşünmem gereken." Şakakları zonkluyordu ama onları ovma dürtüsüne direndi. Bu sadece Udaya'yı onu yatağa yatırmaya daha kararlı hale getirecekti.

Udaya hoşnutsuz bir homurdanmayla odadan çıktı ve India'yı yalnız bıraktı. Elindeki mühürlü mektuba baktı. Buruşmuş, tozlanmış ve mürekkebi solmuştu.

Mührü kırdı ve mektubu çıkarıp açtı. Gözleri yazıya takılınca donakaldı, kalbi boğazına kaçtı. Bu babasının el yazısıydı!

Gözleri yaşardı ve mektubu daha sıkı kavradı. Ölümünden bu kadar uzun süre sonra bunu almayı nasıl başarmıştı? Sonra bakışları mektubun girişindeki kelimelere kaydı ve ağzı açık kaldı.

Sevgili kızım,

Bunun büyük bir şok olduğunu biliyorum ama muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi ölmedim. Söyleyeceklerim sizi şüpheye düşürebilir ve umarım başkalarının yaptığı gibi beni deli sanmazsınız.

Şehir var. Hala yaşıyor. Biliyorum çünkü Sör Roderick ile oradaydım. Pagoria'dan paha biçilmez bir emaneti de yanına alarak kaçtı. Şehrin anahtarı, Gabriel'in bileziği.

Günlüğünde, şehre nasıl ulaşılacağına dair açık talimatlar kaydetmiş. Bu günlük ortaya çıkarsa, bildiğim kadarıyla şehir sona erecek.

Şehrin anahtarını isteyen bir adam tarafından esir tutuluyorum. Sör Roderick'in günlüğünü ve Gabriel' Bileziğini istiyor yoksa beni öldürecek. Sana yazıyorum, sevgili India, günlüğü ve anahtarı bulman için yalvarıyorum. Onları San Sebastian'a getir. Orada seni Juan Miguel adında bir adam karşılayacak. Yalnız gel yoksa hayatımı kaybederim. Kimseye söyleme, kimseye güvenme. Bunun şehrin çöküşü olmaması için dua ediyorum.

Sevgili baban,

Phillip Ashton

Mektup elinden düştü, beyni az önce okuduklarını anlamak için savaşıyordu. Sör Roderick'in günlüğünü kendi gözleriyle görmemiş olsaydı, babasının mektubunun tek kelimesine bile inanmakta zorlanırdı. Ama anlatılanlar ürkütücü derecede benzerdi. Ne kadar fantastik olursa olsun, babasının hayatta olma ihtimalini göz ardı edemezdi. Ve şehir de yaşıyordu.

Eşyalarla birlikte San Sebastian'a yelken açın. Rıhtımda Juan Miguel'i sor. Yönler kafasında kafa karıştırıcı bir sayısız dönüp duruyordu. Eksik olan tek bilgi, babasının *kimin* elinde olduğuydu. Şehri kim biliyordu? Günlüğü kim istiyordu?

Mektubu yavaşça katladı ve dikkatlice masanın üzerine koydu. Zihni hızla çalışıyor, nabızı şakaklarında hızla atıyordu.

Yüce Tanrım, ne yapması gerekiyordu? Babasının ölmesine izin veremezdi. Ama elinde ne günlük ne de bilezik varken ona nasıl yardım edebilirdi?

Lord Ridgewood'da Sör Roderick'in günlüğü vardı. Belki Gabriel'in bileziğı de ondaydı. Ama ikisinin de öneminin farkında mıydı?

Hayır. Yapamazdı. Elinde tuttuğı şeyin büyüklüğünü kavrayamayacak kadar çaresiz bir şekilde onun yardımına ihtiyaç duyuyordu. Ve kadın ona yardım etmeyi kesin bir dille reddetmişti.

İnledi. Babasının mektubu neden birkaç gün önce ona ulaşmamıştı? Alnını avuçlarının arasına aldı ve dalgınca ovuşturdu. Lord Ridgewood'a şimdi yaklaşırsa hemen şüphelenirdi. Günlüğü çalmayı deneyebilirdi ama yakalanırsa sonuçları korkunç olurdu. Ayrıca, bileziğın onda olup olmadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Şimdi Vikont'a gidip yalvarmak zorunda kalma fikri onu ne kadar üzüyordu.

Uzun ve umutsuz bir iç çekti. Bu fikirden ne kadar nefret etse de tek seçeneğı Lord Ridgewood'a gidip işbirliğı yapıyormuş gibi davranmaktı. Eğer bilezik zaten onda değilse, onu bulmak için onun yardımına ihtiyacı olacaktı. Sonra her ikisine de sahip olduğunda, Lord Ridgewood'dan kaçabilir ve babasını kurtarabilirdi.

"Udaya," diye seslendi oturduğu yerden kalkarken.

Udaya bir ipek girdabının içinde geldi, yüzünde sorgulayan bir ifade vardı. "Sıkıntılı görünüyorsun, *Beti*."

India odanın karşısındaki büyük saate baktı. Acele ederlerse bir sonraki vagona yetişebilirlerdi. "Kavi'ye bir sonraki vagona yer ayırtmasını söyle.

Mary'ye söyle, Londra'ya giderken yanımıza almamız için bir yemek hazırlasın. Sonra da gel birkaç eşyayı toplamama yardım et."

Udaya şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Nereye gidiyoruz? Ve nerede kalacağız?"

India derin bir nefes çekti. "Lord Ridgewood'a. Onu geri çevirdiğim için bana kin beslememesini ummak zorundayız."

###

Ridge Londra'ya döndü ve şoförünü dergiyi satın aldığı kitapçıya yönlendirdi. Dükkâna girdiğinde, dükkân sahibi coşkuyla gülümseyerek onu karşıladı.

"İyi günler lordum. Umarım günlüğü tatmin edici bulmuşsunuzdur?"

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Ridge. "İşte bu yüzden geri döndüm."

"Bir terslik mi var?" diye sordu dükkân sahibi telaşla, gözleri endişeyle açılarak.

"Neden öyle düşündün ki?" Ridge kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hiçbir sebep yok lordum. Sadece satın aldığınız üründen memnun kaldığınızı umuyorum."

"Evet, bunu göreceğiz," dedi alaycı bir ifadeyle. "Söyleyin bana, efendim. Günlük hakkında bilgi almak için başka kimse geldi mi? Onu satın aldığımı kimseye söylediniz mi?"

Dükkân sahibi endişeyle yutkundu. "Hem evet hem hayır lordum. Biri geldi ve dergileri sordu. Özellikle sizinkileri değil ama Sör Roderick'inkileri size sattığımı kimseye söylemedim."

Ridge beklenti içinde adama doğru eğildi. "Kimdi ve tam olarak ne istiyorlardı?"

"Özür dilerim. Tam olarak bilmiyorum lordum." Ev sahibi rahatsız bir şekilde kıvrandı. "Sizin yaşlarınızda bir adamdı sanırım. O kadar iyi durumda değildi. Hiç günlüğümler olup olmadığını öğrenmek istedi. Sir Roderick'in adını hiç anmadı ama ölen Ashton gibi maceraperestlerin günlükleriyle ilgilendiğini söyledi."

Ridge dondu kaldı. "Ashton'dan ismen bahsetti mi?"

Dükkân sahibi hararetle başını salladı. "Bunun hiç yardımı oldu mu? Lordum?"

Ridge düşüncelere dalmış bir halde dudaklarını birbirine bastırdı. "Böyle bir şeyle karşılaştığınızda onunla iletişime geçmeniz için bir yol bırakmıştır."

"Hayır, lordum. Bir ya da iki gün içinde tekrar kontrol edeceğini söyledi."

Ridge hayal kırıklığı içinde dişlerini birbirine geçirdi. "Herhangi bir ayırt edici özelliği var mıydı? Herhangi bir şey?"

Dükkân sahibi çenesini ovuşturdu. "Sessiz bir adamdı. Tuhaf bir aksanı vardı." Yüzü aydınlandı. "Oh, ve sol bileğinde ilginç bir dövme vardı."

"Ne tür bir dövme?" Ridge sordu. "Ve nasıl bir aksan?" "Aksanını çıkaramadım. Daha önce duyduğumu hatırladığım bir şey değildi. Ama dövme. Ne olduğunu tam olarak tanımlayamıyorum. Bir dövmeydi. Bir çeşit sembol. Bir dağın tepesindeki güneşe benziyordu."

Ridge hayal kırıklığı içinde içini çekti. Adamın hırsızlık olaylarıyla hiçbir ilgisi olmayabilirdi. Bayan Ashton davetsiz misafirine iyice bakabilmiş miydi? Ona sormayı unutmamalıydı.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda ve cebinden birkaç sterlin çıkardı. Onları dükkân sahibine doğru itti. "Günlüğü başka birinin istemesi durumunda benimle iletişime geçerseniz sevinirim. Günlüğün bende olduğunu kimsenin bilmesini istemediğimi de söylemeye gerek yok."

"Evet, evet elbette lordum."

Ridge başını salladı ve arabasına doğru yürüdü. Her şey her geçen dakika daha da kafa karıştırıcı hale geliyordu ve eğer yakında bazı cevaplar bulamazsa, birini boğacaktı.

####

Ridge genişçe esnedi ve gözlerini ovuşturmak için gözlüklerini çıkardı. Günlüğü tiksintiyle bir kenara itti ve yanarak kül olan muma öfkeyle baktı.

Karmaşık sembolleri ne kadar incelerse incelesin, anlamlarını çözemiyordu. Philip Ashton ve kızı böyle bir şeyi nasıl başarmıştı?

Saatini kontrol ettikten sonra kaşlarını çattı. Dinlenmek için her zamanki saati çoktan geçmişti ama Bayan Ashton ve gizemli davetsiz misafiri hakkındaki düşünceler, onun incinmiş olduğu imgesini yok etmek için günlüğe göz atana kadar zihnini meşgul etmişti. Ya da daha kötüsü.

Çenesini ovuşturdu ve kalan kıllı sakalını parmakladı. Yatağını aramanın tam zamanıydı. Yarın Bayan Ashton'ı bir kez daha ziyaret edecekti ve bu kez hayır cevabını kabul etmeyecekti.

Moreland'ın çalışma odasının kapısını açtığını duyunca şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Lordum, ziyaretçileriniz var," dedi rahatsız bir şekilde.

"Ziyaretçiler mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bu saatte mi?" Kaşlarını çatı. "Ne istiyorlar?"

Moreland boğazını temizledi. "Onları geri çevirmeye çalıştım lordum ama kadın çok ısrar etti."

Ridge'in kaşları çatıldı ve zaten ağrıyan başındaki gerginlik daha da arttı. "Kadın mı dedin?"

Moreland hoşnutsuzlukla, "İki Kızılderili arkadaşı var," dedi. "Bayan Ashton saatin geç olmasına rağmen onu görmeniz için ısrar etti."

"Bayan Ashton!" Ayağa kalktı. Onun burada ne işi vardı? Fikrini değiştirdiğini ummaya cesaret edemiyordu ama başka neden burada olsun ki? "Onu hemen içeri alın. Boş verin. Onu kendim karşılayacağım," diye düzeltti ve kapıdan dışarı çıktı.

Aceleyle merdivenlerden indi ve kendini toparlamak için salonun kapısının önünde durdu. Duvara asılı aynada dağınık saçlarını inceledi ve yansımaya bakarak yüzünü buruşturdu. Berbat görünüyordu.

Misafir odasının kapısından içeri girdi, gözleri önündeki manzarayı inceliyordu. Bayan Ashton ayağa kalkmış, elleriyle üzerindeki eski elbiseyi düzeltiyordu. Görünüşündeki farklılık karşısında bir kaşını kaldırdı. Çok sade de olsa elbisenin içinde kesinlikle daha kadınsı görünüyordu. Yine de kabul etmek zorundaydı, pantolonu tercih ederdi. Gri gözleri onu aynı şekilde değerlendirdi, derinliklerinde bir endişe titreşimi vardı.

"Bayan Ashton," dedi sonunda, başını ona doğru sallayarak. "Bu beklenmedik ziyaretinizin onurunu neye borçluyum?"

İlk karşılaşmalarında yorgun görüldüğünü düşündüyse de bugün tamamen bitkin görünüyordu. Gölgeler gözlerini çevreliyordu. Bir suçluluk hissetti. Davetsiz bir misafir tarafından saldırıya uğramış olması yorgunluğunu kesinlikle açıklıyordu. "Aradığım saat için özür dilerim lordum." Kadının

boğuk sesi

ürperdi ve onun tepkisi karşısında kaşlarını çatı.

"Lütfen oturun, Bayan Ashton. Açık konuşmam gerekirse, iyi görünmüyorsunuz."

Narin bir pembeyle kızardı ve gözlerinde kızgınlık parladı. "Kararımı yeniden gözden geçirdim," diye açıkladı bir koltuğa yerleşirken

arkasında. Hizmetkârları onun yanında duruyordu ve adam öfkeyle baktı.

Ridge onun karşısına oturdu ve ani dönüşüne neyin sebep olduğunu merak ederek kaşlarını kaldırdı. O daha sorusunu dile getiremeden, kız ona dik dik baktı.

"Size yardım etmeye karar verdim. Sayfaları tercüme edeceğim. Ancak bir dizi şartım var."

"Anlıyorum." Belki de daha önceki teklifi fikrinin değişmesinde çok etkili olmuştu. Bakışları onun mütevazı kıyafetlerinin üzerinde gezindi. "Peki ya onlar?"

Ona sakince bakıyor. "Beş yüz pound. Yarısı şimdi, yarısı döndüğümüzde. Yokluğumda geçindirmem gereken bir evim var."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Yokluk mu? Nereye gitmeyi planlıyorsunuz Bayan Ashton?"

"Seninle."

"Şeytan diyorsun!"

Adam ayağa kalktı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Benimle bir yere gelmen için sana bir davetiye gönderdiğimi hatırlamıyorum. Benim teklifim günlüğü çevirmen içindi. Başka bir şey değil."

O da ayağa kalktı, ifadesi okunamıyordu. "O halde konuşacak başka bir şeyimiz yok. Size iyi akşamlar dilerim lordum."

Ellerini havaya kaldırdı. "Bekleyin, lütfen." Blöf mü yapıyordu? Beş yüz poundu geri çevirmeyi göze alabilir miydi? Bunu öğrenmek istediğinden emin değildi. Zile doğru yürüdü. "İçecekler için zili çalmama izin verin. Sonra bunu tartışabiliriz."

Gözlerinde bir zafer ifadesi parladı. Kazandığını düşünüyordu. Ve belki de kazanmıştı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Kavi ve Udaya'nın ihtiyaçlarıyla ilgilenirseniz memnun olurum."

"Peki ya seninki?" diye sordu, sesine eğlence karışmıştı. Bir tepsi çay için zili çaldı ve dikkatini tekrar misafirlerine çevirdi. "Cüretimi bağışlayın Bayan Ashton, ama bana yardım etmeye pek hevesli görünmüyorsunuz."

"Değilim," dedi açıkça, adamın bakışlarıyla .

Açık sözlülük. Bir insanda hayranlık duyduğu bir özellikti bu ama bir kadında görmeye alışık değildi.

"O zaman seni gecenin bir yarısı evime getiren şeyin ne olduğunu söyle bana. Eğer böyle bir arzunuz yoksa neden yardım teklif ediyorsunuz?" Adam meydan okurcasına ona baktı. Tek motivasyonu para mıydı? Bu düşünce onu garip bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı.

India onun sorusunu duymazdan geldi ve gözlerini ona dikti. Eğer bu bir irade savaşıysa, kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Onu etkileme becerisine çok şey bağlıydı. "Şehri bulmanıza yardım edeceğim Lord Ridgewood. Ama ben de size eşlik edeceğim." Tepkisini görmek için onu yakından izledi.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, yüzüne inançsızlık yayıldı. "Bu imkânsız Bayan Ashton," diye söze başladı.

"O zaman senaryoyu yorumlamayacağım," diye araya girdi. "Çok basit, lordum, bensiz hiçbir yere gidemezsiniz. Ya ikimiz de şehre gideceğiz ya da ikimiz de İngiltere'de kalacağız. Hangisi olsun?"

Şah mat.

Adamın öfkesiyle boğuşmasını izledi ve onu evinden atmaması için dua etti. Şartlarını kabul etmesi için onun şehri bulmak için duyduğu yoğun arzuya güveniyordu.

"Bu açgözlülükle mi ilgili?" diye sordu, yüz hatları tiksintiyle kararmıştı. "Bu, senin dışında kimsenin şehri bulmasını engelleme çabası mı?"

Kara gözlerinde öfke parladı. Öne doğru eğildi, yüzü kaşlarını çatmıştı. Adamın öfkesini kontrol altında tutmaya çalışmasını izleyen India'nın omuzlarında bir ürperti belirdi. Çenesi bu çabayla seğirdi. Belli ki onun kendisiyle geleceğini hesaba katmamıştı ve muhtemelen böylesine önemli bir bulguyu paylaşmanın sonuçlarını düşünüyordu.

"Ne hakkında olduğu gerçekten önemli değil. Bilmeniz gereken tek , şartlarımı kabul etmediğiniz sürece size yardım etmeyeceğim."

Adamın yüzündeki sertliği izleyerek sözlerini bitirdi. Bırak ne istiyorsa düşünsün. Konuşması gereken daha önemli meseleler vardı. Meydan okurcasına ona baktı, onun için için yanan bakışları altında geri adım atmayı reddetti. "Hakkımda ne düşünürsen düşün, açgözlülükten muzdarip değilim," dedi usulca, ona kendini açıklama ihtiyacından nefret ederek. "Paranı kabul etmezdim ama artık korumam altındakilere bakmamın bir yolu yok."

Adamın kahverengi gözleri onu değerlendirdi ve kadın bu incelemeden garip bir şekilde rahatsız oldu. Bir hizmetçinin çay tepsisini getirmesiyle konuşmaları yarıda kesildi.

"Belki hizmetçileriniz bir şeyler ister?" diye sordu sert bir ifadeyle, hâlâ yanında duran iki kişiye bakarak.

"Onlar benim hizmetçilerim değil," diye düzeltti. "Onlar benim ailem."

Ağzının bir köşesini yarım bir gülümsemeyle kaldırdı. "Ama tabii ki." Hizmetçiye çay koymasını işaret etti, sonra Kavi'ye baktı ve

Udaya. "Lütfen . Seyahatlerinizden sonra yorgun olmalısınız."

Udaya kanepeye doğru kaydı ve kenarına tüneyerek hizmetçiden fincanı aldı. "Teşekkür ederim *Sahibim*," diye mırıldandı.

Kavi kollarını göğsünde kavuşturmuş, kıpırdamadan duruyordu. India omuz silkti ve dikkatini tekrar Lord Ridgewood'a çevirdi. Bir an durakladı ve bir sonraki isteğine başlamadan önce nefesini içine çekti. "Saatin geç olması nedeniyle bizi bu gece misafir edebileceğinizi umuyordum lordum."

Bu istek olması gerekenden daha kişisel gelmişti ama bu adamla aynı çatıyı paylaşma fikri birden fazla samimi gelmişti.

"Elbette," dedi yumuşak bir sesle. "*Hakkımda* ne düşünürseniz düşünün, Bayan Ashton, gecenin bir yarısı bir kadını geri çevirmem."

Sözlerinin kendisine geri çevrilmesinden dolayı kızardı.

"Arkadaşının," dedi Udaya'ya bakarak, "senin için yeterli bir refakatçi olduğuna inanıyorum."

India tam bir şaşkınlık içinde ona baktı. Adam ne geveliyordu Ne hakkında?

"" dedi sabırla. "Eminim ki bunun bir Mayfair'in ortasında. Kibar bir sosyete de diyebilirsiniz." Adam dikkatle ona baktı.

Ridge farkına varışını izledi ve şaşırarak güldü. Gırtlaktan gelen bir kahkaha. Hafif bir kıkırdama değildi. Boğuk, güzel bir ses. Hayat dolu. Bu ses onu delip geçti, vücudu onun gülüşüne hemen tepki verdi.

"Benim bir şöhretim yok Lord Ridgewood. Bunu biliyor olmalısınız. Alçakgönüllülüğümü korumaya çalışmanız oldukça gereksiz."

Tekrar gülümsedi, gamzeleri ağzının kenarlarında derinleşiyordu. İfadesi, kendisiyle alay ediyormuş gibi hüzünlüydü.

"Kibar toplum beni bir dinsiz olarak görüyor. Çay içerken son modayı tartışmaktansa toprağı kazmak daha rahat."

Evet, bunu görebiliyordu ama kadının kadar zararlı değildi. Onların toprağı kazarkenki görüntüleriyle bombardımana tutulmuştu. Birlikte. Bu fikir kesinlikle haklıydı.

"Bir haremın üyesi olduğuma dair hikayeler duydum, bir başkası da Kızılderili erkeklerden oluşan bir hareme sahip olduğuma dair," diye devam etti.

Harem demek zorunda mıydı? Yüce Tanrım, gerçekten de onun huzurunda harem mi demoştı? Sözlerinin çağrıştırdığı imgeler karşısında şoke mi olacağını yoksa inanılmaz derecede tahrik mi olacağını bilemedi.

"*Kibar topluma* göre, ben bir vahşiden biraz daha iyiyim."

Kadının yüzü neşeyle parlıyordu ama adam onun duygulu gözlerindeki acıyı görebiliyordu. Ballocks. Onun gözleri hakkında şiirsel sözler söylüyordu.

"Bir de Kalküta'daki İngiliz Yüksek Komutanlığı'na nasıl çıplak gittiğimin hikayesi var. Gördüğünüz gibi lordum. Kurtarmam gereken bir itibarım yok, insanların beni metresiniz sanması da umurumda değil. Tabii bir itirazınız yoksa?" diye sordu hafifçe. "Gerçi erkeklerin itibarları konusunda kadınlar kadar endişeli olmadıklarını sanıyorum."

Boğazı sıkıştı. Tüm vücudu gerildi. Çıplaktı. Kafasına bu ürkütücü görüntüleri yerleştirmek zorunda mıydı? Sahibesi mi? Neredeyse yüksek sesle inliyordu. Cehennem ateşi.

Bir şeytan onu sormaya itti, "Peki siz Bayan Ashton? Konsolosluğa kadar çıplak mı yürüdünüz?"

Acı gözlerini doldurdu. Yumuşak bir ifadeye bürünmeden önce yüzünü ham duygular kapladı. Sonra omuz silkti. "Evet."

Ağzını açması gerekirken çenesini kapattı. O küçük kelimenin ifade ettiği ıstırap karşısında göğsü sıkışmıştı. Konuyu açmak, merakını gidermek istiyordu ama onun gereksiz yere acı çekmesine neden olmak istemiyordu. Konuyu değiştirmek için umutsuzca, "Belki de arkadaşlarınız dinlenmek ister?" diye sordu. "Seninle konuşacak çok şeyimiz var."

Hintli kadına şöyle bir baktı. "O haklı, Udaya. Sen ve Kavi çekilin. Lord Ridgewood ve ben rotamıza karar vereceğiz."

Kavi şüpheyle Ridge'e baktı. "Sizi terk etmenin akıllıca olacağını sanmıyorum *Mem-sahib*."

Adam Bayan Ashton'a karşı son derece korumacıydı. Kesinlikle onun yardımını kazanmasını zorlaştıran bir faktör.

"Yatağına git," dedi Bayan Ashton sert bir sesle. "Lord Ridgewood ile konuşmam gerekiyor."

"Moreland'a size odalarınızı göstermesini söyleyeceğim," diye ekledi Ridge yumuşak bir sesle.

Çift birkaç dakika sonra isteksizce Moreland'ı takip etti. Onlar gözden kaybolunca Ridge, Bayan Ashton'a döndü. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Benim açgözlü, açgözlü bir insan olduğuma dair inancınızı dile getirmek üzereydiniz. Beni böyle görmek şaşırtıcı değil."

Babamı 'hayalperest yaşlı bir aptal' olarak gördüğün için çok saygı duyuyorsun." Kızın gözleri, ifadesini çürütmesi için ona meydan okuyordu.

"Ben olsam kuruntulu demezdim," dedi hafifçe. "Babanızın teorileriyle ilgili görüş ayrılıklarım ne olursa olsun, ona büyük saygı ve hayranlık duyuyorum."

Kaşları inanmaz bir tavırla hafifçe kalktı. "Elinizde hiçbir kanıt yokken, hayatını dünyayı dolaşarak eserler toplayıp teorilerini araştırarak geçirmiş bir adamın yanıldığına karar vermeniz ne kadar ilginç."

Devam etmeden önce hafifçe öne eğildi. "Söyleyin bana Lord Ridgewood. Varsayımlarınızı neye dayandırdınız? Çok seyahat ettiniz mi? Sıkıcı tarih topluluğunuzun dışında herhangi bir araştırma yaptınız mı?"

Yanaklarına sıcaklık hücum etti ve utancını kontrol etmek için mücadele etti. Kızın açık sözlülüğü rahatsız ediciydi. Dahası, çünkü haklıydı. Fikirleri için başkalarının görüşlerini okuyarak geçirdiği sayısız saat dışında hiçbir dayanağı yoktu. İlk elden bilgi... deneyim onun arzuladığı şeydi.

"Fikir sahibi olmanın lüksü, Bayan Ashton, bir fikre sahip olma hakkımızın olmasıdır. Benimki sadece sizinkiyle ya da babanızinkiyle aynı fikirde değil."

"Fikrinizi söylemekte . Ancak bunu babamın zararına yaptığınızda, bunu sadece içler acısı değil, aynı zamanda bir bilgin ve bir beyefendi olarak konumunuzun altında buluyorum."

"Touché." Onun vahşiliği karşısında gülümsedi. Kendisinden olanları koruduğu açıktı. Onlar da Kavi'nin onu kendisiyle yalnız bırakma konusundaki tereddütlerinden de anlaşılacağı üzere onu korumuşlardı. "Şimdi elimizdeki konuya geri döndüğümüzü varsayalım ve bana fikrini değiştirmenin nedenini söyle. Benim gibi yanlış düşünen birine yardım etmek için ani bir istek duymanın ötesinde bir sebebin olduğunu varsayıyorum."

"Belki de babamın bulmak için bir ömür harcadığı şehri ilk elden görme arzum var," dedi sessizce. "Belki de onu benden neyin aldığını görmek istiyorum."

Kadının sesindeki hüznün karşısında acıma duygusuna kapıldı ve bunu onun gözlerinde görmüş olmalıydı.

"Benim için üzülme," diye homurdandı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Eğer yardımımı istemiyorsan ikimizin de zamanını boşa harcamayı bırak ve bana söyle ki ben de yoluma gideyim."

Yatıştırıcı bir tavırla ellerini uzattı. "Bağışlayın beni. Yardımınıza ihtiyacım var. Ve şartlarınızı kabul ediyorum."

"Bir tane var," diye konuştu.

Kaşlarını kaldırdı, bunu duymak istediğinden emin değildi.

"Yalnız gidiyoruz. Maiyet yok, kazıya yardım edecek bir grup yok. Sadece ben ve yoldaşlarım, sen ve istediğin hizmetkârlar."

Çenesini sıktı ve ona açık açık baktı. "Yani iki yolculuk yapmamı mı istiyorsun?"

Kadın onun ses tonundan yılmadan ona baktı. "Belki de lordum, sizi bir kazı grubu tutma masrafından kurtarmış olacağım. Geri getirecek hiçbir şey olmayacağı hiç aklınıza gelmedi mi? Ayrıca, her zaman kiralanacak yerliler vardır. Kalmayı tercih ederseniz, bu sizin seçiminiz, ancak büyük bir grupta seyahat etmek gibi bir arzum yok."

Sinirlenmesine rağmen, kabul etmekten nefret etse de, onun sağlam bir noktaya değindiğini biliyordu.

"Pekâlâ, Bayan Ashton. El sıkışalım mı?" Elini ona doğru uzattı.

Soğuk elini onunkinin içine kaydırды ve adam onun dokunuşuyla bir zevk sarsıntısı yaşadı. Ama kızın gözlerindeki bakış, az önce ruhunu teslim edip etmediğini merak etmesine neden oldu.

Dördüncü Bölüm

India elini Lord Ridgewood'un elinden yavaşça çekti ve sıcaklığını kaybettiğine pişman oldu. Adamın can sıkıcı davrandığı zamanlarda bile son derece rahatlatıcı bir yanı vardı.

Onunla temas ettiğinde hissettiği tuhaf karıncalanma rahatsız edici ve bir o kadar da merak uyandırıcıydı. Bu adamdan etkilenmesi onu şaşırtmıştı. Adam kaçınması gereken her şeye sahipti ve alışkın olduğu erkek tipinden çok farklıydı.

Henry gibi atılgan ve nazik bir yakışıklı değildi. Henry çekiciydi, İngiliz ordusunda bir askerdi, uzun zaman önce Hindistan'da hoşlandığı bir adamdı.

Lord Ridgewood sessiz ve çalışkan bir şekilde yakışıklıydı. Saçları da tavırları gibi dikkatsizce şekillendirilmişti ve toplumsal geleneklerle fazla ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Çekincelerine rağmen, kendini ona doğru çekilmiş hissetti.

Bir an için onu inceledi, koyu renk gözleri heyecanla parlıyordu. "Bir ortaklık kurmamızı öneriyorum Bayan Ashton. İşçi ve işveren olarak seyahat edersek yolculuğumuzun pek iyi geçmeyeceğini düşünüyorum."

Bu fikir ona sıcaklık verdi. Bir ortaklık. Babasının onun fikirlerine ve zekasına saygı duyduğunu ve onu geliştirdiğini bilmesine rağmen, hiçbir zaman onunla bir ortaklığı paylaştığını hissetmemişti. Hayır. O konuşur, o dinlerdi. O önderlik eder, o takip ederdi. Ama şimdi karar verme sürecinde ve daha da önemlisi izleyecekleri yolda onun da bir parmağı olacaktı.

Başını salladı, bir anlığına zayıfladığı için kendine kızdı. Kendisinden başka hiç kimse için çalışmıyordu ve onun pozisyonlarını netleştirmesi gerektiğini düşünmesi bile küstahça bir varsayımdı. Onun kendisi üzerinde güç sahibi olmasına izin veremezdi.

"Sizi temin ederim Lord Ridgewood. Ortak olarak seyahat etmemizin tek yolu bu. Ben sadece kendime karşı sorumluyum. Bunu hatırlamanız iyi olur."

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı. "Yeniden düşündüğünüz için size teşekkür etmek istiyorum Bayan Ashton. Size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Bu keşif gezisi benim için anlatabileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor."

Ona baktı ve gözleri birleşti. Tutku, coşku, bilgiye duyulan yakıcı ihtiyaç bakışlarında parlıyordu ve bir an için kız ona benzer bir ruh gördü.

Onu anlayan birine sahip olma düşüncesi ruhunu harekete geçirdi ve içinde uzun zamandır göz ardı ettiği bir ihtiyacı uyandırdı. Arkadaşlık. Yoldaşlık. Onu korkunç derecede yalnız hissettirmeyen biri.

Ona ne kadar uzun süre baktığını fark ettiğinde gözlerini hızla kaçırdı. Elbette Pagoria konusunda tutkuluydu. Şehri yağmalamak ve fetihçi kahramanı geri getirmek niyetindeydi.

Elinden gelse yapmazdı.

Yalan söylediği için kısa süreli bir suçluluk duygusu hissetti, ama bu duyguyu hemen bir kenara bıraktı. Vikont'a bilerek yalan söylemek onun doğasından çok uzaktı ama zor bir durumda sert önlemler alınması gerekiyordu.

Bileziği kurtarmak için onu kullanmak, babasının ölmesine izin vermekten çok daha iyiydi.

Lord Ridgewood onun düşüncelerini bölerek, "Belki de artık dinlenmelisiniz," dedi. "Yarın önümüzde uzun bir gün var."

Başını salladı ve çantasını almak için eğildi.

O da aynı anda ona uzandı ve kafaları neredeyse çarpışıyordu.

Başını yukarı çevirdiğinde kendini onun yüzüne birkaç santim mesafede buldu. "İzin ver," dedi elini onun elinin üzerine kapatarak.

Yavaşça parmaklarını sapından ayırdı ve elini adamın elinden kurtardı. "Teşekkür ederim." Bir adım uzaklaştı, ondan daha fazla uzaklaşma ihtiyacı, nefes darlığı kadar açıklanamazdı.

Elini önüne uzattı. "Gel. Sana evini göstereyim. oda."

India onu salondan itibaren takip etti ve birlikte merdivenlerden indi. Sade dekoru inceledi ve evinin daha gösterişli olmamasına biraz şaşırdı. Evinin konumu dışında, mevkisine dair hiçbir ipucu yoktu.

"İşte geldik," dedi, bir kapı açtı ve ona içeri girmesini işaret etti. Çantasını yere bıraktı ve ona döndü. "Sabah daha çok konuşuruz." Saatini kontrol ettikten sonra alaycı bir gülümseme . "Yapmalıyım

daha sonra konuşacağımızı söyle. Sabah oldu bile. Güneş birkaç saat içinde doğmuş olacak."

"Evinize habersizce girdiğim için özür dilerim," dedi, dudakları eğlenerek büküldü. Bir gün önce yaptığı şey için özür diliyor olması ne kadar da ironikti.

Gülümsedi ve mahcup görünme nezaketini gösterdi. "Özre gerek yok Bayan Ashton." Durakladı ve dikkatle ona baktı. "Burada olmanıza çok sevindim."

Onun sözleri karşısında tuhaf bir zevk dalgası hissetti. Yüzü ısındı ve kontrol etmeye çalışmasına rağmen dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi.

"İyi geceler, Lord Ridgewood. Sizinle birkaç dakika içinde tekrar konuşacağım.
saat."

###

Ridge çok az uyumuş olmasına rağmen erkenden kalktı. O Yolculuk hazırlıklarına başlamak için sabırsızlanıyordu. Nereye gidecekleri konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu ama Bayan Ashton günlüğü çevirir çevirmez bunu yapacaktı. Halledilmesi gereken çok şey vardı. *Yapılacak* çok şey.

Çalışma odasında telaşla volta atıyor, arada bir durup saatini kontrol ediyordu. Böyle bir zamanda nasıl uyuyabilirdi? Sabırsızlığı giderek artınca çalışma odasından çıkıp yemek odasına girdi ve orada Kavi ile Udaya'yı kahvaltı ederken gördü.

İkisi de ayağa kalktı ve adam onlara geri dönmelerini işaret etti. "Eğer onun hizmetkârları değilseniz, onlar gibi davranmayı bırakın," dedi hışımla.

"Ama *Mem-Sahib*'e hizmet ediyoruz," dedi Kavi kasvetli bir ses tonuyla.

Tekrar yerlerine oturduklarında, "Bu sabah nerede?" diye sordu.

Udaya, Kavi ile sıkıntılı bir bakış alışverişinde bulundu. "Geceleri iyi uyuyamıyor, *Sahib*."

Kavi, "O hiç uyumuyor," diye karşı çıktı.

Udaya gözleriyle Kavi'yi susturdu.

"Neden uyumuyor?" diye sordu Ridge. "Bu yüzden mi sürekli bitkin görünüyor? Uyumadığı için mi?"

"Şafakla birlikte uyuyor," dedi Udaya basitçe. "Son günlerde dinlenmesi gereken zamanlarda dinlenemiyor." Gözlerini dikkatle Ridge'e dikti.

Bayan Ashton için daha fazla suçluluk hissetmesine izin vermeyi reddetti. Eğer normal saatlerde uyusaydı, onu rahatsız etmezdi. "Ne zaman kalkmasını bekleyebilirim?" diye sordu, artan kızgınlığını gizlemeye çalışarak. Bütün gün eli kolu bağlı oturmaya hiç niyeti yoktu.

Bayan Ashton kapı aralığından, "Buradayım Lord Ridgewood," diye seslendi.

Döndüğünde onu kendisine ters ters bakarken buldu. "Sizi beklettiğim için özür dilerim lordum."

Ses tonundan üzgün olmadığı anlaşılıyordu. Bakışları onun yorgun yüzünde gezindi ve tüm çabasına rağmen hissetti ki... İşte günün sorusu buydu. Ne hissediyordu?

Mantıklı bir açıklama getiremiyordu ama yakıcı Bayan Ashton onda tanımlayamadığı duygular uyandırmıştı. Özellikle tanımlamak istediğini de sanmıyordu. Kızgınlık ona, hissettiği diğer bazı heyecanlardan çok daha iyi uyuyordu. Yine de Ashton'ın donuk gözlerine baktıktan sonra bu duyguları bir araya getiremedi. Arzuya benzer bir şeyin fısıldadığını hissetti.

"Bütün sabah orada durup bana mı bakacaksın yoksa senaryoyu çevirmeye başlayalım mı?"

Başını salladı, bir okul çocuğu gibi bir çanta dolusu ikrama bakarken yakalandığı için utanmıştı. "Yemek yemeyecek misin?" Bakışları kızın pantolonunun üzerinden süzüldü. Görünüşe göre dünkü elbiseli görüntüsü nadir görülen bir durumdu.

"Ben kahvaltı yapmam," diye cevap verdi.

"Ahh evet, elbette. Genelde bu için uyuyakalırsınız."

Ona soğukkanlılıkla baktı. "Çalışma odanıza çekilelim mi? Şehrin yerini bir an önce tespit etmek için sabırsızlanıyorum."

Başını salladı ve onu takip etmesini işaret etti. Birkaç dakika sonra çalışma odasına yerleştiler ve adam açık dergiyi masanın üzerinden ona doğru kaydırды.

Kitabı eline aldı, alnı konsantrasyonla kırışıyordu. "Kâğıt ve mürekkebe ihtiyacım olacak."

Adam malzemeleri ona doğru ittiğinde, kadın başını kaldırıp ona baktı. "Biraz zamanımı alacak. Kitap okumak gibi değil," diye açıkladı. "Onların dili bir alfabe sistemine dayanmıyor. Bir sembolü bir harfle değiştirmek kadar kolay değil."

"O zaman nasıl tercüme ediyorsunuz?"

Onun arkasından dolaştı ve omzunun üzerinden eğildi. Anında kadının kokusu burun deliklerini doldurdu. Misk gibi. Egzotik. Tütsü gibi kokuyordu. Ve inanılmaz derecede tahrik ediciydi. Daha önce hiç böyle bir kokuyla karşılaşmamıştı.

Lucinda'nınki gibi tutku çığlıkları atan bir kokusu yoktu. Lucinda her zaman iek kokardı ve zamanının çoğunu hapsırma isteğini bastırarak geçirirdi.

"Sembollerini bir yapboz gibi bir araya getirirsiniz. Her sembol hikâyenin bir parçasını anlatır ama doğru şekilde bir araya getirilmeden bütün anlatılmaz." Omzunun üzerinden ona baktı. "Korkarım bu senin için oldukça sıkıcı olacak. Belki de beni yalnız bırakmalısın."

"Bayan Ashton," diye başladı.

"Lütfen," dedi usulca, dili gerginlikten dudaklarını ıslatıyordu. "Eğer ortak olacaksak, bana India de."

Hindistan. Daha önce ne kadar tuhaf bir isim olduğunu düşünmüş olursa olsun, ona uyuyordu. Onun kadar farklıydı. Hoş bir şekilde.

"O zaman bana Ridge demelisiniz. Bana arkadaşlarımla hitap ettiğii gibi hitap etmenizden onur duyarım."

Memnuniyetle gülümsedi. Tüm yüzünü değıştiren bir hareketti bu. Adam, kızın gözleri ısınırken büyülenmiş bir şekilde baktı.

"Ridge. Bunu sevdim," dedi boğuk bir sesle.

Sonra sanki kendini unutmuş gibi daha ciddi bir ifade takındı ve işine geri döndü.

Moreland çalışma odasına girdiğinde döndü.

"Lordum, bir ziyaretçiniz var."

Ridge sıkıntıyla seğırdi ve Hindistan'a bir bakış attı. Çeviri bittiğinde yanında olmak istiyordu.

"Devam edin lordum," ısrar etti. "Bir süre daha kalacağım."

"Bana Ridge diyeceğii konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diye usulca sordu. Kızardı. "Pekâlâ... Ridge. Gidip arayan kişiyle görüş."

Çalışma odasından çıkarken, "dönerim," dedi. Onu yalnız bırakmak için kapıyı arkasından kapattı ve neredeyse Udaya'ya çarpıyordu.

"Affedersiniz, *Sahibim*," dedi başını hafifçe eğerek.

"Bayan Ashton çalışma odasında çalışacak," dedi sert bir ifadeyle ve onun, söze dökülmemiş direktifini anlamasını umdu.

"Elbette. İzninizle, Kavi ve ben odamıza çekileceğiz. Hindistan'ın ihtiyacı olursa beni ağırırınız."

Bu bir soru değildi ve o da öyle algılamadı. Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. India'nın düzeltmesini hatırlayarak, "Böylesine sadık bir... aileye sahip olduğii için çok şanslı," diye ekledi.

"Bu yolculuğii onaylamıyorum."

Ridge'in gözleri onun cesareti karşısında şaşkınlıkla açıldı.

Udaya'nın dudaklarında onaylamayan bir ifade belirdi. "Dinlenmek ve iyileşmek için zamana ihtiyacı var."

"İyileşmek mi?" Şimdi ne haltlar karıştırıyordu?

Sari'si ayaklarının etrafında dönerken, dönüp zarifçe uzaklaştı ve onu başını sallamak zorunda bıraktı. Hepsi de tuhaftı.

Hâlâ başını sallayarak koridordan aşağı, misafir odasına doğru yürüdü. İçeri girip bekleyen kişiyi gördüğünde neredeyse dönüp tekrar dışarı çıkacaktı.

"Ridge!" Lucinda Hadley zarif bir şekilde ayağa kalktı ve ellerini onunkilere uzatarak ona doğru koştu.

Kıpırdamadan durdu, elleri sıkıca yan tarafındaydı.

Yavaşça elindekini bıraktı ve somurtkan bir ifade takındı. Geçmişte ona iyi hizmet etmiş bir ifadeydi bu. "Eminim bana hâlâ kızgın değilsindir, Ridge." Eldivenli elini göğsünde gezdirdi ve yeğinin düğmelerinin üzerine koydu.

Lucinda'nın elini kavradı ve kendisinden uzaklaştırdı. "Burada ne yapıyorsun Lucinda? Robby nerede?"

Bir sıçrayışla arkasını döndü ve solgun bir omzunun üzerinden ona şaşkın bir bakış fırlattı. Çok güzeldi, buna hiç şüphe yoktu. Sarı saçlarının tek bir teli bile yerinde değildi, en iyi şekilde ustaca düzenlenmişti. Peygamber çiçeği mavisii gözleri masumiyet vaadiyle parlıyordu, bu da onun aldatma sanatında ne kadar iyi ustalaştığının bir kanıtıydı.

Bir zamanlar tamamen onun büyüüne kapılmıştı. Şimdi her gününü, nispeten zarar görmeden kurtulduğu için Tanrı'ya şükrederek geçiriyordu.

Kanepenin kenarına zarifçe tünedi ve dantelli bir mendil çıkardı. Dramaya olan düşkünlüğüyle nazikçe kokladı ve gözlerini kuruladı.

"Oh, Ridge. Vallahi ne yapacağımı bilmiyorum."

Gözlerini devirmek için dürtüsüne direndi. Zar zor. Büfeye doğru yürüdü ve kendine bol miktarda konyak doldurdu. Kadının ortaya çıktıktan birkaç dakika sonra bir erkeği içkiye sürüklemesi inanılmazdı. "Son kriziniz nedir şimdi?" diye sordu kuru bir sesle. "Ve nasıl oluyor da beni ilgilendiriyor?"

"Çok soğuksun," diye yakındı. "Eskiden bana böyle küçümseyerek davranmazdın."

"Bu, sen kardeşimle evlenmeden önceydi," dedi yumuşak bir sesle, yüzünü ona dönerek.

"Ama sadece bu ," diye feryat etti. "Korkunç bir hata yaptım.

Ridge dondu kaldı. Sonra içkisini bir kenara bıraktı ve odayı geçerek onun önünde durdu. Kadının omuzlarını kavradı ve onu kabaca kendine doğru çekti. "Sen neden bahsediyorsun Lucinda?"

Nefes nefese bir iç geçirdi ve ona doğru eğildi. "Bu haberi heyecanla karşılayacağını biliyordum."

Onu itti ve aceleyle geri adım attı. "Bu bir oyun değil," diye homurdandı. "Robby'ye ne yaptın?"

Dudaklarını küçümseyerek büktü. "Tek önemsedğin o mu?" Gözleri yalvarırcasına onun üzerinde gezindi. "Bir zamanlar beni önemsiyordun."

"Bu senin ne kadar hesapçı bir kaltak olduğunu keşfetmeden önceydi."

Nefes nefese kaldı, yanaklarında renk yükseldi. "Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin!" Dramatik bir şekilde sallandı, elleri göğsünün üzerinde çırpındı. Sonra ağır ağır kanepeye geri yerleşti.

Ridge ona baktı. Onunla evlenmeyi istemek şöyle dursun, ona karşı nasıl bir şeyler hissetmişti ki? Bir yıl önce yuva kurmaya ve varisler yetiştirmeye hazırdı. Mükemmel vikontesi ve müstakbel kontesi bulmuştu. Kusursuz bir soyu vardı ve ona deliler gibi aşıktı. Ya da o öyle sanıyordu.

Onu terk etmesi yeterince aşağılayıcıydı, ama bunu küçük kardeşi için, unvanı ve mirası olmayan bir adam için yapması. Çoğu kadının uğruna ruhunu satacağı unvanı için bile onu hazmedemediğine göre, onunla birlikte yaşama ihtimali ne kadar korkunç olmalıydı.

Başını salladı, içinde kalan öfke ve aşağılanmanın geçmesini diledi. "Robby nerede?"

"Kulübünde sanırım," dedi küçümseyerek. "Günlerinin çoğunu orada geçiriyor. Orada ya da babasının malikanesinde."

"Peki sen neden buradasın?" diye sordu ona sert bir bakış fırlatarak.

Dantelle tekrar gözlerini kuruladı. "Ne yapacağımı bilemiyorum. Onunla evlenerek korkunç bir hata yaptığımdan korkuyorum."

"Peki sen neden *buradasın*?" diye tekrar sordu.

Kızardı. "İşleri bu kadar zorlaştırmak zorunda mısınız? Yalvarmamı mı istiyorsun? Pekâlâ. Beni geri alman için yalvarmaya geldim. Robby ile evlenmek bir hataydı. Ama bizim için çok geç değil," dedi ve gözleriyle ona yalvardı.

Neredeyse gülecekti. "Aptal değilsin Lucinda. Seni hâlâ istiyor olsam bile istediğin şeyin imkânsız olduğunu ."

Ağzı bir şok ifadesiyle yuvarlaklaştı. "Ama..."

"Şimdi gitmeli ve aptalca oyunlarını oynamayı bırakmalısın."

Yüzü kızardı, sonra gözlerinde öfke parladı. "Buna pişman olacaksın," diye tısladı.

"Zaten biliyorum."

Elleriyle eteklerini kavrayarak yanından geçip gitti. Koridora ve ön kapıya doğru ilerleyişini izledi. Moreland onu dışarı çıkaracaktı.

Çenesindeki gerginlik yüzünden dişleri ağrıyordu. Kadın bu tiyatrosuyla neyin peşindeydi? Artık onunla evlenemezdi, kral olamazdı ve metres aradığı da yoktu. Bir engerek yılanıyla yatmayı tercih ederdi.

Robby. Robby tüm bunların neresindeydi? Arabasını çağırmak için salondan çıktı. "Moreland," dedi ön kapının kolunu kavrarken. "Bayan Ashton'a kısa süre içinde döneceğimi bildir."

####

India'nın eli karalama hızından dolayı ağrıyordu. Ama sonunda çeviriyi bitirmişti. Hissettiği heyecanı bastırdı ve önündeki kâğıtları hızla katlayarak küçük bir kare haline getirdi. Onları pantolonunun kemerine soktu ve dikkatini önündeki yazıya verdi.

Sadece o gerçek tercümeyle sahip olabilirdi. Babasının hayatı buna bağlıydı. Parmakları, yanıltıcı talimatları yazdığı buruşuk kâğıdın üzerinde gezindi. Gerçekmiş gibi görünmesi için yeterli bilgi vardı ama kesinlikle kimseyi şehre götürecek kadar değildi.

Koltuğunda arkasına yaslandı ve yorgun kaslarını esnetti. Saate baktı, metni deşifre etme görevine başladığından beri bu kadar saat geçmesine şaşırıyordu. Vikont neredeydi? Nihai sonucu görmeye hevesli olmadığını düşünemiyordu.

Yine, aldatmacasından dolayı istenmeyen bir suçluluk duygusu hissetti. Burnunun köprüsünü iki parmağının arasına sıkıştırdı ve dalgınca ovuşturdu. *Zayıf olmayı bırak. Zayıflık kurbanlar içindi.*

Avuçlarını maun masanın cilalı yüzeyine bastırarak kendini yukarı itti. Bacaklarını ve kasılmış sırt kaslarını esnetmesi gerekiyordu.

Pencereye doğru yürüdü ve arka avludaki küçük bahçeye baktı. Düzgün tutulmuş, ama çiçeklerle aşırı cömert olmayan bu bahçe, Vikont'un karakteri hakkında çok şey anlatıyordu. Mütevazı ve aşırı dağınık değil.

Kapı arkasından tıkladı ve Vikont'u görmeyi umarak döndü. İçeri kimin girdiğini fark edemedi, acı yıldırım hızıyla başına saplandı. Sert eller kollarını kavradı ve onu odanın diğer ucuna sürükledi.

Çılgınca çırpındı, acı neredeyse öğürmesine neden oluyordu. Ona ne çarpmıştı? Büyük gardirop önünde belirdi ve tepki veremeden içeri fırlatıldı. Kapı arkasından çarptı ve daracık alanda doğrulmaya çalıştı.

Oh Tanrım. Karanlık olmasın. Zaten küçük olan alanın etrafına kapandığını hissetti. Panik göğsünde yükseldi, boğazında nefes alamayacağından korkana kadar şişti. Ellerini kapılara vurarak onları yerinden oynatmayı umdu ama kapılar sıkıca kapalı kaldı.

Hayır. Hayır. *Hayır*. Beyni umutsuzca mırıldanıyordu. Bunun dışında her şey. Bundan sağ çıkamazdı.

Beşinci Bölüm

Ridge White's'a girdi, gözleri içeride kardeşini arıyordu. Robby, Lucinda'nın fikir değiştirdiğini biliyor muydu? Kardeşinin bildikleriyle yüzleşme ihtimali karşısında damarlarında dehşet dolaşıyordu.

Bakışları bir köşede oturmuş içkisini yudumlayan Lord Clarence'a takıldı. Şansı yaver giderse, Lord Clarence Ridge'i fark edemeyecek kadar sersemlemişti.

Robby'yi yemek masalarından birinde tek başına yemek yerken buldu ve onun karşısındaki sandalyeye kayd.

Robby şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ridge! Burada ne işin var?"

"Nasılsın Robby?" Sesindeki şefkati engelleyemiyordu. Geçmiş ne olursa olsun, Robby onun küçük kardeşiydi.

"İyiym," dedi bir ağız dolusu yemeğin etrafında. Hızla yutkundu ve şarap kadehinden uzun bir yudum aldı.

Ridge bir kaşını kaldırdı. "İyi mi?" Dikkatle Robby'ye bakıyor, gözleriyle onu inceliyordu. Sanki kendisinin bir minyatürüne bakıyor gibiydi. Aynı siyah saçlar, aynı siyah gözler, sadece Robby'nin gözleri genellikle muziplikle parlardı. Bugünse donuktu.

Robby kızardı ve gözleri tabağına kayd. "Belki de o kadar iyi değildir," diye mırıldandı.

"Bana anlatmak ister misin?"

Robby elindeki peçeteyle ağzını sildi ve tabağını kenara itti. "Bunu size söylemek çok utanç verici ama işin aslı şu ki evliliğim mahvoldu."

Ridge kardeşinin sesindeki açık sözlülük karşısında irkildi. Bir parça acı ifadeyi renklendirmişti ama çoğunlukla herhangi bir duygudan yoksundu. "Ne oldu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Robby iç çekti. Sonra acı dolu gözlerle Ridge'e baktı. "Beni sevdiğini sanıyordum."

Ridge sessiz kaldı, Robby ile dertleşerek kendini utandırmak istemiyordu. Pek çok şey söyleyebilirdi ama söylemedi. "Onu seviyordun."

"Aşk oldukça gereksiz bir duygu, değil mi?" Ridge başını salladı. *Bu konuda dertleşmeye hazırды.*

"Onu sevdiğimi sanıyordum. Yoksa bana ihtiyacı olmadığı gerçeği neden canımı yaksın ki?"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Robby."

"Söyleyecek bir şey yok," dedi dik oturarak ve yüzünü sert acıdan arındırarak. Ridge'e zayıf bir sırıtış fırlattı. "Söyle bakalım, babam Tanrı'nın unuttuğu bir ülkenin vahşi topraklarına gitmen konusunda haklı mı?"

Ridge konunun değişmesini isteksizce kabul etti. Robby'ye Lucinda'nın ziyaretini anlatmak, hançeri kalbinin derinliklerine saplamaktan başka bir işe yaramamıştı.

"Bir keşif gezisi planlıyorum, evet."

Robby öne doğru eğildi, gözleri heyecanla parlıyordu. "Ben de seninle gelmek istiyorum."

Ridge'in ağzı açık kaldı. "Ne dedin sen? Robby, bu mümkün değil."

"Neden olmasın? Bir süreliğine ülkeyi terk etmekten daha iyi bir şey istemiyorum.
bir süre."

Ridge arkasına yaslandı ve bir elini saçlarında gezdirdi. Babası

Robby'nin ne düşündüğünü bilse felç geçirirdi. Ve asla affetmeyecekti

Ridge için izin veriyor Robby için al yukarı

Ridge's çıkarlar. Robby'nin gitmesine izin vermek için

zorlayıcı bir sebep. Babasının düşününce sırtıttı. "Hayır. Bu iyi bir fikir değil,
Robby. Nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Henüz gitmiyorum."

"Hadi ama Ridge. Ben şımartılacak bir çocuk değilim. Kendi kararlarımı verebilecek kapasitedeyim. Seni hep kıskandım ve şimdi büyük bir maceraya atılmaya hazırsın."

Robby onu kıskanıyor muydu? Ridge şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Her zaman babalarının onayını almış bir adamın, babalarının gözünde hiçbir doğru şey yapamayan birini kıskanması anlaşılmaz görünüyordu.

Ridge, "Babam ölebilir," diye söze başladı.

Robby sinirlenerek elini salladı. "Düşündüğü şeye lanet olsun. Altın çocuk olmaktan bıktım. Hiç yanlış yapmayan biri. Bir kez olsun duyarsızca bir şey yapmak istiyorum."

Ridge'in çenesi açıldı. Sanki içindeki en derin düşünceleri yüksek sesle dile getirmişti. Bunları dile getiren tek kişi Robby'ydi.

"Bu konuda ciddisin."

Robby sakın bir sesle, "Çok ciddi," dedi.

"Pekala o zaman. Sizin de çok isterim."

Robby'nin yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. Uzanıp Ridge'in omzuna vurdu. "Ne zaman gidiyoruz?"

Ridge yüzünü buruşturdu. "Bilmen gereken bir şey var. Yalnız gitmeyeceğiz. Phillip Ashton'ın kızı bana eşlik ediyor. Pagoria şehrinin yerini gösterdiğine inandığım günlüğü tercüme ediyor."

Robby şaşkınlıkla kaşlarını salladı. Sonra da güldü. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama bana çok eğlenceli geliyor. Sadece ne zaman gideceğimizi söyle. Çantalarımı hazırlayacağım."

Ridge ilk kez sırtıttı, kardeşinin heyecanı gözlerinden okunuyordu. "Etrafa bir not gönderirim. Ve Robby," dedi kardeşine dik dik bakarak. "Bu keşif gezisi son derece gizli olacak. Planlarımızdan kimseye bahsetmeyeceksin." Ridge, Robby'nin başını sallamasıyla kösteğini kontrol etti ve oturduğu yerden kalktı. "Artık ." Bir elini uzatıp Robby'nin omzunu sıktı. "Özür dilerim."

Robby omuz silkti. "Olma."

Ridge , kardeşinin içkisini ittiğini görmek için arkasına baktı. Başını salladı ve yere doğru yürümeye devam etti. Robby'nin isteğini reddetmeliydi ama kardeşini hiçbir zaman reddedememişti.

"Ho, Ridgewood!" Lord Clarence köşedeki koltuğundan seslendi.

Ridge dondu kaldı ve yavaşça arkasını döndü. "İsteddiğiniz bir şey mi var Lord Clarence?"

"Gel benimle bir içki iç," dedi ve kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı.

Ridge başını salladı ve yılanı şüpheli bir bakış fırlattı. Gitmek için döndü ama Lord Clarence yine bağırdı.

"Biraz sportmen ol, Ridgewood. White's'taki beyefendilerle içmek için çok mu iyisin?" Lord Clarence bağıra çağıra ayağa kalktı ve kekeleyerek Ridge'in önünde durdu.

Hafifçe sallandı ve Ridge'in yüzüne doğru üflerken nefesi ispiroto kokuyordu. "Geçmiş geçmişte bırakmanın zamanı geldi, eski dostum."

"Acil bir randevum var," dedi Ridge sıkıca, sarhoş adamdan uzaklaşarak.

Lord Clarence'ın gözlerinde panik parladı. "Hayır, henüz gitmemelisiniz.

Daha içkimizi içmedik." Uzandı ve Ridge'in kolunu kavradı.

Ridge kolunu . "İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce gitmemin en iyisi olacağını düşünüyorum."

Lord Clarence daha fazla itiraz edemedi, Ridge sinsice uzaklaştı. Bu adam kınanacak biriydi. Babası için tam bir utanç kaynağıydı.

Arabasına adım attığında ayıldı. Öz babası onu bir utanç kaynağı olarak görüyordu. Bu onu Lord Clarence'tan biraz daha iyi yapıyordu. Dükün yavrusu gibi bir adamla aynı kumaştan kesilmiş olmak ne kadar utanç vericiydi.

Tiksintiyle dudaklarını büktü. İngiltere'den ayrılışı bu kadar erken olamazdı. Sonunda hayallerini gerçekleştirmek için bir adım atacaktı. Hindistan'ı ve onun yaşam tarzını acı bir şekilde kısıkanıyordu. Kendinden başka kimseyi memnun etmiyor, rüzgâr onu nereye götürürse oraya gidiyordu. Kökleri yoktu. Kendisi dışında hiçbir yükümlülüğü yoktu.

Kendisini böyle bir pozisyonda hayal ederek gözlerini kapattı. Bu görüntü ona sayısız zevk veriyordu. Gelgitlerle birlikte yelken açmak. Çölde kervancılık yapmak. Dağlarda yürüyüş yapmak. Bunu o kadar çok istiyordu ki canı yanıyordu. Ve şimdi sonunda ona sahip olacaktı.

Eve dönüş yolu bitmek bilmez gibiydi. India'nın günlüğü bitirip bitirmediğini görmek için sabırsızlanıyordu. Seyahat hazırlıklarını yapmak için sabırsızlanıyordu. Nereye yolculuk edeceklerdi? Afrika'ya mı? Hindistan'a mı? Çin'e mi?

Sonunda araba evinin önünde durdu ve o da hızla merdivenlerden indi. Eve girdiğinde sessizlikle karşılaştı. Etrafına bakıp Moreland'ı aradı ama uşak hiç görünmedi.

Ridge kaşlarını çattı ve çalışma odasına yöneldi. Antrenin hemen dışında Moreland'ın secdeye kapanmış haliyle neredeyse tökezleyerek karşılaşacaktı.

En kötüsünden korkarak yaşlı adamın yanına diz çöktü. Şakağından kan sızıyordu ama Ridge adamı incelediğinde nefes aldığını gördü. Sonra ayağa kalktı. Hindistan!

Koşarak çalışma odasına gitti ve kapıyı açtı. Oda boştu ve hiçbir şey düzensiz görünmüyordu. Masaya yaklaştığında günlüğün yerinde olmadığını ve Hindistan için bıraktığı kâğıtların da olmadığını gördü.

Odanın içinde garip bir ses yankılandı. Durdu ve hareketsiz kaldı, sonra yavaşça arkasını dönerek sesin kaynağını aradı. Ses

zayıf. Gerçekten duymuş muydu? Tekrar duymak için zorladı. Gözleri kapının yanındaki gardıroba .

Saniyeler içinde odayı geçti, anahtarı kilide soktu ve ağır kapıyı çekerek açtı. Şok olmuştu, India sımsıkı bir topun içine kıvrılmış oturuyordu, vücudu bir yaprak gibi titriyordu. Şiddetle küfretti ve onu kaldırmak için uzandı.

Adam onu odanın diğer ucuna taşıırken, vücudu göğsüne sıkıca bastırılmış olan kadın onu hiç tanımadı. Teni sıcaktı, dokununca nemli bir hal alıyordu ve gözleri boş ve donuktu.

Onu büyük koltuğa oturttu ve tekrar küfretti. Moreland salonda baygın yatıyordu ve India'nın arkadaşlarının nerede olduğunu kim bilebilirdi ki? Bir anlık kararsızlıktan sonra India'nın yerleştiğinden emin oldu ve aceleyle odadan çıkıp Moreland'ın yanına döndü.

"Gretchen!" diye bağırdı aşçıya. "Herhangi biri!" Kahretsin, India'nın arkadaşlarının adı neydi? Kavi mi? U-bir şey. "Kavi!" İhtiyacın olduğunda lanet adam neredeydi? Göğsü korkuyla doldu. O da yaralanmış olabilir ?

Merdivenler gümbürdedi ve çok geçmeden Kavi köşeyi döndü. "Ne oldu, *Sahib*?"

"Moreland yaralandı ve Bayan Ashton'dan değilim," dedi. dedi.

"Ne oldu? Bu bağırış çağırış da neyin ?" Udaya yuvarlandı Moreland'ı görünce eli ağzına gitti ve bir telaş içinde köşeyi döndü.

Moreland hafifçe inledi ve yerde kıpırdandı. Gözleri irkilerek açıldı ve yüzünü buruşturdu. "Lordum, ne oldu?"

"Bana söyleyebileceğini umuyordum," dedi Ridge . "Oturabilir misin? yukarı?"

Moreland solgun olmasına rağmen titreyerek kendini toparladı ve Ayağa kalk. Kavi kolunu Moreland'ın kolunun altına bağladı ve ayağa kalkmasına yardım etti.

"Biri bana arkamdan vurdu lordum." Başını ovuşturdu ve tehlikeli bir şekilde sallandı.

Ridge, "Onu salona götür, bir uşak bul ve doktora gönder," diye emretti. "Bayan Ashton'ı görmeliyim."

Aceleyle çalışma odasına geri döndü ve India'nın büzülmüş olduğu koltuğun yanına diz çöktü. Gözleri odanın öbür ucundaki bir noktaya sabitlenmişti ve kollarını bacaklarına sıkıca sarmış, ileri geri sallanıyordu.

"Hindistan mı?" diye sordu usulca.

Onu kabul etmedi. Onu duyduğundan bile emin değildi. Uzandı ve yanağına dokundu.

"*Sahibim*, onun nesi var?" Udaya kapıdan seslendi. Bir elini uzattı.

"Bizi yalnız bırakın."

Udaya tartışacakmış gibi göründü ama ağzını kapattı ve geri çekildi.

Ridge, India'nın omuzlarını kavradı ve onu hafifçe sarstı. "India, konuş benimle. Yaralandın mı?"

Gözlerini kırptırdı ve yeniden ona odaklandı. Doğrudan ona bakıyordu ama kendisini gördüğünden hiç emin değildi. Onu tekrar nazıkçe sarstı. "India, artık güvendesin."

Udaya, "*Sahibim*, izin verin onunla ben ilgileneyim," dedi.

Döndüğünde kadının yine kapı aralığında durduğunu gördü, yüzünde kederli bir ifade vardı. İsteksizce ayağa kalktı ve kadına başıyla selam verdi.

Udaya koşarak geldi ve India'yı kollarına aldı. Onun anlamadığı bir dilde rahatlatıcı bir şekilde mırıldandı. India Udaya'nın kolunu kavradı, paniğe kapılmış gözleri geniş ve anlamsızdı.

Udaya uzun dakikalar boyunca India'yı yatıştırıcı sesler çıkararak ileri geri salladı. Ridge çaresizce bekledi ve doktorun bir an önce gelmesini diledi.

Yaklaşık yarım saat sonra salonda bir gürültü duydu. Moreland, biraz bitkin görünüyordu ve doktor çalışma odasına girdi.

Ridge, "Otur, Moreland," diye emretti. Hindistan'a doğru işaret etti ve doktora seslendi. "Büyük bir şok geçirdi. Yaralanıp yaralanmadığını tespit edemedim."

Doktor aceleyle India'nın yanına gitti ve Udaya'yı nazıkçe itti. "Onu muayene etmeme izin verin, madam."

Udaya isteksizce ayağa kalktı ve birkaç adım geri çekildi. Ridge, Udaya ile arasındaki mesafeyi kapattı ve yumuşak bir sesle, "Onun nesi var?" diye sordu.

"Onu nerede buldunuz, *Sahib*?" diye sordu, onun sorusunu duymazdan gelerek. "Gardırobun içinde kilitliydi."

Eli ağzına gitti ve nefesi kesildi. Sonra başını salladı ve kederli bakışlarını Ridge'e çevirdi. "Hindistan'ın dayanamayacağı iki şey var. Karanlık ve kapalı alanlar."

Ridge bu bilgiyi zihninde evirip çevirdi. Bu doğal bir korku muydu, hayatı boyunca sahip olduğu bir şey miydi? Yoksa bir olayın ürünü müydü? Nedeni ne olursa olsun, gözlerindeki dehşet çok gerçektir.

Masaya tekrar baktı, umutsuzluk her geçen saniye üzerine çöküyordu. Hayallerini gerçekleştirmeye çok yaklaşmıştı ama elinden alınmıştı. Şimdi günlük de gitmişti ve onunla birlikte Pagoria'yı bulma şansı da.

Doktor geri çekildi ve Ridge'e yaklaşmasını işaret etti. "Büyük bir şok geçirmiş ve kafasındaki bir şişlik dışında herhangi bir yara bulamadım. Dinlenmesi için bir doz laudanum vereceğim. Günün geri kalanında yatakta kalmasını tavsiye ederim."

Ridge başıyla onayladı. "Hemen yatağa girmesini sağlayacağım."

Doktor başıyla onayladıktan sonra Udaya'ya küçük bir şişe verdi ve talimatlar mırıldandı. Ridge onların yanından geçerek India'nın hâlâ kanepede büzülmüş bir şekilde oturduğu yere doğru yürüdü. Kollarını bacaklarına dolamıştı ve yüzü dizlerinin arasına gömülmüştü. Omuzları titriyor ve ileri geri sallanıyordu.

Elini kızın sırtına koydu ve kız irkildi. Elini çekmeden, yatıştırıcı bir hareketle sırtını okşadı. "India," diye mırıldandı. "Seni şimdi odana götürüyorum."

Kadın cevap vermedi ve adam yavaşça kollarını onun altına doladı ve zayıf bedenini kaldırdı. Hâlâ doktorla konuşmakta olan Udaya'nın yanından geçip kapıda duran gülümsemeyen Kavi'nin yanından geçti.

Merdivenleri çıktı ve yavaşça kızın odasına doğru ilerledi. İçeri girdiğinde onu nazikçe yatağa yatırdı ve hafifçe uzaklaştı. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu, sorunun uygunsuzluğunu görmezden gelerek.

Kadın onu tanımayınca yatağın yanına oturdu ve eliyle yüzünü kavrayarak bakışlarını kendisine çevirmeye zorladı. "India," dedi sessizce. "Artık kimse sana zarar veremez. Buna izin vermeyeceğim."

Sonunda gözleri odaklanır gibi oldu ve karanlık gözbebeklerinde panik parladı. Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı ve aynı hızla kapandı.

Başparmağını kızın yanağında gezdirerek teninin yumuşaklığının tadını çıkardı. "Artık iyisin."

Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü ve adamın eline çarptı. Okşayarak uzaklaştırdı ve diğer eliyle yüzünü çerçevelemek için uzandı. Onun

Nemden parlayan gözleri ona doğru uzandı ve içini sıktı.

Yapacaklarını düşünmek için yeterince zaman tanımadan eğildi ve dudaklarını usulca onunkilere değdirdi. Bir elini boynunun arkasına attı ve öpücüğü derinleştirirken onu kendine çekti. Kız ağzını onun ilerleyişine açarken dili dudaklarının arasından kaydı.

Küçük bir iç çekti, nefessizdi, şaşkındı, onaylıyordu. Parmakları adamın yüzüne doğru kanat çırpı, çekingen, arayış içinde, elmacık kemiklerinin üzerinde dönüp durdu. Sonra dili onunkiyle buluşmak için uzandı, dudakları boyunca hafifçe dans etti.

Şimdiye kadar kurduğu tüm hayallerin, ziyaret etmek istediği tüm yerlerin . Tadı baharatlı ve egzotikti ve eğer şimdi durmazsa, bunu yapamayacak hale gelecekti.

Büyük bir isteksizlikle geri çekildi ama eli çene çizgisinin altında kaldı. Kendini çok iyi hissediyordu. Bir kadının hissedebileceğini hayal ettiğinden daha iyi. Doğru hissettiriyordu.

Kızın yüzünde donuk bir kızarıklığın oluşmasını ve yanaklarını koyu kırmızıya boyamasını izledi. Elini hemen bıraktı ve gözlerini kaçırdı, dilemesi gereken özrü dileyemedi. Gerçek şu ki, pişmanlık duymadığı bir şey için özür dileyemezdi.

"Udaya'yı senin için alacağım," diye mırıldandı beceriksizce ayağa kalkarken. Kadın onun elini tuttu. "Gitme."

Onun bu isteği karşısında şaşkınlıkla döndü.

"Özür dilerim," diye teklif etti, yüzü utançla parlıyordu. "Benim aptal bir kadın olduğumu düşünüyor olmalısınız."

Bir kaşını kaldırdı. Onun hiç de öyle olmadığını düşünüyordu. "Günlük. Gitti mi?"

Başını salladı, hayal kırıklığı boğazında düğümlendi. Kadın başını öne eğdi. "Bu benim hatam."

Yatağa geri döndü ve bir kez daha oturdu. "India, seni suçlamıyorum. Daha fazla önlem almalıydım. Özellikle de ikimizin de evine hırsızlıklar ışığında."

"Çeviriyi hatırlıyorum," dedi. "Bana bir tüy kalem ve mürekkep getirirsen, yeniden kopyalayabilirim."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Planlarının suya düşmemiş olmasını ummaya cesaret edebilir miydi? Sonra kaşlarını çattı. "Dinlenmelisin. Korkunç bir şok geçirdin."

Başını iki yana salladı. "Bunu şimdi yapmalıyım yoksa unutabilirim. Bitirdiğimde dinlenebilirim."

Vicdanıyla savaşıarak uzun bir süre durakladı. "Eğer sen Tabii...

" "Eminim," dedi kararlı bir sesle.

". Birazdan malzemelerle birlikte döneceğim."

Bölüm Si x

India, uydurma çeviriyi aceleyle bir kez daha karalarken sırtındaki yastık tepeciğine yaslandı. Zihni çelişkili duygulardan oluşan çalkantılı bir karmakarışıklı. Vikont'u kandırmak için yaptığı plan yüzünden daha önce hiç bu kadar güçlü bir suçluluk hissetmemişti. Şu ana kadar.

İçini çekti ve tüy kalemı bir kenara bırakıp ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. Adam onu öpmüştü. Sıradan bir öpücük de değildi. Daha önce de öpülmüştü ama bu şekilde değil. Bu acıtıcı, mükemmel öpücük gibi değil.

Henry'yle çok daha fazlasını yapmıştı ama kendini Ridge'le olduğu gibi inanılmaz derecede büyülenmiş, hissetmekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüz hissetmemişti. Şimdi Henry'yle yaşadığı deneyimde başka hangi mucizeleri kaçırdığını merak ediyordu.

Gözlerini kapadı ve Ridge'in dudaklarını kendi dudaklarında yeniden hissetti. Yumuşacık, sonra daha sert. Sıcak, rahatlatıcı, nazik. Daha önce hiç bir şey hissetmemişti. Ona evini, güvenliği, kışın sıcak ateşleri, yazın meltemleri hissettirmişti. En çok istediği şeyleri. Yine de burada yine boşa kürek çekmeye hazırlanıyordu.

Ama bu sefer önemliydi. Eğer babasını geri alacaksa gerçekten önemliydi. Ev ve aile hayallerini bir kenara bırakmak zorunda kalacaktı. Belki de onlara hiçbir zaman sahip olamayacaktı ama bu fikir kalbinde yer etmişti.

Çeviriye baktı ve kendini yeniden suçlu hissetti. Vikont ona güvenemeyeceğini gösteren hiçbir şey yapmamıştı ve onun şan şöhret peşinde koşan bir sansasyonel olduğuna dair ilk varsayımı şimdi doğru gelmiyordu. Ama şansını denemek istiyor muydu?

Vikont hakkında ne düşündüğünün artık bir önemi yoktu. Babasının iyiliği her şeyden önce geliyordu. Vikont onun aldatmacasını asla affetmese bile, en azından babası hayatta ve iyi olacaktı. Ve geriye kalan tek şey oydu.

Yaptığı hainlik konusunda kendini biraz daha iyi hissederek mürekkebin kurduğundan emin olmak için üfledi ve yatağının yanındaki küçük masanın üzerine koydu. Yataktan kalktı ve dışarı bakmak için pencereye doğru yürüdü.

Sokak lambaları derinleşen alacakaranlıkta titrek gölgeler oluşturuyordu. Londra canlanırken sokaklardaki trafik de artmıştı. Alnı kırıştı. Normal bir varoluşa uzaktan yakından benzeyen hiçbir şey yaşamamıştı. Londralıların yaptığı çok normal şeyler, tiyatro, opera, balolar, suareler, kendi hayatı onlara ne kadar yabancıysa ona da o kadar yabancı geliyordu.

Bu kadar büyük bir kalabalığın arasında hareket etme düşüncesi bile onu neredeyse paniğe sürüklüyordu. Yalnız ve karanlıkta kalmaya dayanamıyordu ama bu kadar çok insan fikri de aynı derecede rahatsız ediciydi.

Hiçbir yere uyum sağlayamamaya mahkumdu.

Pencereyi açtı ve serin bir esintiyle ödüllendirildi. Altında, gecenin sesleri ona doğru yükseliyordu. Atların toynaklarının arnavut kaldırımli sokaklarda çıkardığı tok sesler. Uzaklardan bir orkestranın tınlarını duyabiliyordu, hiç şüphesiz komşu bir konuttan geliyordu.

O seyrederken, bir araba Vikont'un evinin önünde durdu ve yaşlı bir beyefendi aşağı indi, ardından hızla yukarı doğru yürüdü. Hızla geri çekildi ve pencereyi kapattı.

Yatağa bir göz attıktan sonra, Udaya'nın bir saat önce ona zorla içirmeye çalıştığı afyon sakızını almak için neredeyse can atıyordu. Bu gece uyuyabilmesini sağlayacaktı. Bir an düşündükten sonra bu cazibeyi bir kenara bıraktı ve pantolonunu çıkarmaya başladı. Üzerindeki tek elbiseyi çıkardı ve aynada hızlıca görünüşünü kontrol etti. Kulaklarının arkasındaki saç tutamlarını düzeltti ve çeviriyi yazdığı kâğıda uzandı. Vikont bunu görmek için can atacaktı. Gerçek hesap olmasa bile.

####

Ridge akşam yemeğini yemek salonunda tek başına yedi. Çoğu akşam çalışma odasında yedi ama bu akşam India'nın da ona katılacağına dair gizli bir umut besliyordu. Ama günlüğün içindekileri yazması için yanından ayrıldığından beri ondan hiçbir haber alamamıştı.

Kapıdan gelen bir ses başını kaldırmasına neden oldu ama hayal kırıklığına uğramıştı, içeri Moreland girmişti.

"Lordum, Kont sizi görmeye geldi."

Ridge iç çekti. Kont sadece babasını kastediyor olabilirdi. Aksi takdirde Moreland *hangi* kont olduğunu belirtirdi. Midesini bir korku kaplarken tiksintiyle peçetesini yere attı.

Ayağa kalktı ve Moreland'ı, babasının şöminenin önünde telaşla volta attığı salona kadar takip etti. Ridge odaya girer girmez Earl dönüp baktı, yüzü öfkeyle kararmıştı.

"Bana söyle. Yapmadığını söyle."

"Neyden bahsediyorsun?" Ridge kendine bir içki doldurmak için büfenin önünde dururken hafifçe sordu. İyi bir konyağın babasına tahammül etmesine yardımcı olduğunu fark etti.

"Bir tane ister misin?" diye sordu babasına doğru bir bakış fırlatarak.

"Hayır, " diye . Babasından birkaç metre uzakta volta atmayı bıraktı. Ridge'e gitti ve ona dik dik baktı. "Robert bana bu uzak maceraya seninle birlikte gideceğini söyledi."

Ridge bardağını yere bıraktı ve tüm dikkatini babasına verdi. "Evet," dedi yavaşça. "Bu doğru."

"Nasıl ?" diye tükürdü Kont. Yüzü öfkeyle buruştu ve öfkesini kontrol etme çabasıyla yanakları şişip indi.

"Neyi nasıl yapabilirim efendim?" Ridge alaycı bir şekilde sordu.

"Robby gitmek istedi. Hayır diyemezdim."

"Bunu bilerek yaptın," diye tısladı babası, parmağını Ridge'in yüzüne doğru sallayarak. "Bunu benden öç almak için yaptın."

Ridge, "Kendine çok fazla kredi veriyorsun," diyerek yanından geçti. Onu.

"Sakın bana sırtını dönme!"

Ridge dondu kaldı, sonra yavaşça dönüp babasıyla yüzleşti. "Ben değilim sırtımı döndüm," dedi yumuşak bir sesle. "Öte yandan sen, hayatta kendi yolunu seçtiğim anda bana sırtını döndün."

"Saçmalık! Bunların hepsi beni daha da çileden çıkarmak için yaptığın saçma sapan planın bir parçası. Tanrı aşkına, Robert evli. Sen bunu yapmaktan aciz görüldüğün için varisler sağlamakla yükümlü," diye alaycı bir bakış attı Ridge. "Seninle dünyayı gezip tozarken nasıl mirasçı bulabilir ki?"

Ridge zorlukla kontrol edilebilen bir ses tonuyla, "Robert'ın özel hayatıyla bu kadar ilgileniyorsan ona sormanı öneririm," dedi. Babasının sözleri kasıtlı olarak onu kışkırtmak içindi ve o piç kurusuna kendisini nasıl etkilediklerini bilme zevkini tattırırsa lanetlenirdi.

"Kendi hayatını mahvetmekle yetinemezdin," diye çıkıştı babası. "Robert'ı da benden almak zorundaydın. Sen kafasına bu saçma fikirleri sokana kadar görevini yapmaktan son derece memnundu."

"Affedersiniz, yardım edemedim ama konuşmanıza kulak misafiri oldum." India'nın yumuşak sesi kapıdan duyuldu.

İki adam da kapı aralığındaki genç kadını incelemek için döndü. Ridge'in aşağılanması artık tamamlanmıştı. Babasının atıp tutmalarına katlanabilirdi ama kusurlarını dünyanın geri kalanının duymasını istiyorsa lanet olsun ona.

"Sen de kimsin?" diye sordu babası.

"Lord Ridgewood'la konuşma şeklinizi yadırgayan biri," dedi sakince, odaya doğru bir adım daha atarken.

Kontun gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra yüzü donuk bir kırmızıya büründü. "Şimdi dinle, benim kim olduğum hakkında bir fikrin var mı?"

Onu soğukkanlılıkla inceledi, meydan okuması karşısında gözleri kısıldı. "Görünüşünüze bakarak sizi bir centilmen olarak düşünebilirdim ama hiçbir gerçek centilmen bir başkasına sizin yaptığınız gibi öfkelenmez. Fikirleriniz hiçbir bilginiz olmayan şeylere dayanıyor gibi görünüyor."

Kendisine hakaret yüzünden babasının yüzünün öfkeyle buruşmasını izlerken, Ridge'in göğsünü müthiş bir tatmin duygusu sıktı. India'nın onu savunmuş olması ona hayal edebileceğinden çok daha fazla zevk vermişti. Çok iyi hissettirmişti.

"Sen kim oluyorsun da büyüklerini sorguluyorsun?" diye sordu babası.

Bir kaşını kaldırdı ve ellerini iki yanında kenetleyerek ayağa kalktı. "Daha iyiler mi? Efendim, eğer siz benim daha iyimseniz, o zaman gerçekten üzgün bir durumdayım demektir."

"Peki sen kimsin?"

Onu sakince inceledi. "Benim adım India Ashton."

Kontun yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra tanıdık geldi ve dudağı aşağılayıcı bir şekilde kıvrıldı. "Demek iki oğlumun da çılgın bir aptalın peşine takılıp gitmesinin sorumlusu sensin."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Sonra Ridge'e baktı, gri gözleri özür diler gibiydi. "O senin baban mı?"

Ridge yavaşça başını salladı ama elini tutmak için uzandı. Onu sıktı ve affedilecek bir şey olmadığı mesajını almasını umarak başını hafifçe salladı.

Endişeli gözlerini tekrar konta çevirdi. "Oğlunuzla nasıl böyle aşağılık bir şekilde konuşabiliyorsunuz? Başkalarının ne istediğini hiç mi düşünmüyorsunuz?"

Babasının ağzı bir karış açıldı ve sonra kapandı. Adam ona açık açık baktı ve elleri iki yanında titredi. "Kendine dikkat etmen için sana teşekkür edeceğim."

kendi işiniz, Bayan Ashton. Herkes sizin dinsiz yöntemlerinizden hoşlanmıyor. Oğlumun sizinle tanıştığı güne pişmanım."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Beni aşağılamayı düşünüyorsanız, lordum, korkarım bundan daha derine inmeniz gerekecek. Sizden çok daha önemli insanlar tarafından alaya alındım. Sizi temin ederim ki benim hakkımdaki görüşleriniz içki tercihiniz kadar önemsiz."

Ridge, kızın parmaklarının elinde hafifçe titrediğini hissetti ve onun görüldüğü kadar etkilenmediğini anladı. Babasına lanet olsun. Bu iş yeterince uzamıştı.

"Bayan Ashton'a evimde daha fazla hakaret etmene izin vermeyeceğim," dedi kararlı bir şekilde, babasına meydan okurcasına bakarak. "Sanırım yeterince konuştunuz. Belki de artık gitmelisiniz."

Kont şok içinde ona baktı. "Buna izin mi vereceksin? senin ve Robert'ın hayatını mahvedecek bir *kadın* mı?"

"Kesinlikle hayır," diye araya girdi India, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sizi temin ederim, haremimin bir parçası olmaktan oldukça keyif alacaklar."

Kont dönüp salondan çıktı ve saniyeler sonra ön kapının sertçe çarpıldığını duydular. Ridge kahkahalarını daha fazla tutamadı.

Gözlerini sildi ve tekrar Hindistan'a döndü. "Babamı daha önce hiç bu kadar suskun gördüğümü sanmıyorum."

India kaşlarını çatı. "Sizinle konuşma şekli çok ayıptı. Sözünü kestiğim için özür dilerim ama artık buna katlanamazdım."

"Özür gerektirecek bir şey yok," dedi usulca. Birleştirdikleri ellerine baktı ve yavaşça onun ellerini bıraktı. "Uzun zaman önce yapmam gereken bir şeyi yaptın."

"Felç mi geçirsin?" diye sordu masumca. Adam yine güldü.

"O da var."

Eteğinin cebine uzandı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Bunun ilgini çekeceğini düşündüm," dedi ve kâğıdı ona uzattı.

Aldı ama doğrudan açmadı. "Teşekkür ," dedi sessizce. "Ne için?"

"Benim tarafımda birinin olması güzel," dedi, onun kendisini savunması fikrinden duyduğu memnuniyetin farkındaydı.

"Biz maceracılar birbirimize destek olmalıyız," dedi gözleri parlayarak.

Kahretsin, onu tekrar öpmekten başka bir şey istemiyordu. Bu sefer daha uzun. Onun hissinin ve tadının tadını çıkarıyordu. Dudakları onu çağırıyor, yumuşak dolgunluklarıyla onu baştan çıkarıyordu. Bir erkek o dudaklarda kendini kaybedebilirdi. Bir kadının gürlüğü. Aptal bir kız değil, onun iki katı yaşındaki çoğu erkekten daha fazla hayat tecrübesine sahip yetişkin bir kadın.

"Eee? Okumayacak mısın?"

Kağıda baktı ve hızla açtı. Şifreli mesajı özümseyerek hızla taradı. Sonra tekrar ona baktı. "Yani San Sebastian'a mı gidiyoruz?" Heyecan göğsünü dövüyordu.

Başıyla onayladı. "Sanırım ayarlamaları siz yapacaksınız?"

"Evet. Evet, elbette. Yolculuğa ne zaman hazır olursun?" Zihni yapılması gerekenlerle dolup taşarken arkasını döndü. Yarın bir gemi kiralayacak ve gerekli malzemeleri satın alacaktı. Elindeki kâğıda bir kez daha baktı.

Pagoria İspanyolların burnunun dibinde miydi? Bu anlaşılmaz görünüyordu. Kaşlarını çattı ve tekrar Hindistan'a döndü. "Burada San Sebastian'ın ötesinde hiçbir şey yazmıyor. Yön yok. Herhalde Pagoria'nın orada olduğunu ima etmiyorsunuz."

Başını iki yana salladı. "Şehrin yerini öğrenmek için Gabriell'in Bileziği'ni bulmalıyız. Günlük bizi San Sebastian'a kadar götürüyor. Bilezik son bağlantıyı sağlayacak."

"Peki günlük bileziği nasıl bulacağımızı söylüyor mu?" diye sordu, umudu denizdeki bir gemi gibi batıyordu.

Yavaşça başını salladı. "Onu bulmak bizim elimizde."

Yumruğunu sıktı ve nefesinin altında küfretti. "Bilezik her yerde !"

"Londra'da bize yardımcı olabilecek biri var," dedi sakince. "Şehrin karşısında bir kitap dükkânı var. Pagoria hakkında çok şey biliyor."

Ridge kaşlarını kaldırdı. Pagoria konusunda çok fazla otorite yoktu ve Londra'da Pagoria konusunda uzman bir kitap satıcısı olsaydı, ona çoktan danışmış olurdu.

"Kim bu kitap satıcısı?"

Bir gülümseme dudaklarını büktü. "Senin tanıyabileceğin biri değil. Garip bir tiptir. İçine kapanıktır. Adı Artemis. Pagoria ile bir ilgisi varsa, duymuş olmalı."

İçini çekti ve fena halde ağrımaya başlayan başını ovuşturdu. "Yani Gabriell'in Bileziği olmadan şehri bulma umudumuz yok mu?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye cevap verdi. "Ama şehre *girmeyi* umuyorsak, bileziği almalıyız."

"Bana söylemediğin şey ne?" diye sertçe sordu. "Çeviride bu bileziğin önemini gösteren hiçbir şey görmedim."

"Tekrar oku," dedi parmağıyla ortasını işaret ederek. "Sör Roderick, Gabriell'in Bileziği'nin şehrin anahtarı olduğunu açıkça belirtiyor. O olmadan kimse şehre giremez." Ona babasının da mektubunda bileziğin öneminden bahsettiğini söylemeyecekti.

Ridge yazıyı tekrar taradı ve anahtardan belirsiz bir şekilde bahsedildiğini fark edince kaşlarını çattı. "O zaman sanırım kitap satıcınıza gidip Gabriell'in Bileziği hakkında bize neler söyleyebileceğini öğrenmeliyiz. Keşfe artık inkâr edilemeyecek kadar yakınız."

Onun gözlerini yakaladı, derinliklerinde bir heyecan pırıltısı görmemesine şaşırdı. Bütün bunlar onun için eski şeyler miydi? Hayatının rüyasının doruğa ulaşması elbette daha fazla ilgi uyandırmalıydı.

"Kitap satıcısını gördükten sonra gidip yolculuk için ihtiyacınız olabilecek her şeyi satın almalısınız," diye konuştu. "Faturayı benim adresime gönderin."

"Çok cömertsiniz," dedi usulca.

"En azından bunu . Gerçekleşmesini ummaya asla cesaret edemediğim bir şeyi başarmama yardım ediyorsunuz."

Gözlerini hızla kaçırdı ve sonra ellerine baktı. "Umarım hayal kırıklığına uğramazsınız lordum."

Adam bir kaşını kaldırdı, kızın tavrı karşısında kafası karışmıştı. "Neden hayal kırıklığına uğrayayım ki?"

Ona baktı, gözleri sıkıntılıydı. "Bazen rüyalar sizi sadece gitmek istediğinizi sandığınız yerlere götürür."

"Ne tuhaf bir ifade," dedi kıkırdayarak. "Bu kadar genç biri için çok ciddisin."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Peki siz beni ne kadar genç görüyorsunuz lordum? Benden çok daha yaşlı olmadığınıza bahse girerim."

Onun ince yüzünü inceledi, gözlerinin büyüklüğü ve etkileyiciliğinden etkilenmiş gibi görünüyordu. "İki yirmi yaşından büyük olduğunuzu düşünmezdim."

Keyifsizce homurdandı. "Sekiz yaşımdayım ve yirmi yaşımdayım. Gözlem gücünüzün gelişmeye ihtiyacı var sanırım."

", Bayan Ashton," dedi alaycı bir tavırla. "Eğer benden daha , söyleyin bana. Kaç yaşımdayım?"

Gözleri onun üzerinde geziniyor, omurgasından aşağı tuhaf karıncalanmalar gönderiyordu. Derin düşüncelere dalmış gibi bir elini ağzına götürdü ve sonra dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Otuz. Evet, kesinlikle otuz. Kesinlikle otuz."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Nasıl tahmin ettin?"

Kadın güldü ve adam bir kez daha sesin güzelliğinden etkilendi. "Çoğu erkeğin otuz yaşına geldiğinde huzursuzluk yaşadığını ve yeni maceralar aradığını görüyorum."

"Korkarım maceraya olan açlığımın ilerlemiş yaşımla pek ilgisi yok," dedi kuru bir sesle. "Çocukluğumdan beri bunun özlemini çekiyorum."

"Eskiden öyleydin," dedi usulca. İtirafından utanmış gibi gözlerini kaçırdı.

O daha cevap veremedi misafir odasının kapısı açıldı ve Lucinda öfkeyle yüzü kızarmış, etekleri savrulmuş bir halde içeri daldı.

"Bu ne cüret!" diye feryat etti.

Önünde cereyan eden sahneye şaşkınlıkla baktı. Tüm dünya çıldırmış mıydı? Aynı derecede şok olmuş görünen India'ya baktı.

Lucinda ona doğru uçtu, yumrukları göğsünü dövüyordu. Lucinda ona doğru savrulurken onu yakaladı ve kendisinden uzak tuttu. "Kendini topla!" dedi sertçe.

Gözleri öfkeyle parladı. "Bu senin intikamın mı?" diye sordu. "Gururunu yatıştırmak için Robert'la evliliğimi mahvedecek misin?"

"Sen neden bahsediyorsun Lucinda?"

Lucinda ondan uzaklaştı ve öfkeli bakışlarını India'ya çevirdi. "Bu o mu?"

Ridge çenesini sıktı ve zihninden ona kadar saydı. "Misafirlerimin kim olduğu seni ilgilendirmez."

Suçlayıcı bir parmakla India'yı işaret etti. "O Ashton denen kadın, değil mi?"

"Ben India Ashton'ım," dedi India sakince. "Biliyordum!" diye tısladı.

Ridge'e döndü. "Senin ve Robert'ın kim bilir nereye gitmenizi sağlayan o."

Nabızı şakağında atıyordu. "Robby bize eşlik edip edemeyeceğini sordu."

"Yalancı! O beni terk etmez. Onu bu hale sen getirdin."

Ridge alnını ovuşturarak kendisinin ya da kardeşinin nasıl olup da bu kadına bulaştığını düşündü. "Lucinda, eve dönmeni ve bunu Robby ile konuşmanı öneririm. Bana yaklaştı. Bize eşlik etmek istediğinde ısrar edince ona gidebileceğini söyledim."

Gözleri öfke çığlıkları atıyordu. "Beni terk etmezdi," dedi kararlılıkla.

Bir kaşını kaldırdı. "Bundan bu kadar emin misin? Daha bir gün önce burada değil miydin ve seni geri götürmemi istemiyor muydun?"

Donuk bir kızarıklık narin boynundan yukarı doğru ilerledi ve yanaklarını doldurdu. Öfke ve utançla titredi.

"Bu ne cüret," dedi alçak bir sesle.

Perdelere ani bir ilgi gösteren India'ya baktı. Lanet olası Lucinda ve onun histerik tiyatrosu. India ailesi hakkında ne düşünüyor olmalıydı?

Duruşunu düzeltti. Önemli değildi. Ona yardım etme konusunda fikrini değiştirmedeği sürece ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Şimdi Lucinda'dan bir kurtulabilseydi. Robby'nin ülkeyi terk etmek için neden bu kadar çaresiz olduğunu şimdi anlıyordu. Onun yerine bir manastıra katılabilirdi.

"Lucinda, bence gerçekten eve dönmeli ve Robby'yle her şeyi konuşmalısın. Eminim her şey sadece bir yanlış anlaşılma ibarettir. Ona ne hissettiğini söylersen, belki ikiniz bir anlaşmaya varabilirsiniz."

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Onu senin peşinden gitmeye teşvik etmeseydin, ortada bir yanlış anlaşılma olmazdı," dedi. "Baban haklıydı. Senin bu fantezilerin bir embesilin işareti."

Parmağıyla kapıyı göstererek, "Dışarı," diye bağırdı. Kadın olsun ya da olmasın, onu dışarı atmamak için elinden geleni yaptı.

Kadın odadan çıkarken eli hafifçe titredi ve onun incitici sözlerine verdiği tepkiyi lanetledi. Kadın gittiğinde elini indirdi ve sakın bir nefes aldı.

India ona biraz önce olduğundan çok daha yakın bir şekilde, "Ve her zaman bir ev ve aile özlemi çektiğimi düşünmek," diye mırıldandı. "Senin

maceranın getirdiği uzun süreli devamsızlıklar için bir örnek oluşturuyor."

Onun kuru yorumundan rahatsız olmak yerine, kendini sırtırken buldu. Sonra da güldü. Kadının gri gözlerinde sıcaklık ve endişe görmek için başını kaldırdı. Başını iki yana salladı.

"Korkarım ailem normalliğın bir örneğı olarak gösterilemez. En azından öyle olmamasını umuyorum," diye ekledi aceleyle.

India kıkırdadı ve koluna dokundu. Bu küçük güvence onu belli etmek istemediğinden daha fazla rahatlattı. Birinin onu anlaması hayal etmeye bile cesaret edemeyeceğı bir şeydi.

"Emekli olalım mı?" Az önce yaşanan sahneyi tartışmak ya da India'nın gözlerindeki sorulara cevap vermek umurunda değildi. "Yarın kitap satıcınızı ziyaret edeceğiz ve Gabriel'in Bileziğı hakkında bize neler söyleyebileceğini göreceğiz."

Yedinci Bölüm

"Kitapçı dükkânının burada olduğuna emin misin?" Araba durmak üzere yuvarlanırken Ridge sordu.

India, Vikont'un kafa karışıklığını anlayabilse de başını salladı. Dar sokaktaki binalar perişan haldeydi ve onarıma çok ihtiyaçları vardı. Birkaçı uzun zaman önce boşaltılmış, pencereleri kırılmıştı. Panjurlar rüzgârda sallanıp kanat çırparak arnavut kaldırımlı sokakta ürkütücü bir yankı yaratıyordu.

Arabadan indiler ve India ince pelerinini daha sıkı sardı. Ridge'in bakışları giysilerinin üzerinde gezindi ve kaşlarını çattı. Utanç omurgasına yayılırken yanaklarını bir kızarıklık ısıttı. Kıyafeti gibi önemsiz bir şeyle hiç ilgilenmemişti. Babasıyla birlikte sık sık gittikleri yerlerde moda kesinlikle önemli değildi. Ama burada, Londra'da, bir sokak çocuğundan daha iyi görünmüyordu.

Küçük dükkânın bulunduğu kapıyı açtı, kapı tokmağı elinde gevşeyince şaşırdı. Omuz silkerek kapıyı ayağıyla ittirerek daha da açtı ve başını içeri eğdi.

"Sadece topuzu içeri getir. Sürekli çıkıyor."

Yaşlı adamın tanıdık huysuz sesleri karşısında sıırttı. Ridge'le birlikte içeri girdiklerinde, loş ışığa alışmak için gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı.

Birkaç saniye sonra çevrelerini seçebildi. Duvarlarda raf raf kitaplar sıralanmıştı. Neredeyse bir santim kalınlığındaki toz, akla gelebilecek her yüzeyi kaplamıştı ve yakındaki bir masanın üzerindeki mum, penceresiz iç mekandaki tek aydınlatma kaynağını sağlıyordu.

Odayı taradı. "Artemis, neredesin?"

Bir sıyrık ve ardından bir kıpırtı ve birkaç dakika sonra yaşlı bir adam topallayarak ilerlerken başka bir mum görüldü. "India, sen misin?" diye homurdandı.

Taşıdığı mumun belli belirsiz ışığında, adamın hatırladığı gibi görüldüğünü görebiliyordu. Uzun beyaz saçları, şahin burnu ve omuzları öne doğru eğikti, bu da onu gerçek boyundan birkaç santim daha kısa gösteriyordu.

"Evet, burası Hindistan."

"kim?" diye sordu, şüpheli gözlerle

Ridge.

"Sizi Vikont Ridgewood ile tanıştırmama izin verin," dedi. Ridge

kibarca, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi.

Artemis burnunu çekti ve bakışlarını tekrar India'ya çevirdi. "Ne yapıyorsun

Londra'da ne yapıyorsun? O kır evini terk edeceğini düşünmemiştim."

Boğazını temizledi. "Bize yardım edebileceğinizi umuyorduk. Gabriell'in Bileziğini arıyoruz."

Artemis'in beti benzi attı ve irkilerek odanın etrafına ve hâlâ açık olan ön kapıya baktı. "Tanrı aşkına kapıyı kapat," dedi acilen.

Ridge şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ama India'nın elinden tokmağı aldı ve yerine takıp kapıyı kapatmak için yürüdü. Döndüğünde Artemis elindeki mumu söndürdü ve aceleyle dükkânın arkasına doğru ilerledi.

"Orada öylece durma," dedi sabırsızca.

India, Ridge ile bakıştı ve omuz silkti. Yaşlı adam her zaman eksantrik olmuştu ama bu davranışı tuhafın da ötesindeydi. Artemis'in gittiği yönü takip etti, Ridge de onun arkasına düştü.

Başka bir kapıdan geçerlerken Artemis kapıyı kapattı ve büyük bir anahtarlık çıkardı. Kapıyı aceleyle kilitledi ve onlara ilerlemelerini işaret etti.

Bir dizi merdivenden inerek dar bir koridora girdiler. Sonunda Artemis ağır bir kapının üzerindeki bir dizi kilidi açtı ve kapıyı çevirerek açtı. İçeri girdikten sonra hızla sürgüyü çekti ve kapıya bir dizi mandal taktı.

India loş ışıktaki başını salladı. "Bizi nereye götürüyorsun Artemis?"

Duvar apliklerinden birini yakarken bir ışık patlaması oldu. Bir parmağını dudaklarına götürdü ve başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Bizi duyabilirler," diye fısıldadı. "Gelin. Aradığınız bilgi burada."

Yarım düzine yarı yanmış mumun tek tük aydınlatığı küçük odaya girdi. Kitaplar yerlere ve masaya yığılmıştı. Kalan yüzeylerin çoğunu kâğıt yığınları kaplamıştı ve India bu dağınıklığın içinden dikkatle ilerledi.

Artemis köhne masasının arkasına yerleşti ve Ridge ile India'ya öndeki taburelere oturmalarını işaret etti. Onlar otururken şaşı bakışlarını India'ya dikti.

"Pagoria'yı aramaktan vazgeçtiğinizi sanıyordum."

"Öyleydi," dedi omuz silkerek. "Ama şimdi yerini tespit etmek için gerekli araçlara sahibim."

Artemis'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve öne doğru eğildi. "Yaşlı bir adamla şakalaşmamalısın."

"Şehri ne kadar uzun süredir incelediğinizi bilsem şaka ."

Artemis uzun bir nefes alarak arkasına yaslandı. "Tüm hayatım boyunca bilgi topladım, kendi gözlerimle görebilmek için yerini keşfetmeye dua ettim. Ve artık böyle bir girişim için çok yaşıyım."

Hüzün yüzünü karartmış, onu birkaç dakika öncesine göre daha da yaşlı göstermişti.

"Bulunmayı bekleyen pek çok harika şey var." "Ne tür şeyler?" Ridge sordu.

Artemis eskimiş bir kitabı aldı ve havaya kaldırdı. Ridge'e bakarak, "Bunu hiç okudun mu?" diye sordu.

Ridge öne doğru eğildi ve gözlerini kıstı. Bir süre sonra elini cebine attı ve gözlüklerini çıkardı. İsteksiz bir tavırla gözlüğünü taktı ve Artemis'in elindeki kitaba tekrar baktı.

"Ah evet, İncil. Elbette okudum. Yani tamamını değil ama bazı bölümlerini okudum."

"Pagoria'nın her şeyden önce geldiği söylenir," dedi Artemis İncil'i ona doğru sallayarak. "Ve sen ne tür şeyler olduğunu soruyorsun."

"Anlamıyorum," diye başladı Ridge.

Artemis onun sözünü kesti. "Zamanın kendisi kadar eski bir uygarlığın kapısında durduğunu hayal edebiliyor musun?"

Ridge yavaşça, "Hayır, sanırım yapamam," dedi.

India öne doğru eğildi. Eğer konuyu tekrar asıl meseleye getirmezse, Artemis'in Pagoria hakkındaki tüm yaygın teoriler üzerine verdiği bir saatlik derslerden birine maruz kalacaklardı.

"Gabriel'in Bileziği hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Yaşlı adam konuşmasının engellenmesinden dolayı üzgün görünüyordu. Masasının üzerindeki kâğıt karıştırmaya başladı, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve kâğıt üstüne kâğıt atıyordu.

"Aha!" dedi, küçük bir kitabı havada sallayarak.

Sayfaları karıştırmaya başladığında India öne doğru eğildi.

"Yıllar boyunca bunları topladım, bazen gördüğüm çizimlerden benzerlik çıkarma konusundaki kaba yeteneğime güvenmek zorunda kaldım."

Kitabı ileri itti ve parmağıyla sayfaya vurdu.

Ridge masaya yaklaştı, ikisi de görmek için başlarını eğdiklerinde kafası neredeyse India'nınkine çarpıyordu.

Kâğıdın üzerinde metal bir halkanın çizimi vardı, dış yüzeyini kaplayan mücevherler gibi görünüyordu. İç kısmı pürüzsüz bir görünüme sahipti, ancak dış kenarında girintiler, oyuklar ve oluklardan oluşan karmaşık bir desen vardı.

"Çok var ama bu o. Eminim," dedi Artemis, sayfaya daha sert vurarak.

India bakışlarını yaşlı adama doğru kaldırdı. "Nasıl emin olabiliyorsun? Bileziği hiç gören oldu mu?"

Öfkeli bir ses çıkardı ve kemikli bir parmağını ona doğru salladı. "Bana nasıl bildiğimi sorma. Sadece bildiğim bazı şeyler var. Bana inanıp inanmamak size kalmış ama aradığınız bileziğin bu olduğunu garanti ederim."

India önce resme, sonra da Vikont'a yan gözle baktı. Sanki adam aptalmış gibi Artemis'e bakıyordu. Bu varsayım için Ridge'i suçlayamazdı. Artemis onun bildiği gibi son derece zeki bir adam gibi görünmek için çok çaba sarf etmemişti.

Ve diğer yetenekleri için. Vikont'a Artemis'in bir kahin olduğunu tam olarak söyleyemezdi. Muhtemelen *onu* Bedlam'a kapattırırdı. Ama Artemis'le tartışmaması gerektiğini biliyordu. Birçok kez haklı çıkmıştı.

"Pekâlâ Artemis," dedi çizimi eline alırken. "Bu bende kalsa sorun olur mu?"

Başını iki yana salladı.

"Aramaya nereden başlayabileceğim hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. Sorarken, elini dokunabilmesi için karşıya uzandı.

Boğumlu parmaklarını şaşırtıcı bir güçle onunkilere doladı. Ona dokunur dokunmaz, sanki yanmış gibi elini bıraktı.

Kadın soru sorarcasına adama baktı ve adam da ona sert bir bakış fırlattı. "Bana her şeyi anlatmıyorsun, gel."

Kalbi küt küt atmaya başladı ve nefesini tuttu. Artemis'in sessiz mesajını anlayacağını umarak gözlerini Vikont'a dikti.

"Size yardım edemem," diye açıkladı oturduğu yerden kalkarak. "Bileziğin nerede olduğunu bilseydim, uzun zaman önce ortaya çıkarırdım."

Hayal kırıklığıyla nefesini dışarı verdi ve tüm bu manzara karşısında kafası karışmış gibi görünen Ridge'e bir göz attı.

Ridge sanki önemli bir şey hatırlamış gibi elini masaya vurdu. "Bayan Alicia Unster'ı sorgulamalıyız," dedi. Dönüp India'ya baktı. "Sör Roderick'in günlüğünü satın aldığım kitap satıcısı, onu Sör Roderick'in kız kardeşi Alicia Unster'dan aldığını söylemişti. Belki bilezik ondadır."

Artemis bir süre sonra, "Sör Roderick'in kız kardeşi," dedi. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle alnını ovuşturdu. "Onu o buldu, değil mi? Bunca yıldan sonra onu bulan Sör Roderick'ti."

India yavaşça başını salladı. "Babamın da ölmeden önce şehre ulaşmış olabileceğine inanmak için sebeplerim var."

Artemis'in kaşları da çatıldı. "Ama o değil-"

"Hepsi buysa, gerçekten gitmemiz gerekiyor," dedi aceleyle, sandalyesinden öyle hızlı kalktı ki tabureyi devirdi.

Artemis kaşlarını çattı ama yine de sessizliğini korudu. "İyi misin?"

Ridge onun yanında durmak için ayağa kalkarken sordu.

"Evet, evet, elbette," dedi neşeyle.

Artemis'e sertçe baktı, sessizce onu anlaması ve sırrını saklaması için yalvardı.

"Eğer şehre ulaşırsan," diye başladı Artemis, sesi saygılıydı. "Eğer onu gerçekten bulursan, her ayrıntıyı hatırlamalısın. Tam bir hesap istiyorum. Tüm düşündüklerimin doğru olup olmadığını bilmeliyim."

"Tek bir ayrıntıyı bile ," diye söz verdi.

"Gitmeden önce. Bilmelisiniz ki bir adam bilezikle ilgili olarak bana ulaştı."

Ridge kafasını çevirdi. "Ne adamı? Neden daha önce hiçbir şey söylemedin?"

Artemis Vikont'a ters ters baktı. "Büyüklerine saygı göster evlat. Bana sorulmadı. Bu yüzden konuşmadım."

India elini yaşlı adamın buruşuk koluna koydu. "O sadece endişeli Artemis. Geçtiğimiz günlerde birkaç kez tehlikeyle burun buruna geldik. Birilerinin şehri bulmamızı engellemeye çalıştığına inanıyoruz."

Artemis başını aşağı yukarı sallayarak, "Bunun adil bir değerlendirme olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Ridge sabırsızca, "Peki ya bu adam," diye araya girdi. "Neye benziyordun? Ne sordu?"

Artemis, Ridge'e ters ters bakmaya devam etti. "Neye benzediğini bilmiyorum. Ne kadar *güzel* olduğunu göreceğ kadar yakın değildim. Gabriell'in Bileziği'ni ve Pagorian yazısını çözebilecek birini tanıyıp tanımadığını sordu."

India nefesini içine çekti. Bu kişi sadece derginin çalınmasından sorumlu olan kişi olabilirdi. Başka kim yazıları tercüme edecek birine ihtiyaç duyar ki?

Artemis, "Cehaletimi itiraf ediyorum, elbette," dedi, onun görünüşü karşısında gülümseyerek

Dahi.

"Teşekkür ederim Artemis. Her zamanki gibi yardımcı oldun."

Ridge'e döndü ve kapıya doğru yürümelerini işaret etti.

Artemis koşarak kilitleri açtı, sonra da onları odadan çıkardı.

Onları dükkâna geri götürdü ve o ve Ridge girişe doğru ilerlerken o konuştu.

"Bir şey var."

O ve Ridge ona döndüler.

"Adamın sağ elinin arkasında ilgi çekici bir dövme vardı. Kapı koluna uzandığında gördüm."

Kadın dondu kaldı ve Ridge de onun yanında kaskatı kesildi. "Aynı adam," diye mırıldandı.

Ona döndü. "Ne demek istiyorsun?" Bu dövmeyi yatak odasında adamla karşılaşmasından hatırlıyordu ama Ridge'e bundan bahsetmediğinden emindi.

"Günlüğü satın aldığım kitap satıcısını sorguladım. Garip dövmeli bir adamın dükkânında dolaştığını, günlüğü ve Pagoria'yı sorduğunu söyledi."

"Bana yaklaştığın ilk gün evime giren adamda da aynı dövme vardı," diye mırıldandı.

Ridge kaşlarını çatı ve bir yemin mırıldandı. "Ayrıca muhtemelen size saldıran ve çalışma odamdan günlüğü çalan kişi de o."

Başını salladı.

Artemis, "Görünüşe göre ikiniz de çok dikkatli olmalısınız," diye konuştu. "Adamınız amacına ulaşmaya oldukça kararlı görünüyor."

Kitapçıdan çıktılar ve Ridge'in bekleyen arabasına bindiler. Kapıyı kapatmadan önce Ridge dışarı eğildi ve şoföre bilmediği bir yön gösterdi.

Arkasına yaslandı ve kapıyı arkasından kapattı. Tüm çabasına rağmen, kapı kapanır kapanmaz göğsü sıkıştı ve nefes almakta zorlandı. Başını salladı, paniğin onu ele geçirmemesini diledi. Gir ve çık. Bir içeri bir dışarı. Yavaş yavaş nefes alış veriş dengelendi ve o korkunç korkunun dağılmaya başladığını hissetti. Üzerine bir rahatlama çöktü.

Başını kaldırdığında Ridge'in ona baktığını ve dudaklarında sorular dolaştığını gördü. İstenmeyen açıklamaları önlemek için aceleyle, "Bayan Unster'in nerede yaşadığını biliyor musun?" diye sordu.

Bir süre daha ona baktıktan sonra başını salladı. "Günlüğü satın aldığım kitap dükkanının sahibini ziyaret edeceğiz. Onun aracılığıyla ona nasıl ulaşabileceğimizi öğrenebiliriz."

India başını salladı ve koltuğunda geriye yaslandı. Baş fena halde ağrımaya başlamıştı ve şakaklarındaki gerginliği hafifletmek için gözlerini kapattı.

"Orada olanlar da neydi?" Ridge sordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışlarını ona yöneltti. "Ne oldu? Ne?"

"Şehir hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyordu ve özellikle de Bilezik mi? Şimdiye kadar kimse bulamadı ve yine de hangi çizimin doğru olduğunu tam olarak biliyor mu?"

İçini çekti ve alnını ovuşturdu, çarpıntı ciddi bir şekilde başlamıştı. "Artemis... şey, o farklı."

Ridge kuru bir sesle, "O kadarını anladım," dedi.

"Onun... başkalarının göremediği bazı şeyleri görme... yeteneği var," dedi dikkatle.

"Gelecekte haber veren biri mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Bazen. Diğer zamanlarda sadece olayları görür. Eşyalar. O ikna olmuş Bunun Tanrı'nın onunla alay etme şekli olduğunu. Ona daha küçük parçalar hakkında kesin bilgi verecek kadarını gösteriyor, ancak daha büyük soruları veya cevapları asla açıklamıyor."

Ridge alaycı bir şekilde gülümsedi. "Oldukça uygun, sence de öyle değil mi?"

Omuz silkti. "Artemis'in yeteneği ya da yeteneksizliği önemsizdir. Ama onu uzun zamandır tanıyorum ve şu konuda nadiren yanıldığını biliyorum.

şeyler. Bunun çarpıcı bir tesadüf olup olmadığını söyleyemem. Ama o konuştuğunda dikkat kesiliyorum."

Ridge daha fazla konuşmadı ama ona şüpheyile baktı. Bu beklenmedik bir şey değildi. Bu adam pratik olmayan her fikre şüpheyile yaklaşan biriydi. Babasının Pagoria'nın ölü bir uygarlık olmadığına dair teorisi gibi.

Küçük bir gülümseme dudaklarının köşeleriyle savaştı ve yukarı doğru dönmelerini engellemek için onları birbirine bastırdı. Babasının haklı olduğunu anladığında yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdi. Ama göremeyecekti, diye hatırlattı kendine. Eğer planı başarılı olursa.

Araba sarsılarak durdu ve o da öne doğru eğilerek etrafını inceledi. Ridge merdivenlerden indi ve ona yardım etmek için elini uzattı.

Elini sıkıca kavramadan önce parmakları onunkilerin üzerinde kaydı ve sıcaklık hızla koluna yayıldı. Rahatlatıcı bir sıcaklık. Bitmesini istemediği bir his.

Kitapçının önündeki kaldırımda dururlarken, kız isteksizce elini onunkinden çekti. Ridge kapıya doğru işaret etti ve aceleyle ilerlediler.

Dükkân mütevazıydı ama Artemis'in derme çatma dükkânından çok farklıydı. Temizdi, kitaplar tozlanmış raflarda düzgün sıralar halinde dizilmişti. Duvar aplikleri içeriye aydınlatıyor, odaya parlaklık ve sıcaklık katıyordu.

"Alo?" Ridge seslendi.

Sesi odanın içinde yankılandı. Tek tepki sessizlik oldu. Etrafına bakınırken omurgasından aşağı huzursuz bir his süzüldü.

"Belki arka taraftadır?" diye teklif etti.

Ridge kaşlarını çattı ama arkaya doğru yürümeye başladı. India da onu takip etti, gerginliği artıyordu. Aptalca davranıyordu. Sanki her köşede ona saldırmak için bekleyen bir kötülük varmış gibi davranıyordu. Yine de Ridge'in sırtına yaklaştı ve onun sağlam gövdesinden rahatlamak istedi.

Kadının eli kendi iradesiyle adamın kolunu kavramak için uzandı. Adam bir an durakladıktan sonra elini tutmak için geri uzandı. Başını çevirdiğinde, onu kendisiyle birlikte ileriye çekmeden önce gözleri kısa bir an için birleşti.

Dükkânın arka tarafındaki ofis açıktı ve kapısı ardına kadar aralıktı. Ridge aniden durdu ve kızın sırtına çarpmasına neden oldu. Döndü ve iri gövdesiyle onu korudu.

"Dışarı çık," diye talimat verdi. "Senin görmene gerek yok Bu."

Ondan uzaklaştı ve ofisin içini görebilmek için boynunu büktü. "Ne oldu? Ne oldu?"

Adam hareket etmeyince, kadın onu itti. Onu ofisin içini görecektik kadar kıınıldatmayı başardı ve dehşet içinde nefesi kesildi.

Bir adam masanın üzerine yığılmış oturuyordu, başından kanlar akıyordu. "O... öldü mü?" diye fısıldadı.

Ridge içini çekti ve onu bıraktı. "Bunu görmeni istemedim," diye mırıldandı. "Evet, o öldü."

Onu atlattı ve ofise girdi. "Size günlüğü satan adamın şu anda ölmüş olmasını biraz olsun tesadüfi buluyor musunuz?"

Ridge adamın üzerine eğildi ve parmaklarını adamın boynuna bastırdı. "Öleli çok olmamış," diye rapor verdi. "Derisi hâlâ oldukça sıcak. Kafasındaki yaradan hâlâ kan sızıyor."

Tekrar India'ya baktı ve solgunluğunu fark etti. Geçirdiğı saldırının, ikinci saldırının hemen ardından gelen bu son olay çok tedirgin ediciydi. Korkusunu gizlemek için cesurca çabalıyordu ama çalışma odasına girip günlüğü çalan adamı düşündüğünü biliyordu.

"Tesadüflere inanmam," dedi ve sonunda onun sorusuna cevap verdi.

"Ben de öyle," diye fısıldadı. "Birinin şehri keşfetmek için cinayet işlemeye razı olması. Bu anlaşılmaz görünüyor."

Gözlerinde bilgi parladı ve sanki önemli bir gerçeğı hatırlıyormuş gibi başka tarafa baktı. Adam onun düşüncelerini çözmeye çalışarak onu inceledi. Ne hatırlamıştı?

Kitap satıcısına baktı ve adamın Ridge'e yaptığı bir iyilikten başka bir sebep olmadan acı çekmesinden dolayı pişmanlık duydu. Adamın elinde sıkıca tuttuğı bir kâğıt parçası Ridge'in dikkatini çekti.

Ridge kâğıt parçasını dikkatle çekti ve yazıyı okuyabilmek için gözlüğünü taktı. Bayan Alicia Unster'in adını ve nereye gittiğini okuduğunda kalbi küt küt atmaya başladı. Davetsiz misafir buraya Bayan Unster hakkında bilgi almak için mi gelmişti? Eğer öyleyse, şu anda bile büyük bir tehlike altında olabilirdi.

O ve India acilen Bayan Unster'in evine gitmeli ve çok geç kalmamış olmak için dua etmeliydiler. Ama önce yargıcı çağırması gerekiyordu.

Sekizinci Bölüm

Ridge, India'nın soğuk elini kendi eliyle kavradı ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Kitap satıcısının elinde bulduğum kâğıtta listelenen yön bu."

Arabanın durduğunu fark edip etmediğini merak etti. Gözlerini kırıştırdı ve korkusunu gizlemek istercesine hızla etrafına, sonra da ona baktı. Arabanın kapalı sınırları içindeki tedirginliği her zaman mevcuttu. Sık sık nefesini tutuyordu ve alnındaki saç tutamları şüpheli bir şekilde nemliydi.

Elleri buz kütlesi gibiydi ve adam ısıtmak için parmaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Kapalı alanlara karşı duyduğu felç edici korkuyu sormak istiyordu. Ve karanlıktan. Udaya onun karanlığa dayanamadığını söylemişti.

Gerçekten hayal kırıklığı. Geceye bayılmıştı.

Arabanın kapısı açıldı ve önce koltuğa kaydı, sonra da basamaktan aşağı indi. India'nın eline uzandı ve elini güvenle kendi eline doladığında memnun oldu.

"Sanmıyorsun ki..." diye söze başladı onun yanına inerken. "Neyi sanmıyorum?"

"Çok geç kaldık," diye bitirdi bir yudum aldıktan sonra.

"Umarım öyle değildir," dedi acımasızca. "Birileri elimizdeki bilgiyi çok fena halde istiyor. Planlarımızda son derece dikkatli hareket etmeliyiz."

Başını salladı ve taş patikadan mütevazı kasaba evinin ön kapısına doğru yürürken onun elini daha sıkı kavradı. Sosyetenin üst kademeleri olarak kabul edilebilecek kesimin sınırlarında yer alan ev, yine de oldukça saygın bir konumdaydı.

Kapıyı çaldı ve yanıt bekledi.

Hemen ardından kapı açıldı ve genç bir adam merakla onlara baktı. Sanki önemli bir görevi hatırlamış gibi duruşunu düzeltti ve çok sert bir ifade takındı.

"Kartınız lütfen," dedi abartılı bir sertlikle.

Ridge kaşlarını kaldırdı ama istenen parayı almak için cebini karıştırdı. madde.

Genç adam karta uzandı ve ardından birkaç kez boğazını temizledi. "Bayan Unster'a zat-ı alinizin, yani lord hazretlerinin kendisini görmek istediğini bildiririm."

Aksanı zorlama bir belagatten Ridge'in tam olarak çıkaramadığı daha temel bir sese dönüşmüştü ama bu adamın bir uşak pozisyonuna ait olmadığı daha da netleşiyordu. Ya da bu konuda bir uşak.

Adam Ridge ve India'yı kapıda bırakarak uzaklaşmaya başladı, sonra arkasını dönüp hızla geri geldi.

"Özür dilerim lordum. Lütfen bu taraftan gelin."

Yüzü, yaptığı terbiyesizlik yüzünden kıpkırmızı oldu ve Ridge gülümsemesini bastırdı.

Kâhyayı oturma odasına kadar takip ettiler ve kâhya onlara oturmalarını işaret etti.

"Bayan Unster'ı varlığınıza haberdar edeceğim," dedi odadan aceleyle çıkmadan önce.

India kanepeye oturdu ve Ridge de birkaç adım ötedeki bir koltuğa yerleşti. Birbirlerine baktılar ve Ridge onun gözlerindeki tedirginliği hâlâ görebiliyordu. Birkaç dakika sonra yaşlı bir kadın telaşla odaya girdi ve India'nın yüzünde rahatlama ifadesi belirdi.

"Merhaba. Ben Bayan Unster," diye seslendi öne doğru ilerlerken.

Ridge ayağa kalktı ve onun uzattığı elini tutarak eldiveninin üst kısmına bir öpücük kondurdu.

"Vikont Ridgewood hizmetinizde, madam. Bu da India Ashton," dedi ve şu anda kanepenin önünde duran India'yı işaret etti.

Bayan Unster dönüp India'ya baktı. "Ah zavalıcılık!" Hemen yanına koştu ve India'yı kollarının arasına aldı.

"Babanızın başına gelenleri duydum. Çok talihsiz bir olay. Dünya bir değil, iki maceraperest ruhunu kaybetti."

India kadının kucağında garip bir şekilde durdu, gözleri Ridge'i buldu ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Teşekkür ederim, Bayan Unster," dedi boğuk bir sesle. "Kardeşinizi kaybettiğiniz için üzgünüm."

Bayan Unster onu bıraktı ve elini yüzünün önünde salladı. "Oh pish ve posh. Zaten o ihtiyarı hiç görmedim. Her zaman dünyanın uzak bir köşesinde bir tarihi eseri ortaya çıkarmaya çalışırdı."

Tekrar Ridge'e baktı. "James seni kırdıysa özür dilerim."

Boş gözlerle ona baktı. "James?"

"Kapıyı açan genç adam," diye açıkladı. "Gördüğünüz gibi, o gerçek bir uşak değil. Ya da bir ev çalışanı olarak eğitilmedi bile. Ama benim yumuşak bir kalbim var ve onun da bir pozisyona ihtiyacı vardı." Başını bilgece salladı. "Yakında öğrenir."

Ridge boğazını temizledi. "İyi bir uşak olacağından eminim."

Bayan Unster ellerini önünde birleştirdi ve kenetlenmiş parmaklarını sevinçle önünde uzattı. "Arayanların olması çok harika. Yemin ederim, en son bir yıl önce aramıştım." Ellerini bıraktı ve dehşet içinde bir elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım, benim hakkımda ne düşünüyorsunuz? Size içecek bir şey bile ikram etmedim."

Ridge ona cevap veremeden ya da gerek olmadığını söyleyemeden koşarak uzaklaştı. Kahkahalarını cesurca bastırmaya çalışan India'ya baktı.

Bunun kısa bir ziyaret olmayacağına ikna olarak bir kez daha koltuğuna yerleşti. Evin başka bir bölümünden gelen bir dizi çınlama ve vurma sesi duyunca sıçradı. Son olayların ışığında Bayan Unster için endişelenmesi gerekip gerekmediğini merak ederek koltuğunun kenarına geçti.

Kadın kapı aralığında yeniden belirlediğinde rahatladı, yüzünde mahcup bir gülümseme vardı.

Genç adamın odaya girebilmesi için kenara çekilerek, "James ikramları servis edecek," diye duyurdu.

James yavaşça, beceriksizce hareket etti, büfeye doğru ilerlerken tepsi tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu. James tepsiyi güvenli bir şekilde yere bıraktığında Ridge rahat bir nefes . Bayan Unster'ın ne kadar karışık bir evi vardı.

James'in kendisine uzattığı fincanı kabul etti ve India'nın da bir tane kabul ettiğini görmek için ona baktı. Garipti ama sıcak gelmemişti. Kahve ya da belki de sulandırılmış çay bekleyebilirdi.

Kabalık etmemeye kararlı bir şekilde fincanı kaldırdı ve sıvıdan bir yudum aldı. Hemen öksürdü, güçlü viski boğazında bir iz bırakmıştı. Aman Tanrım, sek alkoldü.

O da içerken India'nın gözleri fincanının üzerinde büyüdü. İçkiyi indirdi ve kucağına koydu.

"Şimdi, Lord Ridgewood, istediğiniz bir şey var mı?" Bayan Ridgewood.

Unster kendi içkisini yudumlarlarken sordu.

Öne doğru eğildi ve fincanı kenara koydu. "Aslına bakarsanız, size Sör Roderick'in eşyalarını sormak istiyordum. Özellikle de öldüğünde sahip olabileceği bir bilezik.

Gözlerine tuhaf bir ışık girdi ve fincanını James'e geri verirken eli titredi. "Özel çayından biraz daha, James. Lütfen."

James hemen bir doz daha doldurdu ve fincanı ona geri uzattı. Yeni bir yudum viskiyle donanmış halde fincanı kavradı ve doğruca Ridge'e baktı.

"Bir bileziğim var. Tuhaf küçük bir parça. İnsanın sosyal bir toplantıda takmak isteyeceği bir şey değil."

India hevesle öne doğru eğildi. "Görebilir miyiz, Bayan Unster? O eseri kurtarmamız çok önemli."

Bayan Unster kaşlarını çatı. "Bunu sana vermem gerektiğinden emin değilim, canım.

Korkunç bir parça, ."

Ridge merakla ona baktı. "Neden korkunç olduğunu düşünüyorsun? Çok mu çirkin?"

"Hayır, kesinlikle olmaz," diye itiraz etti. "Oldukça güzel ama bir şey. Şeytanın ta kendisi olduğuna ikna oldum."

India kanepenin kenarına kaydı, yüzünde ciddi bir kararlılık maskesi vardı. "Hak ettiği yere iade edilmesi şart."

Yaşlı kadının yüzünde bir kararsızlık belirdi. "Tanrı'nın gerçeği, bu şeyden kurtulduğuma memnun olurum. Ama bunu bir başkasına bulaştırmak da doğru olmazdı."

Ridge başını eğdi. "Neden böyle şeyler söylüyorsunuz Bayan Unster? Sanki kendi başına bir hayatı varmış gibi davranıyorsunuz."

Öfkeyle başını salladı. "Öyle. Evet, öyle. Neden bir akşam parlamaya başladı. Birdenbire. Roddy'nin eşyalarını yurtdışından aldığım da, bileziği sergilemeyi düşündüm, çok güzeldi. Ama onunla aynı odada bulunmayı hiç doğru bulmuyordum. Ve bir gece, parlamaya başladı. Parlak kırmızı. Söyle onlara James," dedi genç adama eliyle işaret ederek.

"Evet, öyle oldu Madam," dedi ağırbaşlı bir sesle.

"O zaman belki biz yardımcı olabiliriz," dedi Ridge. "Eğer bu parayı vermekte bir sakınca görmüyorsanız tabii. Elbette size yüklü bir meblağ ödeyeceğim."

"Onu aldığın için sana ödeme yapmam daha olası," diye mırıldandı.

Döndü ve James'e el salladı. "Getir onu, sevgili oğlum. Nerede olduğunu biliyorsun." Fincanının içindekileri bir dikişte yuttu ve James'in bileziği almak için terk ettiği tepsiye özlemle baktı.

Ridge parmaklarını bacağına vurarak oturdu ve India'ya baktı. Sakin görünüyordu. Sakin. Kendisiyle aynı beklenti patlamasını yaşıyormuş gibi görünmüyordu. Koridorda yaklaşan ayak seslerini duyunca ayağa kalktı.

James elinde bez kaplı bir nesneyle odaya girdi. India, Ridge'e süründü ve Ridge aşağıya bakınca onun yanında durduğunu gördü. Uşak bileziği nazıkçe uzatırken gözlerinde ihtiyatlı bir ifade vardı.

Ridge bileziği aldı, yarı yarıya bir sıcaklık ya da enerji dalgası hissetmeyi bekliyordu. Yaptığı saçmalık karşısında başını salladı ve bileziği açmaya başladı. Bilezik elinde serin bir şekilde dururken, incelemek için ters çevirdi.

Ahşap ve metalin garip bir karışımıydı. Bir tarafında, kenarları minik mücevherlerle kaplıydı. Diğer yüzüyse düz ve pürüzsüzdü ama üzerine garip semboller oyulmuştu.

Başını kaldırıp düşünceli düşünceli bileziğe bakan India'ya baktı. "Bundan ne anlıyorsun?" diye sordu.

Elinden aldı ve incelerken birkaç kez ters çevirdi.

"Artemis haklıydı," dedi. "Tam olarak çizimde gösterildiği gibi."

Ridge başını salladı, eksantrik yaşlı adam ve onun kehanet saçmalıkları hakkında konuşmak istemiyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Bilezikle ne yapacağız?"

Bayan Unster de merakla India'ya baktı. "Babanın işini mi üstleniyorsun canım?"

India onunla Bayan Unster'ın arasına baktı, gözlerinde belirsizlik çınılıyordu. "Tam olarak emin değilim ama efsaneye göre bileziğin Pagoria'nın anahtarı olduğunu biliyorum."

Bayan Unster, Ridge cevap vermeden önce başıyla onayladı. "Roddy'nin ölmeden önce bana yazdığı son mektupta, babanla birlikte çok önemli bir buluşun eşiğinde olduklarını, sonunda tüm hayallerinin anahtarını bulduklarını söylemişti. Bileziği kastettiğini varsayabilirim."

India şok içinde kadını inceledi. Yaşlı kadın aptal mıydı? "Babam Sir Roderick ile mi çalışıyordu? Ama o Hindistan'daydı."

Bayan Unster başını salladı. "Mektup bende. Okumak ister misiniz?"
"Lütfen," diye karşılık verdi India.

Yaşlı kadın oturma odasından kaybolurken aklı başından gitmişti. İsyancılar tarafından esir tutulduğu sırada babası Hindistan'ı terk etmiş olamazdı. Ama o zaman babasının şimdi İspanya'da olmasını başka nasıl açıklayabilirdi? Yaşıyordu.

Acı göğsünü doldurdu. Babası onu terk mi etmişti? Onu ölüme mi terk etmişti? Hem babasının hem de kendisinin bir alçak olarak gördüğü Sör Roderick'le çalışmak, tarihe gerçek bir saygı duymayan, sadece antik eserlerin getireceği zenginliği düşünen bir adamdı.

Sanki tek başına iradesi gerçeği değiştirebilirmiş gibi başını salladı. Öz babasının kayıp şehre olan takıntısını onun güvenliğine tercih etmiş olmasına izin veremezdi.

Ridge elini kızın dirseğine dolayarak dikkatini kıza yöneltti
Onu.

"Babanızın Sör ile çalışmasının önemini anlamıyorum.
Roderick."

Gözlerini kırptırdı ve başka tarafa baktı. "Önemli bir şey yok. Sadece iddiaları beni şaşırttı."

Ona şüphyle baktı ama konuyu devam ettirmedi.

Bayan Unster elinde katlanmış bir tomar kâğıtla döndü. "Al bakalım canım. Bu onun ölümünü öğrenmemden sadece bir ay önce geldi."

India mektubu açtı ve okumaya başladı. Mektubun sonuna geldiğinde gözyaşları görüşünü bulanıklaştırmıştı. Sör Roderick tüm hikâyeyi uydurmadıysa, babası gerçekten de Pagoria'yı aramak için İspanya'ya gitmişti. O ise Hindistan'da, korkmuş, yalnız ve ölümünden emin bir şekilde kalmıştı.

Gözlerini kapadı ve mektubu Bayan Unster'e geri verdi. Her zaman babasının *onu* ararken ortadan kaybolduğunu düşünmüştü. Şehir için değil. Kaçıp İngiliz Konsolosluğu'na gittiğinde, babasının ortadan kaybolduğu ve öldüğünün sanıldığı bilgisini almıştı.

Ve burada onu kesin ölümden kurtarmak için her şeyi feda etmeye hazırды.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Ridge onun yanında sordu. "Belki de yaralanmanın ardından çok fazla şey yaptık."

"Yaralanma mı?" Bayan Unster haykırdı. "Yaralandınız mı?"

"Oldukça iyiyim," diye cevap verdi India, başını kaldırıp boğazındaki baskıcı hüznü zorlayarak.

"Ayrılmalıyız Bayan Unster," diye başladı Ridge. "Ama ayrılmadan önce, kötü niyetli birinin her adımımızı takip ettiği konusunda sizi uyarmam gerektiğini hissediyorum. Bana kardeşinizin günlüğünü satan kitap satıcısı bu sabah öldürüldü."

Bayan Unster'ın nefesi kesildi ve elini boğazına götürdü.

"Aman Tanrım! Tabancaları çantadan geri almam gerekecek."

"Davetsiz misafirlerin girmemesini sağlamak için evin etrafına fazladan birkaç adam yerleştirmenin zararı olmaz. Korumanız için birkaç adamımı görevlendireceğim," diye devam etti Ridge.

India, Ridge ve Bayan Unster arasındaki tartışmaya aldırmandan avucunun içinde duran bileziğe baktı. Bu gerçekten de kayıp şehrin anahtarı olabilir miydi? Babası ve Sör Roderick Pagoria'ya girmeyi başarmış mıydı? Ve sonrasında ne korkunç bir şekilde ters gitmişti? Sör Roderick'in gizemli ölümü. Babasının yakalanması. Ve şimdi de günlük ve anahtar için cinayet işlemeye hazır biri.

Parmağını kazınmış sembollerin üzerinde gezdirdi. Orada bir mesaj vardı ama ne? Ridge'e ne yazdığını söylemeden nasıl deşifre edecekti? Bunun şehri bulmak için son bağlantıyı sağlayacağını biliyordu. Bunu hissedebiliyordu.

Ridge onu dürttü. "Hazır mısınız?"

Başını salladı ve onu kapıya kadar takip etti.

"Seyahatlerinizde iyi şanslar," diye seslendi Bayan Unster.

India hiçbir zaman şansa inanmamıştı ama şimdi bundan kesinlikle faydalanabileceklerini düşünüyordu.

Arabaya bindiklerinde Ridge'in gözleri heyecanla parlıyordu.

"Başardık! Gerçekten başardık." "Evet, öyle görünüyor," diye mırıldandı.

"Yolculuğumuz için son hazırlıkları yapacağım ve geminin uygun şekilde donatıldığından emin olacağım. Şansımız yaver giderse iki hafta içinde San Sebastian'da oluruz."

İşte yine o kelime. Şans. Gerçekten de şansla. Hissettiği rahatsız edici endişeyi bastırdı ve seyahatlerine hevesle bakmaya çalıştı. Vazgeçmeye yemin ettiği hayata yeniden başlama fikri bile omurgasında paniğe yol açsa da. İspanya'ya vardıklarında endişelenmek için bolca zamanları olacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

India bileziği avucunun içinde evirip çeviriyor, yüze işlenmiş karmaşık desenleri inceliyordu. Yorgunluk kafasının içinde durmak bilmeyen bir ritim tutturuyordu ama uyuyamıyordu. Uyuyamayacaktı. Geceyle birlikte değil.

Penceresinden dışarı, rahatsız edici karanlığa baktı. Yıldızlar ona kötü niyetle bakıyor, güzellikleriyle onunla alay ediyorlardı.

Bir ses bakışlarını aşağıya, bahçenin meşalelerle kaplı yürüyüş yoluna çevirdi. Şaşkınlık içinde Lord Ridgewood'un taş yolda durduğunu, ellerini pantolonunun ceplerine soktuğunu gördü.

Gözlüklerini çıkarıp bir kenara koyduktan sonra gökyüzüne baktı. Orada öylece durdu, hareketsizdi, sanki çevresini özömsüyor gibiydi. Kısa bir an için onun da ufukta bolca serpiştirilmiş yıldızlara baktığını düşündü.

Hiç ziyaret etmediği uzak yerleri mi hayal ediyordu? Keşke İspanya'ya yapacakları yolculuk için onun duyduğu heyecanı duyabilseydi. Gençliğinde, Vikont'un sergilediği maceracı ruhun aynısına sahipti.

Kendini bildi bileli babasının anlattığı masallar hoşuna gitmişti. Onun dönüşüne kadar günleri saydı. Bir dahaki sefere onu da yanında götürmesi için dua etti. Ama hiç götürmemişti. Ta ki annesinin hastalandığı ve birkaç hafta içinde öldüğü o korkunç yaza kadar.

Annesi gömüldükten bir hafta sonra geri dönmüş, ona eşyalarını toplamasını söylemiş ve hemen ertesi gün yola çıkmışlardı. Onu doğduğu yere, Hindistan'a geri götürmüştü. Hayatının ilk yıllarını geçirdiği yere.

O andan itibaren babasıyla birlikte her yere seyahat etti. Afrika, Amerika, Mısır ve doğuya. Ama kalbi her zaman Hindistan'da kalmıştı.

Gözyaşlarını geri kırarken dudakları gerildi. Ona ihanet etmişlerdi. Vatandaşları. Tek gördükleri açık tenli bir İngiliz kadındı. Bir yabancı. Kendilerinden biri değildi. Ülkelerini işgal eden İngilizleri etkilemek için kullanabilecekleri biri.

O gün kendini Hintli olarak görmekten vazgeçmiş ve ilk kez İngiliz olduğunu görmüştü. Kardeşleri olarak gördüğü bu asil insanlarla arasında hiçbir ortak bağ yoktu.

Üç ay boyunca maruz kaldığı korkunç esaretten kaçtıktan sonra tek istediği evine dönmekti. On yıldan fazla bir süredir tanımadığı evine. Kalküta'daki İngiliz Yüksek Komutanlığı ona babasının kaybolduğunu bildirmiş ve İngiltere'ye giden bir gemiye bindirildiğini görmüştü.

Hindistan'ı ele geçiren aynı isyancı çetesi tarafından öldürüldüğü sanılıyordu.

Boğazı düğümlendi. Ama o öldürülmemişti. O hayatı ve akıl sağlığı için savaşırken Pagoria'yı aramaya gitmişti. Onun hayatta olduğunu biliyor muydu? Yoksa şehri biricik kızından daha mı çok önemsiyordu?

Sessiz bir inkârla başını salladı. Bunu düşünmesine izin veremezdi. Onun hayatta olduğunu biliyor olamazdı. Ülkeyi neden terk ettiğinin tek açıklaması buydu.

Lord Ridgewood hâlâ bahçede duruyordu, dikkatinin kilometrelerce uzakta olduğu belliydi. Birkaç dakika önce onun dikkatini çektiğinden beri hiç kıpırdamamıştı. Ne düşünüyordu acaba?

Kaşlarını çattı. Adam düşüncelerini çok fazla meşgul ediyordu. Eğer aldatmacasını sürdürecekse, ona karşı yumuşamaya başlamayı göze alamazdı. Ona duyduğu çekimi görmezden gelmeliydi. Ne kadar sempatik olsun. Evet, ondan hoşlanıyordu. Kaşları bir kez daha çatıldı. Neden tamamen sevimsiz ki?

Şehri yağmalama hevesi can sıkıcıydı ama bunu ona karşı kullanamazdı. Şehrin hâlâ yaşadığını bilmeseydi, ölü bir uygarlığın geride bıraktığı eserleri ortaya çıkarmak için muhtemelen o kadar hevesli olurdu.

Ama babasını eleştiriyordu. Kızgınlık ruh halini yaktı. Çok daha iyi. Babasının Pagoria'daki inançlarıyla ilgili eleştirel makalelerinden birine maruz kaldığı her seferinde hissettiği öfkeyi toparlayabilirse, tarafsız kalabilir ve ihanetini hak ettiğine ikna olabilirdi.

Evet, bunu hak ediyordu.

Alt dudağını sıkıca dişlerinin arasına sıkıştırarak bileziğe bir kez daha baktı. Semboller belli belirsiz tanıdık geliyordu, küçük

yeniden yaratma...evet! İşte buydu.

Daha yakından incelemek için bileziği kaldırdı. Semboller ters duruyordu. Sanki bir ayna görüntüsü gibi zıttı. Bileziğin formuna bakarak deşifre etmek zordu ama eğer...

Döndü, pencereden çıktı ve kapıya doğru yürüdü. Bahçede bulabileceği bir toprak yığını mutlaka vardı. Lord Ridgewood onun deli olduğunu düşünebilirdi ama bileziğin onlara ne anlatmaya çalıştığını pekâlâ anlayabilirdi.

Aceleyle merdivenlerden indi ve köşeyi dönerek bahçeye açılan koridora girdi. Onu ürkütmemeye dikkat ederek Fransız pencerelerinden dışarı çıktı. Akşamın serin havası üzerinde esiyor, kulaklarının arkasına sıkıştırdığı saç tutamlarını kaldırıp başına savuruyordu.

Onları düzeltti ve Vikont'a doğru yürüdü.

Ridge onu gördüğüne şaşırmış görünüyordu. "İyi akşamlar India. Seni bahçeye getiren nedir?"

"Toprak yığını olan bir yeriniz var mı?"

Bir kaşını kaldırdı, alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Ne için toprak istiyorsun?"

Bileziği havaya kaldırdı. "Bunun için."

Ona şüpheyle baktı. "mi planlıyorsun?" Kadın adamın sorusunu duymazdan gelerek ona baktı.

"Toprak mı?"

Muhafazanın arka tarafındaki bir sıra gül fidanını işaret etti.

Onu iterek geçti. "Bir fener getir," diye seslendi. Bahçenin arka tarafı patika kadar iyi aydınlatılmamıştı ve net bir şekilde görebilmesi gerekiyordu.

Çalılara ulaştığında diz çöktü ve tabanlarının etrafına yığılmış toprağı görmekten memnun oldu. Topraktan avuç avuç aldı ve önünde bir yığın yaptı.

Sonuçtan memnun kaldığında bileziği toprağa bastırdı. Ardından, toprakta bıraktığı izi bozmamaya dikkat ederek dikkatlice kaldırdı.

Ridge onun üzerinde bir keşif sesi çıkardı ve onun merakla parlayan gözlerini görmek için yukarı baktı.

"Ne yazıyor? Zekice bir çıkarım, India. Bir mesaj olduğunu düşünmezdim."

Onun övgüsü karşısında yanakları ısındı ve suçlulukla başını eğdi. Akli hem makul bir mesaj bulmaya hem de gerçek mesajı kafasında hızlıca tercüme etmeye çalışıyordu.

"Kâğıt ve mürekkebin var mı?" diye sordu, zaman kazanmaya çalışarak. "Tabii ki var. Hemen döneceğim."

Adamın botlarının taş yürüyüş yoluna vuruşunu dinledi, adam eve adım attıkça ses giderek azalıyordu. Dikkatini tekrar izlenime verdi ve oradaki ifadeleri hafızasına işledi.

Yıkıma götüren yol çok geniştir.

Hiç de belirsiz değil. Kızgınlıkla başını salladı.

Yine kaşlarını çattı. Hayır, her şey tersine dönmüştü. Bu son ifadeydi.

Sembollere yeniden odaklandı ve onları kafasında sıraya koydu.

Kuzeye, Orion'un büyük tepelerine bakın. Ayın beşiğinde bir kapı var.

Yıkıma giden yol geniştir.

"Buyurun," dedi Ridge.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı, kalbi hızla çarpıyordu. "Teşekkür ederim."

Dikkatini tekrar toprak yığınının verdiğinde kaşları çatıldı. Kâğıda ne yazacaktı? Gerçekten de sağlıklı bir plan bile oluşturamamıştı. Olaylar endişe verici bir hızla çözülmüştü.

Düşün, Hindistan, düşün.

San Sebastian'a yelken açacaklardı. Bu kadarını biliyordu. Önündeki ipucu onu kuzeye, ıssız Castelonia ülkesine götürüyordu. Şehir orada olabilir miydi? İspanya, Kastelonya ve Fransa arasındaki sınırı oluşturan büyük dağ zincirinin beşiğinde?

Juan Miguel adında bir adam bulacaktı ama babasını her kim tutuyorsa, onun ya da babasının şehre giden yolu tercüme etmesini ve muhtemelen yolu göstermesini isteyeceğini kalbinde hissetti.

Bu yüzden Vikont'u ters yöne göndermeli.

Bileklikteki yazıyla aynı fikri kullanarak derin bir nefes aldı ve yazmaya başladı.

Kalbine bak, büyük şehre. Onun gölgesinde bir kapı var.

Tagus'un koynunda aradığınızı bulacaksınız.

Çeviriyi Ridge'e uzattı ve onun tepkisini bekledi. Çeviri hızlı.

"Madrid! Madrid'den bahsediyor olmalı." Başını salladı ve yavaşça nefes verdi.

Birden kendini yukarı çekilmiş ve Ridge'in gözlerinin içine bakarken buldu. Orada heyecan parılıyordu. Ama içinde başka bir şey daha gizleniyordu. Hayranlık. Saygı.

Neredeyse ağlayacaktı.

"Harika, Hindistan. Tek kelimeyle harika. Bana yardım etmeyi kabul ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Adam onun gözlerinin içine bakmaya devam etti, bakışları sanki sırlarını ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi onu inceliyordu. Nefesi kesildi, nefes verirken hafifçe takıldı. Başını öne doğru hareket ettirdi, gözleri sanki izin istercesine onunkilerden hiç ayrılmadı.

Adamın eli yanağını kavradığında hafifçe sıçradı. Başparmağı önce teninde, sonra dudaklarında gezindi.

"Çok güzel dudakların var," diye mırıldandı.

Sadece birkaç santim uzaktaydı. Sonra usulca, nazikçe dudakları onunkileri buldu. Dili ağzına yavaşça girdiğinde yutulmak üzere yumuşak bir iç çekiş kaçtı.

Titredi, vücudunda küçük zevk dalgaları titriyordu. Şaşırtıcı bir şekilde dizleri büküldü ve düşecekken adam onu kendine doğru çekti.

Sıcaklık onu sardı, adamın vücudundan onunkine sızdı. Adam kitap, baca dumanı ve tam olarak tanımlayamadığı başka bir şey kokuyordu. Ona özgü bir kokuydu bu. Erkekliği, güveni ve gücü haykırıyordu. Toprak ve odun.

Onda tehlikeli hisler uyandırdı. Ona kendisi için en önemli olan şeyi unutturdu.

Ellerini aralarına sıkıştırdı ve kendini itti. Dudakları onunkileri terk etti ve nefes nefese kaldı, vücudu karmakarışık bir sinir yığına dönüşmüştü.

Umutsuzca kendini toparlamaya çalışarak başka tarafa baktı. Tekrar adama baktığında, adam ona bakıyordu, gözleri arzuyla parlıyordu. Sıcak, sıvı bir ihtiyaç.

Omurgasında bir ürperme belirdi. Havanın serinliğinden değil, adamın yüzünde gördüğü ham ihtiyaçtan. Kendisine ihtiyaç duyulmasını istemiyordu.

"Özür dilerim," dedi sessizce. "Kendimi unutmuşum."

Onun sözleriyle göğsü sıkıştı. Sakinleştirici bir nefes aldı ama titrek, sarsıntılı bir şekilde dışarı verdi. Kayıtsızmış gibi davranmanın bir faydası yoktu. Herhangi bir aptal bile onun sarsıldığını görebilirdi.

"Ben de kendimi unutmuşum," dedi sonunda, en azından sesi biraz kontrollü çıktığı için minnettardı.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için titreyen bir elini kaldırdı. Adam onun parmaklarını yakaladı ve geri çekti. Sonra elini alnına götürdü, saç tutamlarını yumuşattı ve kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

"Saçların neden bu kadar kısa?" diye sordu.

şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, hâlâ onun arayan parmaklarıyla dikkati dağılmıştı. Saçlarına dolanıyor, dairesel hareketlerle kısa bukleleri hissediyor, dokunuyorlardı.

Utanarak yere baktı, saçlarının nasıl kesildiğini çok iyi hatırlıyordu. Bu onu aşağılamak, alçaltmak için yapılmıştı.

Ridge iki parmağını çenesinin altına yerleştirdi ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Hangi iblislerle savaşıyorsun?" diye mırıldandı.

"Saçlarım beni Hindistan'da esir alan bir grup isyancı savaşçı tarafından kesildi," dedi kel bir şekilde.

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Yani hikayeler doğru muydu?"

"Eğer tutsaklığımla ilgili söylentilerden bahsediyorsanız, evet, onlar doğruydı."

Sempatı yüzünü yumuşattı. "Özür dilerim. BEN..." Sesi kesildi.

"Gerçekten de bunu tartışmak istemiyorum," dedi ve arkasını dönerek.

"Sen

bana acımana gerek yok. Her şey bitti. Hayatta kaldım."

Ona bir adım daha yaklaştı, elleri omuzlarına değdi. "Ama ne pahasına?"

Gözlerini geceye dikti. Ne pahasına olursa olsun. Çok anlayışlıydı. Çok anlayışlıydı. Omuz silkti, sonra ondan uzaklaştı. Elleri tekrar yanlarına düştü.

Onun konuyu değiştirme arzusunu anlamış gibi doğruldu ve şöyle dedi: "Robby'ye gemi hazır olur olmaz yola çıkacağımızı haber vereceğim. Yolculuk için bir şeye ihtiyacınız olursa, yarın gidip satın almalısınız."

Başını salladı, daha tarafsız bir konuya geri döndüğü için minnettardı. Eğer aldatmacasını gerçekleştirecekse yapması gereken çok fazla planlama vardı.

Onuncu Bölüm

O ölüyordu. Bunu aylardır biliyordu. Ama bu bilgi midesindeki kemirici acıyı azaltmıyordu. Robert Hadley bardağındaki son viski ve afyon karışımını da yuttu ve unutulmak için dua etti.

Pencereden dışarı, aysız geceye baktı. Yıldızlar ona göz kırpmıyor, sahte neşeleri onu yıpratıyordu. Doktorlar üzüntülerini dile getirmiş ama hayatta kalması için hiçbir umut vermemişlerdi.

Uzun zamandır acıyla yaşamayı öğrenmişti. Bunu memnuniyetle karşıladı. Acı hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. Hissedebiliyordu. Sadece hissetmeyi bıraktığında ağlayacaktı. Bu ölüm demekti. Ve o yaşamak istiyordu.

Hoş bir kurşuni hissin uzuvlarını istila ettiğini hissettiğinde eli perdelerdeki tutuşunu gevşetti. Soluklanma geçiciydi. Başka türlüünü istemezdi. Bağırsaklarını pençeleyen acıyla uyanması gerekiyordu. Uyanması gerekiyordu, nokta.

Yatağına doğru yürüdü, yürüyüşü dengesizdi, görüşü hafif bulanıktı. Karısının bitişik odada gümbürdeyişini duyabiliyordu. Öfke nöbetlerinin yankılandığını ve duvarlardan sektiğini duyabiliyordu.

Ridge'i görmeye gitmişti. Bunu biliyordu. Ama kardeşinin ona ihanet etmeyeceğini de biliyordu. Ridge'e ihanet ettiği gibi.

Hüzün göğsünü doldurdu, pişmanlık beyninde bir yol açtı. Keşke geçmişini değiştirebilseydi. Ama değiştiremezdi. Sadece gelecek vardı. Elinde kalan çok az şey.

Son anlarını Ridge ile geçirmek istedi. Hayallerini paylaşarak. Yaptığı hatayı telafî etmek için her şeyi yaptı. Kardeşini seviyordu. Ona hayranlık duyuyordu. Ve her şeyden çok Ridge'in onu affetmesini istiyordu.

Giysilerini vücudundan çıkardı ve çıplak bir şekilde yatağına yuvarlandı. Üşümüştü ve ocakta ateş yanmıyordu. Kalbinin atışına odaklandı, hareketsiz yatıyordu, böylece göğsünün yükselip alçaldığını görebiliyordu.

Bu gece ölmeyecekti. Bu dünyadan ayrılmadan önce yapması gereken çok şey vardı.

Üzgünüm, Ridge.

Gözleri çırpınarak kapandı. Açıldı. Tekrar kapandı. Karanlık onu içine çekti ve bir an için panikledi. Gözlerini açtı, kalbi göğsünde çılgınca çarpmaya başladı. Odanın karşısındaki hâlâ yanan muma odaklandı ve rahatladı. Hayır, bu gece ölmeyecekti.

On Birinci Bölüm

India gözlerini açtı ve şaşkınlıkla kırıştırdı. Gün ışıdıydı. Pencereden içeri süzülen ışık odasını sıcak bir ısıltıyla yıkıyordu. Uykulu bir şekilde gerindi ve yorganı çenesinin altına daha sıkı çekti. Bir an için gözlerini kapattı ve yatağın yumuşaklığının tadını çıkardı.

Gözlerini açtı ve ani bir farkındalıkla tavana baktı.

Bütün gece uyumuştı.

Hindistan'dan döndüğünden beri bir kez bile gece boyunca uyuyamamıştı.

Battaniyeleri kenara itti ve bacaklarını yatağın kenarına attı. Zemin altında yüzüyordu ve sakinleştirici bir nefes aldı. Başı önceki gece olduğu kadar kötü ağrıyordu ama nabızı hâlâ şakağında acıyla atıyordu.

Kapısı açıldı ve başını kaldırıp Udaya'nın içeri girdiğini gördü.

"Bütün gece uyudun, *Beti*." India

başını salladı.

Udaya onun yanındaki yatağa uzandı ve ince kolunu India'ya doladı. "Belki de bu senin için çok daha parlak günlerin başlangıcıdır."

India yine başını salladı, henüz bir yanıt verememişti. Neden gece boyunca mutlu bir şekilde uyumuştı? Tanıdık panik ona saldırmamıştı. Sadece birkaç dakika dinlenmeyi umarak uzandığını zar zor hatırlıyordu.

Vikont'un yüzü zihninde parıldıyor, görüntüsü onu rahatlatıyordu. Ve daha fazlasını. Kendini güvende hissetti.

Ayağa kalktı, şok onu uyuşturmuştu. Bu adam onu nasıl bu kadar etkileyebilmişti? O sadece babasını kurtarma planında bir piyondur. Daha fazlası değil. Daha fazlasına izin vermezdi.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var, *Beti*?"

India döndüğünde Udayanın endişeli bakışlarının üzerinde olduğunu gördü. "Hayır. Hiçbir şey."

Udaya ayağa kalktı ve India'nın omzunu sıvazladı. "Yardıma ihtiyacın olursa ben bahçede olacağım. Kavi ve ben orucumuzu orada açacağız."

India gülümsedi ve Udaya'nın elini kendi elinin içine aldı. Hafifçe sıkarak, "Keyfine bak. Bu sabah Artemis'i ziyaret etmeyi planlıyorum. Ona bileziği göstermek istiyorum."

"Lord Hazretleri size daha sonra döneceğini söylememi istedi. Kendisi rıhtımda ayrılışımızın son detaylarıyla ilgileniyor."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı India, hissettiği rahatlama dolayısıyla suçluluk duyuyordu. Vikont orada olmasaydı Artemis'le açık açık konuşmak daha kolay olurdu.

Bir saat sonra India kiralık bir arabadan indi ve Artemis'in kitapçı dükkânının köhne kapısına koştu. Sabırsızlıkla kapıyı tıklattı ve onun cevap vermesini bekledi.

Kapı sarsılarak açıldı ve Artemis'in buruşuk yüzü belirdi. "Burada yine ne yapıyorsun, gel? Seni izliyorlar. Daha dikkatli olmalısın."

"Gabriel'in Bileziği'ni görmekle ilgilenmiyorsanız, ben yoluma gideyim." Bugün Artemis'in huysuzluklarına hiç tahammülü yoktu.

Boğumlu parmaklarını bileğine doladı ve onu öne doğru çekti. "Bilezik sende mi?" diye sordu, gözleri heyecanla parlıyordu.

Başını kapıdan dışarı çıkardı ve kapıyı çarpıp bir dizi kilidi sabitlemeden önce sokağı taradı. Kadına kendisini arka tarafa doğru takip etmesini işaret etti.

Kitapçının altındaki masasına oturduklarında öne doğru eğildi. "Göster bana."

Pantolonundan çıkardı ve ona uzattı.

Avucundan saygıyla aldı ve parmaklarını pürüzlü yüzeyde gezdirdi. "Çok güzel," diye mırıldandı.

Bileziğin üzerinden ona baktı, bakışları deliciydi. "Babanın ölmüş olması da neyin nesi?"

Kızardı. "Birkaç gün önce ondan bir mektup aldım. O zamana kadar öldüğünü sanıyordum."

"Peki bu yolculuk, şehri ortaya çıkarmak için mi yoksa babanı bulmak için mi?"

İç çekti ve sandalyesinde yorgun bir şekilde arkasına yaslandı. "Aldatmacamı bildiğinize eminim. Vikont, babamın tutsaklığından haberim olmadan önce benden yardım istedi. Reddettim ama sonra babamı bulmanın anahtarının o olduğunu fark ettim."

"Yani İspanya'ya gidip Phillip'i bulmak için onu kullanıyorsunuz."

Adamın sözleri, bu kadar açık ve gerçekçi olunca kadın irkildi. "Evet, sanırım hepsi bu," diye mırıldandı.

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve uçlarıyla oynadı. "Ona gerçeği söyleyip söylememeyi düşündüm. Düzgün bir adama benziyor. Güvenebileceğim biri. Güvenmek istediğim biri. Tüm hikâyeyi bilseydi babamın çürümesine izin vereceğini düşünemiyorum."

Artemis başını salladı ve düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Evet, iyi bir adama benziyor. Ama onu daha fazla dahil etmenin kendisini büyük bir tehlikeye atacağını düşündünüz mü?"

Telaşla doğruldu. Hayır, Ridge'e babasından ve onu kaçıran kişinin taleplerinden bahsetmenin sonuçlarını düşünmemiştir.

Artemis kendini beğenmiş bir tavırla, "Görüyorum ki görmemişsin," dedi.

Masasının üzerindeki kitap ve kâğıt yığınlarını karıştırdı ve kurdeleyle birbirine bağlanmış bir yığın mektup çıkardı. Mektupları kıza doğru fırlattı ve mektuplar bir gümbürtüyle kızın önündeki masaya düştü.

Kadın soru sorarcasına ona baktı.

"Git ve aç onları," diye yönlendirdi. "Sanırım onları ilginç bulacaksın. Onları derlemek için bütün bir gecemi harcadım."

Kurdeleyi çözdü ve sayfaları çevirmeye başladı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

"Pagoria hakkında bu kadar çok bilgi kimsenin bu konuda gerçekten bir şey bilmemesi ilginç," dedi eğlenerek.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu ona bakarak.

"Hayatım boyunca bilgi topladım. Oradan buradan haberler. Bahsetmeler. Fısıltılar. Efsaneler. Elinizdeki şey hayatım boyunca yaptığım çalışmaların bir derlemesi."

Yavaş yavaş farkına vardı. "Ve onu bana veriyorsun."

Başını salladı. "Pagoria'nın ölmesini istemiyorum," dedi sessizce. "O çok önemli. Olduğumuz her şeyin temeli." Alnında yorgun bir ifade belirerek durakladı. "Seni kapıda görüyorum, büyük şehre girmeye hazırsın ama yine de başarılı olup olamayacağını bilmiyorum. Başarılı olmanız *gerekip gerekmediğini* de bilmiyorum. Akademik zihnim onun sakladığı sırları keşfetmeye hevesli ama yine de kalbim bazı sırların bilinmemesinin daha iyi olup olmadığını merak ediyor. Varlığının bu kadar uzun süre fark edilmemesinin mutlaka bir nedeni vardır."

India yutkundu, Artemis'in ifadesinin büyüklüğü üzerine çökmüştü. Eğer onu şehre gitmeye hazır gördüyse, bu sadece

babasını kurtarmak için İspanya'ya gidiyor.

İçinde tutamadığı bir heyecan kıvrımı filizlendi ve büyüdü. Başka bir keşif gezisine çıkma konusundaki tüm kuşkularına rağmen, Pagoria'ya olan sevgisi heyecan yaratıyordu. Şehri gerçekten görebilecek miydi? On yıl boyunca dünyanın dört bir yanında gezinirken en büyük hayali gerçek olacak mıydı?

Üç ayını geçirdiği o karanlık delikte, hayatındaki her şeyi sorgulamıştı. Akıl sağlığını. Belirsizliklerle ve bitmek bilmeyen seyahatlerle dolu hayatını bırakıp evim diyebileceği bir yere yerleşmeye yemin etmişti.

Faydasız hayallerin peşinden koşmaktan yorulmuştu. Rüzgâr nereye eserse oraya gitmekten. Sırf Pagoria'nın nerede olduğuna dair bir obje ya da ipucu *bulabileceği* için akla gelebilecek en kötü koşullarda yaşamak.

Bir ev istiyordu. Bir aile. Yerdeki ateşin etrafında değil, gerçek bir masada yemek yemek.

Aklı Pagoria'yı unutması için ona bağıırıyordu. İspanya'ya gitmesini ve babasının güvenliğini garanti altına almak için ne gerekiyorsa yapmasını istiyordu. Ama kalbinde çocukluğunda kurduğu hayaller yankılanıyordu. Babasını dünyanın dört bir yanında takip ediyor, onun onayını umutsuzca istiyor, sahip olduğu tek aileyi bırakmak istemiyordu. Yol boyunca, antik kentle güçlü bir bağ geliştirmişti. Var olduğuna ikna olmuştu ve burada bunu kanıtlamak için hazır bekliyordu.

"Kalbinle savaşıyorsun," diye konuştu Artemis. "Asla iyi bir şey değil. Kalp her zaman doğru olanı bilir."

"Eğer bu doğruysa, o zaman kalbiniz size şehrin en iyi sır olarak saklanacağını söylüyor," diye belirtti.

Yavaşça başını salladı. "Bunun yanlış olduğuna ikna olmadım." "O zaman neden?" diye sordu.

"Neden sana onu bulman için gerekli araçları veriyorum?" Kadın başını salladı.

"Onlara zaten sahipsiniz. Ben sadece amacınıza yardımcı oluyorum. Büyük olasılıkla benim yardımım olmadan da bulabilirdiniz. Yanlış ellere geçmesi yerine benim sahip olduğum bilgiye sahip olmanızı tercih ederim."

"Onu iyi koruyacağım," dedi.

Uzandı ve elini onunkinin üzerine koydu, elini tutuşu şaşırtıcı derecede zayıftı. "Önünde zorlu bir yol var India. Yapman gereken pek çok seçim var.

Bazıları yanlış. Bazıları doğru. Zamanı geldiğinde doğru seçimin ne olduğunu bileceğinize güveniyorum. Bu kolay olmayacak."

Güldü. Gergin, titrek bir kahkaha. Artemis'in bilge ve gizemli olmasından nefret ederdi. "Teşekkür ederim Artemis. Umarım seni hayal kırıklığına uğratmam."

"Hayal kırıklığına uğratma konusunda endişelenmen gereken tek kişi kendinsin," dedi sert bir şekilde. "Şimdi yola koyulmalısın. Burası senin için güvenli değil."

Başını salladı ve oturduğu yerden kalktı. "Döndüğümde seni ararım."

"Dört gözle bekliyorum," dedi onu kapıya doğru yönlendirirken.

Merdivenlerden üst kata çıktılar ve India kitapçının karanlık koridorlarından geçerek ön girişe doğru yürüdü. Gün ışığına adımını attığında kaşlarını çatı. Korsan söylediği gibi beklememişti. Ve bir başkasını çağıracak parası da kalmamıştı.

Sönük bir iç çekişle geri döndü ve Artemis'in dükkânına geri dönmek zorunda olduğunu kabul etti. Ridge'e geri dönmek için para ayırıp ayıramayacağına bakması gerekecekti.

"Bayan Ashton, lütfen biraz konuşalım."

Durdu, aksan ürkütücü bir aşinalıkla ona doğru koşuyordu. Evine giren adamlar aynı kişi olduğunu anlamak için adamı görmesine gerek yoktu.

Kendisini yakalamasına fırsat vermeden, Artemis'in ona verdiği kâğıt destesini göğsüne bastırarak koşmaya başladı. Çılgınca cebindeki bileziği aradı ve tüm bu süre boyunca aptallığına lanet okudu.

"Bayan Ashton, bekleyin!" diye seslendi arkasından. Ama o kendini daha da zorlayarak koşmaya devam etti.

Kavi olmadan dışarı çıkmakla aptallık etmişti. Vikont'un evindeki sahte güvenlik hissi onu kötü bir karar vermeye itmişti. Ve bunun bedelini hayatıyla ödemezse şanslı sayılırdı.

Arkasından gelen ayak seslerini duyunca daha hızlı koşmaya başladı. Ayakları arnavut kaldırım sokağı dövüyordu ve bu onu daha da hızlanmaya itti. Sokağa fırladı, karşıdan gelen bir arabadan zar zor kurtuldu. At şaha kalktı ve sürücü o hızla geçerken ona karşı hoşnutsuzluğunu böğürdü.

Kalbi göğsünü dövüyordu. Acı veriyordu. Nefesleri işkence gibi geliyordu. Ama durmuyordu.

Bir sebze sıyrıldı, kalçası kenara çarparken bir dizi pancarı devirdi. Daha hızlı koştu, takipçisinden kaçma umuduyla dönüş üstüne dönüş yaptı. Ciğerleri hava almak için çığlık atıyor, kendini daha da zorladıkça bacakları yanıyordu.

İleride bir at arabasının, kendisini selamlayan bir beyefendiyi almak için yavaşladığını gördü. Geriye doğru bir bakış attı ve adamın yarım blok geride onu kovaladığını gördü. Son bir hız patlaması yaparak, tam yola çıkarken at arabasına yetişti.

Uzanıp arka korkuluğu kavradı ve ayaklarını arabaya doğru sallayarak, araba gürültüyle uzaklaşırken kendini destekledi. Boşta kalan kolunu kâğıtları gömleğinin içine sokmak için kullanırken kolundaki kaslar tepki verdi.

Sonunda diğer koluyla uzandı ve araba hızlanırken canını kurtarmak için tutundu.

Uzaktan takipçisinin yavaşlayarak durduğunu gördü. Ona baktı, gözleri bir söz veriyordu. Onu tekrar bulacaktı.

Titredi ve tünediği yerden düşmemek için dua etti.

Gözden kaybolduğunda, caddeye güvenle inebilmek için arabanın yeterince yavaşlamasını bekledi. Sürücü trafik için yavaşladığında, fırsatını yakaladı ve at arabasından indi.

Sokakta topallayarak yürürken bacakları altına çökmekle tehdit ediyordu. Var olduğunu bile bilmediği yerleri acıyordu. Yolun aşağısında karşıdan gelen bir araba gördü ve ona çılgınca el salladı.

Araba yavaşlayarak yanında durdu ve kadın yalvarırcasına yukarıya baktı

Sürücü.

"Efendim, lütfen beni Lord'a götürme nezaketini gösterir misiniz? Ridgewood'un mi? Yol parasını o ödeyecek."

Şoför onun kıyafetine kuşkulu bir bakış attı ve kızardı. Erkek kıyafetleri içinde sıradan bir sokak çocuğuna benziyor olmalıydı.

"Lütfen efendim." Sesi çatallaştı ve hâlâ takip edilip edilmediğini anlamak için panik içinde arkasına baktı.

"Atlayın," diye homurdandı şoför. "Ama Lord Ridgewood'un ücreti ödediği konusunda bana doğruyu söyleyen iyi edersin. Beslemem gereken bir ailem var."

Şoföre yolu tarif ettikten sonra minnetle arabaya bindi. Koltuğa yığıldı ve gözlerini kapattı, nefesini tutarken göğsü hızla yükselip alçaldı.

Ridge'in konağına vardıklarında bir uşak arabanın kapısını açtı ve ona aşağı inmesi için yardım etti. Bacakları titriyordu ve

onun altında bükölmek için.

"Lütfen Lord Ridgewood'u çağırır mısınız?" diye sordu uşak, şoföre gergin bir bakış atarken.

Endişeyle bekledi ve birkaç dakika sonra uşak Ridge'le birlikte döndü. Ridge ona doğru yürüdü, alnı endişeyle kırışıyordu.

"Bir terslik mi var, India?"

Boğazını temizledi. "Şoföre ödeme yapabilir misiniz?" Onun bakışlarından kaçındı ve onun yerine bekleyen şoföre baktı.

"Elbette." Elini cebine attı ve şoföre ücreti uzattı. Şoför dizginleri toplarken, "Onu eve bıraktığınız için teşekkür ederim," dedi.

Ridge tekrar India'ya döndü, yüzünde sorgulayan bir ifade vardı. "Ne oldu? Dışarı çıkman gerekiyorsa neden beni beklemedin?"

Titreyen bacakları yol verdi ve düşmesini önlemek için kollarından tutmak zorunda kaldı.

Kız itiraz edemeden onu kollarına aldı ve kapıya doğru götürdü.

"Ridge, yürüyebilirim," dedi kararlılıkla. Cevap vermeyince çırpındı ve onun elinden kurtulabilmek için ayaklarını yere koymaya çalıştı.

Antrede yürürken onu sıkıca tuttu ve görmezden geldi. Onu oturma odasına taşıdı ve yavaşça kanepeye oturttu. Sonra önünde diz çöktü.

"Ne oldu?" diye sordu, gözleri sanki bir yaralanma belirtisi arıyormuş gibi onu inceliyordu.

Dezavantajlı olmamak için oturmaya çabaladı ve onun bu kadar yakınında kim olmazdı ki? "Artemis'i görmeye gittim. Ona bileziği göstermek istedim. Bana bazı bilgiler verdi."

Gömleğinin içine uzandı ve kâğıtları çıkardı. Kırışık kenarları düzeltirken elleri titredi.

Ridge elini onunkinin üzerinde yumuşattı, parmaklarını kaldırıp usulca okşadı.

Tıpkı onun bakışlarından kaçındığı gibi, kolundan yukarı fırlayan keskin karıncalanmaları da görmezden gelmeye çalıştı. Bunun yerine önündeki kâğıtlara odaklandı ve sesinin normal çıkmasını umdu. "Oradan ayrıldığımda, evime giren adam oradaydı. Bana seslendi ve ben de kaçtım. Beni kovaladı ama kaçmayı başardım."

Ridge küfrettikten sonra ayağa kalktı ve onun önünde volta atmaya başladı.

"Aptalca olduğunu biliyorum," diye mırıldandı. "Seni beklemeliydim ama düşünemedim."

"Evin çevresine daha fazla uşak göndereceğim. Adamımız oldukça kararlı ve tekrar içeri girmeye çalışabilir."

India başını salladı.

"İyi misin?" diye sordu, tekrar onun üzerine eğilirken.

Kadının yanağını avucunun içine aldı ve bakışlarını yukarı doğru zorladı.

"Ben iyiyim," dedi. Ve iyiydi de. Artık buradaydı. Onunla birlikte.

Ayağa kalktı ve onun önünde volta atmaya başladı. Durdu ve bakışlarını tüm gücüyle onun üzerinde yoğunlaştırdı. "Bu şimdiye kadar karşılaştığım en sorumsuzca şeydi."

Gözleri şok içinde açıldı.

"Şehri bulmak için elimizdeki tek araçla gereksiz riskler aldığınız gerçeği bir yana, *ölebilirdiniz*."

Adamın üst perdeden konuşmasına sinirlendi. "Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Hayatım boyunca sen olmadan da bunu yaptım."

Onun yorumuna cevap bile vermedi. "Bir daha bensiz gitme. Ortak olmak için bir anlaşma yaptık. Eğer yanında olmazsam seni koruyamam."

Hiddetle sözlerini bitirdi ve kadının karnından göğsüne sıcak bir kıvrım kabararak kızgınlığını bastırdı.

Uzun bir süre ona baktı. ", " diye homurdandı. "Peki, ne zaman gidiyoruz?" diye sordu kapı aralığından bir adam.

On İkinci Bölüm

Ridge döndüğünde Robby'nin elleri cebinde, kapının önünde durduğunu gördü. Berbat görünüyordu ve zamanlaması berbattı.

"Bölüyor muyum?" Robby, India'ya meraklı bir bakış atarak sordu. " de değil," dedi India, koltuktan kalkıp sert bir tavırla

Ridge.

Belli ki utanmıştı.

"İyi değil misin Robby?" Ridge soruyu duymazdan gelerek sordu.

Kardeşinin gözleri kan çanağına dönmüştü, saçları darmadağındı ve bitkin görünüyordu. Yorgun. Çaresizce yorgun.

"Oyun cehenneminde zor bir gece geçirdik," dedi Robby omuz silkerek. "Peki, ne zaman gidiyoruz? Bagajım fuayede."

"India ile son hazırlıkları henüz görüşmedim ve bu sabahki olaylar ışığında planlarımızı yeniden düzenlemek zorunda hissediyorum."

India'nın gözleri ona dikildi, derinliklerinde sorular yanıyordu.

"Ahh, bölüyorum o zaman," dedi Robby tembel bir sırıtışla.

Ridge küçük kardeşine sinirli bir el sallayarak, "İçeri gel ve otur," mırıldandı.

Robby yanına geldi ve bir koltuğa yığıldı. Ellerini kolların üzerine uzattı ve parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirdi.

"Peki hangi olaylar planlarınızı yeniden düzenlemenize neden oldu?"

Robby sordu.

Ridge, gerginliğini azaltmayı umarak India'ya baktı. "Lütfen otur," diye mırıldandı.

Sanki en ufak bir dokunuşta kırılacakmış gibi kırılgan ama yine de derisinin altında bir hırsızlık ipliği olduğunu biliyordu. Esaretinin onu güçlendirip güçlendirmediyini ya da zayıflatıp zayıflatmadığını merak etti.

Kararlılık gördü. Amansız bir kararlılık. Ona her baktığında. Şimdiye kadar tanıdığı herkesten daha azimliydi ama yine de bir kadın kadar ufak tefekti. Yumuşak.

Elleri ona dokunmak, onu rahatlatmak için ağrıyordu. Ona kalkan olmak, onu korumak için çok mantıksız bir arzu duyuyordu ama yine de ona ihtiyacı olduğunu biliyordu.

ondan böyle bir şey istemedi. O da istemedi.

Tekrar kanepeye uzandı ama bacaklarının hâlâ titrediğini gördü. Londra sokaklarında korkuyla görüntüsü göğsünü sıktı. Korkuyu hissetti ve bu duyguya alışık değildi.

Parmaklarını yumruk yaparak Robby'ye döndü, kardeşinin sunduğu dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacı vardı.

"Bugün bir adam Hindistan'a zarar vermeye çalıştı. Bu ilk kez olmuyor. Her iki evimize de zorla girdi."

Robby'nin kaşları havaya kalktı. "Şeytan diyorsun! Ne istiyor bu adam?"

"Sanırım Pagoria hakkında elimizde ne bilgi varsa istiyor." "Bu şehir korkunç bir baş belası olmaya başladı," diye Robby.

Ridge, India'nın oturduğu kanepeler ile Robby'nin yayıldığı koltuk arasındaki sandalyeye oturdu. "İspanya'ya giden ilk gemiyle Londra'dan elimizi kolumuzu sallayarak çıkamayız. Muhtemelen her hareketimizi izliyordur."

India başıyla onayladı, yüzünde alaycı bir ifade vardı.

"Ne öneriyorsun o zaman? Sakıncası yoksa biraz yüzmeyi," dedi Robby kuru bir sesle.

Ridge, kardeşinin zekâ denemesine gözlerini devirdi. "Bir şaşırtmacaya ihtiyacımız var. Adamımızın başka bir yere gittiğimizi düşünmesini sağlayacak bir yol."

Bir süre çenesini ovuşturduktan sonra India'ya baktı. "Gidişimizi biraz geciktirebilir ama sanırım bir fikrim var."

Öne doğru eğildi, gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Robby, Udaya ve Kavi'yi bizi beklemeleri için Brighton'a gönderiyoruz. Sen ve ben Amerika'ya giden bir gemiye bineceğiz. Gemiye bile görünürde bineceğiz. Sonra bir şekilde gemiden gizlice inip Brighton'a gideceğiz ve oradan da San Sebastian'a giden bir gemiye bineceğiz.

"Amerika'ya yelken açmışız gibi görünecek ve belki de ısrarcı saldırılarımızı atlatacak."

"Neden tüm bu heyecanı kaçırıyorum?" Robby mırıldandı. "Peki Udaya ve Kavi kim?"

"Onlar benim ailem," dedi India sessizce.

"Sen ne düşünüyorsun?" Ridge, Robby'nin sorusunu duymazdan gelerek India'ya sordu.

"İşe yarayabilir," dedi yavaşça. "Bu noktada bir şeyler denemeliyiz. San Sebastian'a giden bir gemiye binmek söz konusu bile olamaz."

Ridge Robby'ye baktı. "India'nın arkadaşlarıyla Brighton'a *gizlice* seyahat edebilir misin?"

Robby ona sahte bir incinmiş bakış attı. "Sanki sana zarar verecek bir şey yapacaktım gibi."

"Bunu yapmak istediğine emin misin Robby?"

Ridge, Robby'nin bu yolculuğun büyüklüğünün farkında olup olmadığını ya da bunu bir eğlence olarak görüp görmediğini merak etti. İkincisine inanmaya meyilliydi.

Robby'ye şüpheyle bakan India'ya baktı. Muhtemelen Robby'nin gitmesine izin verdiği için onun dikkatsiz olduğunu düşünüyordu ama hayır diyemezdi. Gitmek istediğinde Robby'nin gözlerinde bir şey vardı. Ridge'in içinde derin bir akorda çarpan bir şey. İncelemekten neredeyse korktuğu bir şey.

"Eminim," dedi Robby sessizce. "Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum Ridge. İkiniz için de," diye düzeltti hemen, özür dilercesine India'ya bakarak. "İkiniz için de bunu mahvedecek bir şey yapmam."

Ridge cevabından tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. "O halde plan yapmaya başlamalıyız. Yakında Udaya ve Kavi ile birlikte yola çıkmanız gerekecek."

"Ne kadar yakında?" Robby sordu.

"Yarın." Onay için Hindistan'a baktı. "Kavi ve Udaya bu kadar kısa sürede yola çıkabilir mi?"

Başını salladı. "Bu gece onlarla konuşacağım ve planımızı anlatacağım."

"Bugün rıhtımdayken, sabah Amerika'ya gitmek üzere yola çıkan bir gemi gördüm. İkimiz için hemen bir uşak gönderip bilet aldıracağım. Bu arada kendimizi saldırıya açık bırakmamaya dikkat etmeliyiz."

Adam ona dikkatle baktı ve kızın yanakları kızardı.

"Artemis size bu kadar önemli ne verdi?"

Kadın hâlâ elinde sıkılı duran kâğıtlara baktı. İçini huzursuz bir his kapladı; kız ona dönüp baktığında, gözlerinde her türlü aldatmacadan arınmış bir ifadeyle, hemen bir kenara ittiği bir kuşku kıpırtısı.

Bir gün önce ziyaret ettikleri kitap satıcısına neden tek başına gitmeyi tercih etmişti? Bu, kızın dönüşünden beri kafasını kurcalayan bir soruydu.

"Onları inceleyecek zamanım olmadı," dedi boğuk bir sesle. "Pagoria'yla ilgili tüm notlarının bunlar olduğunu söyledi. Yanlış ellere geçmesinler diye onları benim almamı istedi."

"Onları görebilir miyim?"

Elini uzattı, sorusu sessiz bir testti. Ama kadın öne doğru eğildi, kanepenin kenarına kaydı ve tereddüt etmeden onları uzattı. Duyarsız davranıyordu. Belli ki ondan hiçbir şey saklamıyordu. Bu onun açısından saçma bir varsayımıdı.

Karalamalara bakmak yerine bakışlarını ona yöneltti. "Birlikte üzerinden geçelim mi?"

"Sen bak. Ben gidip Kavi ve Udaya'yı planımızdan haberdar edeyim de hazır olsunlar."

Ayağa kalktı ve ona yarım bir gülümseme verdikten sonra odadan çıktı.

Ridge onun gidişini izledi, sonra dikkatini elindeki sayfalara verdi. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ilgisini çekecek bir şey bulmak için sayfaları karıştırdı. Sayfaları çabucak gözden geçirmeyi umduysa da hayal kırıklığına uğradı. Yazı küçüktü, zar zor okunabiliyordu. Sayfalar doluydu, üzerinde yazılmamış hiçbir boşluk yoktu. Cebinden gözlüklerini çıkardı ve taktı.

Robby boğazını temizledi ve sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. Ridge ona baktı.

"Eğer burnunuzu bunlara gömecekseniz, ben emekli olacağım. Görünüşe göre yarın önümde uzun bir yolculuk var."

Robby cevap beklemeden sandalyesinden beceriksizce kalktı. Yüzü soldu ve dengesini yeniden sağlamadan önce bocaladı.

Ridge bir saniye içinde ayağa kalktı. "İyi değil misin Robby? Belki de geride kalmanız daha iyi olur."

Robby zorla gülümsedi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Dün gece fincanlarıma biraz fazla dalmışım. İyi bir gece uykusunun iyileştiremeyeceği bir şey değil. Sabah görüşür müyüz?"

Ridge kaşlarını çatı ama başını salladı. Robby'nin sert ve yavaş adımlarla kapıya doğru ilerleyişini izledi. Kardeşinin mutsuz olduğu belliydi ve bunun suçlusunun Lucinda olduğundan hiç şüphesi yoktu. Lanet olası kadın. En kötü dereceden bir zehirdi.

Kardeşinin gözlerinde gördüğü acı göğsünü sızlattı. Robby'nin kendisine ihanet ettiğini düşündüğü için hissettiği tüm öfke, White's'ta Robby'nin mutsuzluğunun tüm boyutlarını gördüğü gün buharlaşıp gitmişti.

Lucinda onu sevmiyorsa neden Robby için terk etmişti? Sadece hastalıklı bir şaka mı yapıyordu? Kardeşleri birbirine karşı mı oynuyordu? Kaybeden o olmuştu, çünkü ne bir unvanı vardı ne de

Paraya ve Robby'nin ona sağlayabileceğinden çok daha fazlasına ihtiyacı olan bir kadındı.

Hiç mantıklı değildi.

Yumruklarını sayfaların etrafında sıkarak sandalyesine geri oturdu. İlk sayfayı okudu, düşüncelerin, fikirlerin, bilgi parçacıklarının karmakarışıklığı karşısında kafası karışmıştı. Rastgele sıralanmıştı. Zamanında ayıklamak imkânsızdı.

Hayal kırıklığı içinde iç çekti. Hiçbir şey plana uygun gitmiyordu. Aslında bir planı olduğundan değil ama bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti. Sanki Pagoria'nın peşine düşerek Pandora'nın Kutusu'nu açmış gibiydi.

Pagoria. Neden ruhunu kemirdiğini açıklamanın bir yolu yoktu. Neden onu böyle çağırdığını. Çocukluğundan beri. Babasının kütüphanesinde bir günlük bulduğundan beri. Efsane zihninde canlanmış, hayal gücünü beslemiş ve içinde ölmeyecek bir rüya oluşturmuştu.

"İlginç bir şey buldun mu?"

Başını kaldırıp baktığında India'nın kapının girişinde durduğunu ve elini çerçeveye dayadığını gördü.

"İlk sayfadan ötesine bakmadım," diye itiraf etti. "Oldukça karmakarışık."

Öne doğru yürüdü ve ayaklarını altına kıvrarak kanepeye yerleşti. Bu kesinlikle bir hanımefendiye yakışmayan bir pozdu ama bunu yapmış olması tamamen doğal görünüyordu. Parmakları kulaklarındaki buklelere gitti ve gece yarısı saçlarından bir tutamı döndürürken başını belli bir açıyla eğdi.

Hayranlıkla izledi. Onunla ilgili her şey dikkat çekiciydi. Ona duyduğu çekimi Pagoria'ya duyduğu tutkudan daha iyi açıklayamıyordu ama bu ikisi şu anda öylesine çılgınca birbirine karışmış görünüyordu ki, kendini ayırmak için hiçbir umudu yoktu.

"Yanınıza oturayım mı, böylece kitap satıcınızın Notlar?"

Sesindeki tuhaf tınıyı lanetledi. Onu bir okula indirgedi
Oğlum, Gergin ve Garip. Onun el ulaşıldı
otomatik olarak için gözlüklerini çıkardı ve ayağa kalkarken
onları kaydirdi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu, yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Neyi?" diye sordu adam, onun yanına yerleşirken.

Kıpırdanma dürtüsüyle savaşılarak kendini rahatlamaya zorladı. "Ben her yanımdayken gözlüklerini çıkar."

Yutkundu. "Alışkanlık, sanırım. Böyle yaptığımı fark etmemiştim."
Yalancı.

"Onları sevdim," dedi basitçe. "Sizi çok seçkin gösteriyorlar."

Elini uzattı ve gözlüğü yavaşça onun elinden aldı. Gözlükleri açtı ve dikkatlice burnuna yerleştirdi, kollarının kulaklarının arkasına sıkıştığından emin oldu. Sonra gülümsedi. Muhteşem, nefes kesici bir gülümseme.

Göğsünde derin ve alçak bir inilti duydu ve sesin dışarı çıkmasını engellemek için tekrar yutkundu. Dudakları doğrudan görüş alanında dans ediyordu, baştan çıkarıcı, olgun ve etliydi. Artık Âdem'in Cennet Bahçesi'nde neler hissetmiş olabileceğini biliyordu.

"Pagoria'ya nasıl bu kadar ilgi duymaya başladığınızı bana hiç anlatmadın," diyerek sessizliği bozdu.

Boğazını temizledi ve hafifçe ondan uzaklaştı.

"Anladığım kadarıyla bu ailenizin bir şey değil."

Adam homurdandı. "Öyle de denebilir. Babam hayattaki misyonunu, ilgim kontluktan başka bir yerde olduğu için beni her fırsatta azarlamak olarak belirlemiştir."

"Bir sonraki kont olmak istemiyor musun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Tedirginlikle elini saçlarına götürdü. "Görevimin çok iyi farkındayım. Doğuştan gelen hakkımın. Babam aksini düşünüyor gibi görünse de bu asla kaçacağım bir şey değil. Ve her ne kadar onu iğnelemek istesem de, sorumluluklarımın farkındayım. Ben sadece çıkarlarımın Drysdale Kontu olarak geleceğimle çatışmadığına inanıyorum. Babam aynı fikirde değil."

India onun elinden aldı ve karıştırdı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Ben de öyleyim."

Bir kez daha sessizlik çöktü. Sonra India'nın kitap satıcısının notlarını karıştırırken çıkardığı hışırtı sesleri.

"İlginç."

Kaşlarını çattı. "İlginç olan ne?" "Pagoria'nın kökenleri hakkındaki bazı fikirler."

"Ne yazıyor?" diye sordu, merakı onu ele geçirmişti.
Omzunun üzerinden görebilmek için eğildi.

"Pagoria hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. "Ya da neye inanıyorsun? Belki de bu daha iyi bir sorudur."

"Belki de bunlar birbirinden çok farklı iki sorudur," diye öneride bulundu.

Düşünceleri kayıp şehre yöneldiğinde tanıdık bir heyecan dalgası hissetti. Görüşlerini tartışabileceği birinin olması gerçekten de nadir bir durumdu ve India onunla aynı fikirde olmasa bile en azından ilgilendiğini biliyordu.

Başını salladı. "Pekâlâ. Peki Pagoria hakkında ne biliyorsun?" "Fazla değil," dedi hayıflanarak. "Eminim farkındasınızdır, Pagoria'da Korkunç derecede az bilgi var. Çok fazla spekülasyon var, ancak bildiğim kadarıyla ayırt edebildiğim tek şey, şehrin muhtemelen İsa'nın doğumundan bin yıl kadar önce var olduğudur. Dilleri belirsiz, sadece onlar tarafından biliniyor. Yazı dilleri resimsel nitelikte olduğu için nasıl konuşulduğu da belirsiz. Büyük ölçüde yerel tarıma dayalı küçük bir şehirdi. Bilinen ticaret ortakları yok. Ortaya çıkarılan birkaç eserin hepsinin ortak bir özelliği var. Renkleri."

Başını salladı. "Mavi."

"Evet."

"Peki Pagoria hakkında neye inanıyorsunuz?"

Nefes aldı ve onunla ne kadarını paylaşması gerektiğini düşündü. İsteyeceği son şey onun kendisini aptal sanmasıydı. Muhtemelen bir sonraki otobüsle eve dönecek ve şehri bulmasına yardım etme konusunu tamamen unutacaktı.

"Bu konuda özel bir şeyler olduğuna inanıyorum," diye söze başladı.

Bakışları keskinleşti, gözleri adamın yüzüne daha fazla odaklandı.

"Nasıl

Yani?"

"Tam olarak bilmiyorum. çok fazla gizem var.

Peki neden? Onu diğer antik kentlerden farklı kılan nedir?"

Yavaşlamak için bir an durakladı, konuya ısındıkça konuya olan tutkusu ortaya çıkıyordu.

"Tarihteki büyük şehirler hakkında çok şey yazılmıştır. Ve daha küçük, daha önemsiz olanlar. Ama Pagoria'nın var olduğuna inanmamızı sağlayacak hiçbir şey yok. Yine de varlığına dair hikayeler yüzyıllardır yaşıyor. Birçok ülkede gerçek eserler ortaya çıkarıldı. Dünyanın dört bir yanına yayıldı. Dilleri deşifre edildi." Ona hayranlık dolu bir bakış attı. "Bunu nasıl başardığını henüz bilmiyorum."

Küçük bir gülümseme dudaklarının kenarlarını yukarı kaldırdı. "Korkarım parlak olduğumu iddia edemem. Babam birkaç yıl önce bir astar buldu."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Astar mı? Gerçekten bir astar mı buldun? Nasıl oluyor da kimse bilmiyor? Bu, Pagoria'nın varlığını tek başına doğrulayabilir ve yine de baban hiçbir şey yapmadı mı?"

Onun sertliği karşısında kaşlarını kaldırdı. "Söyleyin bana Lord Ridgewood. Bu astar babam tarafından üretilmiş olsaydı fikriniz çok değişir miydi? Meslektaşlarınızın fikirleri değişir miydi? Yoksa bunu, sahte bir eser üretecek kadar kendini kanıtlama takıntısı olan bir adama mı atfederlerdi?"

"Fark eder mi?" O soruyu sormadan önce sordu Geri.

"Evet, korkarım öyle. Onun için," diye düzeltti. "O bir çok gururlu bir adamdı. Şehri bulmak istiyordu, pek çok kişinin umutsuz bir adamın çabası olduğunu söyleyeceği bir astar üretmek değil."

Ridge başını salladı. "Peki ya bu astar? Sende var mı?"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Sanırım o zaman ortadan kayboldu. öldü."

Kadın gözlerini kaçırdı ve adam bir kadını azarladığı için suçluluk hissetti.

Ölü bir adam. Babası. Belli ki çok sevdiği bir adam.

"Ama düşüncelerinize geri dönelim," diye konuştu. "Pagoria hakkında ne düşündüğünüzü söylüyordunuz."

"Evet, dediğim gibi." Boğazını temizledi, başka hiçbir canlıya söylemediği bir şeyi ona anlatmak üzere olduğuna inanamıyordu. "Sanki ben de oradaymışım gibi. Kulağa ne kadar saçma gelse de."

Kadın şok içinde ona baktı. Şaşırtıcı bir şekilde ona gülmemişti ama yüz hatlarında inançsızlık açıkça görülüyordu. "Anlamıyorum," diye başladı.

İç çekti. "Bunu açıklayamıyorum. Yıllarca delirip delirmediğimi merak ettim, ama bu görüntülere sahibim - sadece Pagoria olarak tanımlayabileceğim bir yere ait olduğuna inandığım anılar."

Kaşları şaşkınlıkla daha da çatıldı.

"Gördüğüm görüntüler için hiçbir açıklamam, hiçbir kanıtım yok ama yine de o kadar gerçekler ki..." Düşüncelerini ifade edememekten dolayı hayal kırıklığına uğramış bir halde sözlerini yarıda kesti.

"Şehirle ilgili ne tür anılarınız ya da imgeleriniz var?"

Kulağa ne kadar gülünç geleceğini bildiği için durakladı. Şehri daha önce kimse keşfetmemişti ama yine de sanki oradaymış gibi hissediyordu. "Ben sadece bir çocuğum. Çok genç. Büyük bir taş kapı hatırlıyorum." Gözlerini kapadı ve tanıdık görüntüleri canlandırmaya çalıştı. "Yaşlı bir adam görüyorum. Beyaz.

Sakal. Gülümsüyor. Harika bir gülümsemesi var. Sıcak. Başka bir adam daha var. Daha genç ama yine de yaşlı. Bana sarılıyor, sonra saçlarımı karıştırıyor. Etrafımızda insanlar dolaşüyor, kıyafetleri tuhaf ve tanıdık değil. Ve her şey mavi. Giysiler, çömler, ayakkabılar. Mavinin parlak bir tonu. Ve etrafımda dağlar varmış hissine kapıldım. Bileklik bizi güneşe, Madrid'e yönlendirdiğinde bu yüzden şaşmıştım. Kalbimde her zaman Pagoria'nın dağlık bir bölgede olduğunu hissettim."

Kadın onun yanında kıpırdamadan durdu ve adam ona bakmak için gözlerini açtı. Kadın başka tarafa baktı. Sonra gergin bir kahkaha attı. "Buranın Pagoria olduğunu sana düşündüren nedir?"

Onun bu tuhaf davranışı karşısında gözlerini kıstı. "Tam olarak bilmiyorum. Her şeyden çok bir his. Ben gençken. Sekiz yaşlarında falan. Babamın kütüphanesinde Pagoria hakkında bir kitap buldum. Sanırım şehir araştıran birinin günlüğü . Ama okuduğumu hatırlıyorum ve bu görüntüler kafamda patladı. Sanki uzun zamandır kayıp olan anılar tüm gücüyle geri geliyordu."

Hayranlıkla öne doğru eğildi. "Kimin günlüğüydü bu?"

Başını salladı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Bilmiyorum. Babam geldi. Okuduğum şeyi görünce öfkeden deliye döndü. Kitabı ateşe attı ve bana bir daha asla Pagoria'dan bahsetmememi, bunun aptalca bir fikir olduğunu söyledi."

"Ne kadar garip."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yine de ilgimi çekecek kadar okumuştum. Ve görüntüler ölmüyordu. Zihnimde o kadar parlak bir şekilde yanıyorlardı ki, gitmesine izin veremezdim. O gün Pagoria'ya olan ilgimin doğduğu gündü. Şehir hakkında bulabildiğim her bilgiyi araştırmaya başladım. Kütüphanemizi didik didik aradım. Okula gittiğimde de araştırmalarımaya devam ettim ve zaman içinde epeyce bilgi topladım."

Dudaklarını büzdü, sonra bir sonraki cümlesini düşünüyormuş gibi bükü. Sonra sanki konuşup konuşmamaya karar veriyormuş gibi ona baktı. Sonunda nefesini bıraktı ve "Geçmiş yaşamınızdaki olayları hatırladığınızı hiç düşündünüz mü?" dedi.

Yüzü şaşkınlıkla dondu. Söyleyebileceğini düşündüğü onca şey arasında bu onlardan biri değildi. Öyleyse neden onun önerisinin saçmalığına gülüyordu? Elbette önceki hayatından bir şeyler hatırlamıyordu. Reenkarnasyona inanmıyordu. Böyle dini saçmalıklar için fazla aklı başındaydı.

Ama saçmalıklarını dinledikten sonra onun bir deli olduğunu düşünmedi. Başını iki yana salladı. Ruhunun kayıp parçası o muydu? Kaderinde hayatının bir parçası olmak olan biri mi? Kendisinden önemli bir parçanın bir araya getirilmiş olduğu hissini başka nasıl açıklayabilirdi ki?

"Korkarım ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi sonunda. "Beni tamamen hazırlıksız yakaladınız. Görünüşte kulağa oldukça saçma geliyor."

Sözlerine vereceği tepkiyi ölçmek için ona baktı. Bu kadar açık sözlü davranarak onu kızdıracak mıydı?

"Yine de anlattığın bu görüntülerin canlılığını başka türlü açıklayamazsın," dedi yüz ifadesi sakindi. "Seni inandırmaya çalışmıyorum Ridge. Sadece daha önce göz ardı etmiş olabileceğin bir olasılığı düşünmen için seni zorluyorum."

"Beni evden gülerek kovmamış olman yeterince memnuniyet verici."

Kaşlarını kaldırdı. "Babam en son orada bir konferans verdiğinde Tarih Derneği'nin ona yaptığı gibi mi?"

İrkildi. "Dokunaklı. Sanırım bunu hak ettim."

İçini çekti. "Hayır, yapmadın. Özür dilerim. Öfkem bazen dikkatsiz şeyler söylememe neden oluyor."

"Sen inanılmaz bir kadınsın India," diye mırıldandı. "Senin gibi başka bir kadınla hiç tanışmadım."

Yanakları renklendi ve gözlerini kaçırdı. Bir elini uzatıp çenesini kavradı ve yavaşça kendisine bakması için onu geri çevirdi. Başparmağını kızın dolgun dudaklarında gezdirirken nefesi boğazında düğümlendi. Lucinda'ya aşık olduğunu nasıl hayal etmişti?

Başparmağı uzaklaşırken, dili gergin bir şekilde alt dudağını ıslattı. Adam alçak bir iniltiyle öne doğru eğildi ve ağzını onunkiyle birleştirdi. Alt dudağını dişlerinin arasında emerken yumuşak iç çekişini yuttu, kaçmasına izin vermeden önce ısırды ve kemirdi.

"Seninle ilgili ne var ki tüm mantığımı kaybediyorum?" diye fısıldadı tenine karşı.

Uzaklaştı, gözleri usulca parlıyordu. Dudakları şişmişti, dolgundu, hâlâ baştan çıkarıcıydı. Duygusal görünüyordu, kadınlığın timsali. Ve adam onu o kadar çok istiyordu ki, tepeden tırnağa ağrıyordu.

"Ya sana Pagoria'nın çok daha yaşlı olduğunu söyleseydim," diye fısıldadı. Adam şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, zihni vites değiştirmekte zorlanıyordu.

"Yaklaşık üç bin olduğuna inandığınızı söylemiştiniz," diye sordu.

"Evet, sanırım öyle söyledim," diye mırıldandı, hâlâ çarpan nabzını kontrol etmeye çalışıyordu.

"Çok, çok daha eski olduğuna inanıyorum."

"Ne kadar daha yaşlı?" diye sordu, kanepede geriye doğru kayarak. Aralarına ne kadar çok mesafe koyarsa, onu yatağına çekme dürtüsüne direnme şansı o kadar artacaktı.

"İncil'deki Cennet Bahçesi'nden daha eski olabileceğine inanıyorum."

On Üçüncü Bölüm

India, Ridge'in yüzünde önce şaşkınlığın, sonra da bariz bir güvensizliğin yayılmasını izledi. "Ne dediğinin farkında mısın?" diye sordu inanamayarak. Kadın gülümsedi.

"Elbette ne söylediğini biliyorsun," diye mırıldandı. "Ama buna gerçekten inanıyor musun?"

Omuz silkti. "Yanılıyor olabilirim. Şehrin en büyük gizemi kimsenin bilmemesi. Artemis de babam gibi benimle aynı görüşü paylaşıyor."

Ona attığı bakış, Artemis'in onayına ne kadar güvendiğini tam olarak ifade ediyordu.

"Temelde İncil'deki her şeyin, yaratılış hakkında inandığımız her şeyin yanlış olduğunu söylüyorsunuz." Böyle bir şeyi anlayamamış gibi başını salladı.

"Söylediğim şey bu değil," diye itiraz etti. Keşke sessiz kalsaydım diyerek gözlerini kapattı.

"O zaman ne diyorsun?" diye sordu. "Şimdi kesinlikle dikkatimi çektiniz."

Öne doğru oturmak için kanepenin kenarına doğru kaydı. Ona baktı ve yorgun bir şekilde alnını ovuşturdu.

Daha önce onun kendisi hakkında ne düşündüğüne hiç önem vermemişti ama şimdi onun kendisini histerik biri olarak görmesi fikrinden nefret ediyordu. Onun kendisini ciddiye almasını istiyordu. Ona saygı duymasını. Bu sadece İspanya'ya yaptıkları yolculuk kadar sürecek olsa bile.

Başı daha çok çarpıyor, midesi düğüm düğüm oluyordu. Ona ihanet etmek istemiyordu. Onu kandırmak. Her şeyi ağzından kaçırmaya çok yaklaşmıştı. Her şeyi. Onun kendisine yardım edeceğini biliyordu. Başta düşündüğü gibi bir adam değildi.

Ama sorun da buydu. Artemis'in daha önceki açıklaması gözlerini sadece Ridge'i değil, kardeşini, Kavi'yi ve Udaya'yı da tehlikeye attığı konusunda açmıştı. Sevdığı insanları. Onlara zarar gelmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdi.

"Hindistan mı?"

Burnunun kemerini sıktı ve zihinsel olarak kendini salladı. Ridge onun açıklamasını bekliyordu ve tek düşünebildiği ona karşı dürüst olmanın olası sonuçlarıydı.

"Her şeyin Adem ve Havva ile başlamadığına, aksine onların yeni bir başlangıç olduğuna inanan seçkin bir azınlık var. Yeni bir başlangıç. Ve yeryüzünde Adem ve Havva'dan önce de bir nüfus vardı. Lucifer'in düşüşünden önce."

Ridge kaşlarını çattı. "İncil uzmanı olduğumu iddia etmiyorum ama Adem ve Havva'nın ilk insanlar olduğunun yaygın olarak kabul edildiğini sanıyordum."

Sonraki sözlerini dikkatle söyledi. Niyeti kesinlikle Vikont'u gücendirmek değildi ama meramını anlatmak istiyordu. "İncil'in öğretilerini kabul edenler tarafından yaygın olarak kabul edilir. Hristiyanlar. Ama dışarıda Hristiyan olmayan büyük bir nüfus var. Dinleri ve medeniyetleri Hristiyanlığın yükselişinden önceye dayanıyor."

"Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum. Yani iş kişisel inanç sistemine dayanıyor. Ama bu pek de kesin bir bilim değildir."

"Hayır, değil," diye kabul etti. "Ben sadece, Hristiyan çevrelerde Adem ve Havva'nın başlangıç olduğuna inanmayan küçük bir grubun yanı sıra, dışarıda da böyle düşünmeyen koca bir dünya olduğuna işaret ediyorum."

Başını salladı. Sonra uzun uzun ve sertçe ona baktı. "Şu ana kadar senin hakkında edindiğim bilgilere göre, India, ideolojiye dayalı bir fikir oluşturacak biri değilsin. Pagoria'nın Hristiyanlığa göre dünyanın başlangıcından önce var olduğunu düşündüren nedir?"

Onun bu ince övgüsü karşısında yanakları ısındı. Kendi dünyasında, pratikliğe her şeyden çok hayranlık duyardı ve itiraf ettiği gibi, onun pratik bir tür olduğunu düşünüyordu.

Tekrar arkasına yaslandı ve onun gözlerinin içine bakabilmek için başını çevirdi. Kınama ya da inançsızlık yerine sadece merak gördü. İlgi. Bilgi edinme arzusu.

"Tüm düşüncelerimi özetlemek ve ifade etmek tüm gecemi alır, bu yüzden kısa kesmeye çalışacağım. Dünyanın Adem ve Havva'dan çok önce yaratıldığını ve seçilmiş bir melek olan Lucifer'in dünya ve sakinleri üzerinde hakimiyeti olduğunu öne süren bir düşünce ekolünün var olduğunu biliyordum.

"Lucifer düştüğünde, yani Tanrı'ya isyan ettiğinde, görünüşe göre kendisine sadık olan meleklerin üçte biriyle birlikte cehenneme atıldı. Tanrı

Sonra büyük bir tufanla dünyayı yok etti. Bundan bir süre sonra yeniden doğuş sürecini başlattı. Hayvanları, bitkileri, ağaçları ve son olarak da insanları yeniden yarattı. Adem ve Havva."

Ridge'in yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Ama o zaman nasıl olur da bir şehir... yoksa... Pagoria'nın Lucifer'in yeryüzünde hüküm sürdüğü ve büyük tufanda yok edildiği dönemde var olduğunu mu söylüyorsunuz? Bu yüzden mi hakkında bu kadar az bilgi var?"

"Aslında hayır," dedi yavaşça. "Bir şekilde hayatta kaldığına inanıyorum."

Bakışları daraldı. "İnanmıyorsun, bu babanın şehrin bir şekilde hala geliştiği fikri, buna inanmıyorsun değil mi?"

"Neden babamın inançlarını paylaşmayayım ki?" diye sordu hafifçe. "Ama ölmüş ya da hâlâ yaşıyor olması pek de önemli değil. Sonuçta, eğer onu bulursak, bu soruya cevap vermiş olacağız, değil mi?"

"Haklısın. Bunun bir önemi yok."

Adamın ses tonundan Pagoria'nın hâlâ hayatta olduğu fikrini kolayca reddettiği anlaşılıyordu ve kadın da onu bu fikirden vazgeçirmek için başka bir şey söylemedi. Bunu yapmak sadece aldatmacasını ortaya çıkaracaktı ve onu zaten olduğundan daha fazla tehlikeye atmaya hiç niyeti yoktu.

"Peki şehrin bu kadar uzun zaman önce var olmuş olabileceği sonucuna nasıl ulaştınız?" diye sordu.

"Gılgamış Destanı'nı biliyor musun?" Başını salladı.

"Ele geçen en eski hikayelerden biri olan bu hikayede bile Nuh Tufanı'ndan . İncil'den bir referans. Tam bir uyum içinde olmasalar da eski metinlerde İncil'deki pasajlarla pek çok benzerlik var."

"Evet, bunu görebiliyorum," diye kabul etti.

"Pekala. İncil'den daha eski metinler var. Bazıları İsa'nın doğumundan binlerce yıl öncesine ait. Ve en eskilerinden bazılarında Pagoria'dan ya da Pagoria olduğuna inandığım şeyden bahsediliyor," diye düzeltti. "Tabii ki kanıtım yok."

Şaşırmış görünüyordu. "Hangi mesajlar?"

Gülümsedi. "Muhtemelen daha önce hiç duymadığınız şeyler. Seyahatlerimde, çoğu insanın varlığından bile haberdar olmadığı yerleri ziyaret ettim. Dünyanın en ücra köşelerinde bulundum, pek çok farklı kültürü deneyimledim ve yine de bir düzineden fazlasında Pagoria'ya dair ürkütücü derecede benzer referanslar buldum. Hikâyelerin yazıldığı dönemde karşılaşmaları mümkün olmayan kültürler.

"Her zaman kutsal bir şehir olarak tanımlanır. Mistik, güçlü, hayranlık uyandırıcı. Gizemli. Dünyanın her yerinde eserler, çanak çömlekler, yazı parçaları buldum. Afrika'daki uzak kabilelerden Nepal dağlarındaki bir grup Keşişe kadar ağızdan ağıza nesilden nesile aktarılan hikayeler duydum. Ve bunlar şaşırtıcı derecede benzerdi."

"Nasıl yani?"

Gözleri ilgiyle parlıyordu, sesinde bir parça huşu vardı. Pagoria'dan bahsederken o da böyle hissediyordu.

"Işığın Lucifer'inden pek çok kez bahsedildi. Gözde oğul. Tanrı'nın seçilmiş temsilcisi. Mavi bir şehir." Parmaklarının ucunda numaralandırarak özellikleri saymaya devam etti. "Büyük bir ihanet. Gökler ağlıyor. Büyük yıkım. Yeni bir başlangıç..."

Son sözü söylerken sesi soluklaştı.

"Kendi hesabınıza göre, şehrin yok edilmiş olması gerekirdi," diye konuştu.

Omuz silkti. "Belki. Belki de değildir. İnsanın Tanrı'nın iradesini tahmin etmeye çalışması büyük bir hatadır."

Adam başını eğdi ve merakla ona baktı. "Konuşma tarzınızdan Hristiyan olmadığınızı düşünmüştüm. Reenkarnasyondan bahsettiğiniz için Hindu olabileceğinizi düşünmüştüm. Hindistan'la olan bağlarınız göz önüne alındığında, bu mantıklı bir varsayım olurdu."

Ona sıırıttı. "Tahmin ediyorum." "Beni aydınlatmayacak mısın?"

"Ben Tanrı'ya inanıyorum. Elbette bu yeterli."

Uzun bir süre ona baktı. Hayranlık ve anlayış yüzünü aydınlattı. "Evet. Evet, sanırım öyle."

"Şimdi, beni Bedlam'a yatırmaya hazır mısın?" diye sordu kaşlarını sallayarak.

"Böylesine parlak bir zekayı suiistimal etmek kesinlikle suçların en iğrencini teşkil eder."

Kızardı, yanakları onun onayıyla ısındı.

"Bu gece bana düşünecek çok şey verdin," dedi ayağa bacaklarını gererek.

"Umarım tatsız bir deneyim olmaz."

"Hiç de değil. Bu konuyu büyüleyici buluyorum. Pagoria hakkında çok şey bildiğimi sanıyordum, ama sadece yüzeyi çizdiğimi fark ettim."

"Hepimizin olduğu gibi," dedi. "Ama şansımız yaver giderse, belki de tüm sorularımız yakında yanıt bulacak."

"Ve birdenbire layık olmadığım için endişelenmeye başladım," dedi bir gülümsemeyle. "Tüm bu Tanrı ve şeytan konuşmaları. İyi ve kötü."

"Ama hayattaki her şey iyi ve kötü arasındaki bir savaş değil mi?" sordu tüm ciddiyetiyle.

"Evet, sanırım öyle."

"Sonuçta bence önemli olan hangi tarafta yer aldığınızdır. devam et."

Gülümsedi. "İşte yine ciddileşiyorsun. Sana rağmen Yaşınız konusunda beni düzeltmiş olsanız da, bu kadar genç biri için fazla ciddi olduğunuzu düşünüyorum."

Fob'una baktı ve sonra ona geri döndü. "Aç mısınız?"

Başını salladı. Gerçekten de . Bugünkü olaylar zincirinde aklına gelen son şey yemek olmuştu.

"Hadi gidip aşçının mutfakta neler yaptığına bakalım. Eğer şanslıysak, henüz her şeyi kaldırmamıştır."

Adam kolunu uzattı ve kadın sırtarak kolunu adamın koluna doladı.

"Yarın... şey, yarın yoğun bir gün olacağı benziyor," dedi. oturma odasından çıktılar. "Sakin bir akşamın tadını çıkarabiliriz. Bu uzun bir süre için son akşamımız olabilir."

Bölüm On Dört

Robert kapının ısrarla çalınmasıyla uyandı. Rahatsız edici kapıya ters ters baktı ve derhal unutulana kadar lanetledi. Ve sonra fark etti. Yaşıyordu. Harikulade bir şekilde. Karanlık, şafak öncesi saatlerde, acısı o kadar büyüktü ki ışığı göremeyeceğinden korkmuştu.

Temkinli bir şekilde gerindi ve acının vücudunu sarmasını bekledi.

Şaşırtıcı bir şekilde, sadece hafif bir rahatsızlık hissetti.

Ridge kapıyı tekrar çalarken, "Robby, ," diye seslendi.

Robert sırtı ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. İyi günler çok azdı. Son iki haftada sadece bir tane yaşamıştı. Ama şu ana kadar mutlu bir şekilde ağrısızdı ve bu muhteşem günün her dakikasını yaşamak istiyordu.

Ayağa kalkarken biraz sendeledi ama kendini yatak posterlerine tutturdu. Ridge kapıyı tekrar çalarken, "Geliyorum, geliyorum," diye seslendi.

Kalbi aylardır hiç olmadığı kadar hafiflemişti, hızla pantolonunu çekti ve gömleğini başına geçirdi. Odadan çıkmaya başladığında bakışları bir gece önce başladığı mektuba takıldı.

Küçük masanın önünde donmuş bir şekilde durmuş, tüy kaleme bakıyordu.

Mür

"Bir dakikaya geliyorum," dedi, sesini Ridge'in duyacağı şekilde

ekke

yükselterek. Ridge'in ayak seslerinin koridorda kaybolduğunu duyana

p.

kadar bekledi.

Duy.

Sonra sandalyeye çöktü. Bugün yazması gerekenleri yazmak dün gece olduğundan daha kolay değildi. Ama babasına ve annesine bir açıklama yapma borcu olduğunu hissediyordu.

Coşkulu ruh haline keder karıştı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ellerini saçlarına dolanana kadar yukarı doğru kaydırıp ve gözlerini yakan yaşları bastırmak için sarsılarak yutkundu.

Hayat adil değildi. Ama kaçınılmaz olana kızarak bir anını bile boşa harcamazdı. Bazı şeyleri, üzerlerinde hiçbir kontrolünüz olmadığını bildiğinizde kabullenmek daha kolaydı.

Böyle bir eylemin anlamsızlığını fark etmeden önce Tanrı'dan nefret etmek için çok zaman harcamıştı. Ve daha sessiz ve derin düşüncelere anlarda, Tanrı'yla suçlayıcı olmayan bir şekilde konuşmak onu rahatlatıyordu. Belki de bu, kardeşine ihanet ettiği için aldığı bir cezaydı. Habil ve Kabil gibi.

Kalemini eline almak için kendini zorladı ve bir önceki akşam kaldığı yerden devam etti. Her kelime onu biraz daha yıpratıyordu. Bitirdiğinde elleri titriyordu ve yazısı neredeyse okunaksızdı.

Kalemi bıraktı ve kuruması için mürekkebin üzerine üfledi. Bir an tereddüt ettikten sonra mektubu katlayıp mühürledi ve ön yüzüne babasının adını yazdı. İspanya'ya doğru yola çıktıktan sonra mektubu teslim edecekti.

On Beşinci Bölüm

"Keşke sen de bizimle gelseydin, *Beti*."

India, Udaya'nın endişeli yüz hatlarına baktı ve ona rahatlatıcı bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Böylesi daha iyi ve senin, Kavi ve Ridge'in kardeşi için daha güvenli."

"Ama senin için değil," dedi Udaya, ifadesi sertti.

"Vikont ve ben tamamen güvende olacağız."

India tuvalet masasından kalktı ve yere saçılmış sandıkları inceledi. İki tanesi doluydu ama diğerleri boştu. Bunlar Amerika'ya giden gemiye yüklenecekti. Diğerleri Kavi ve Udaya'ya Brighton'a kadar eşlik edecekti.

Kalbine bir ağırlık çöktü. Bir kez daha Udaya'yla yüzleşmek için döndü ve ellerini pantolonundaki kırıksıklıkların üzerinde gezdirdi. "Neden sen ve Kavi burada kalmıyorsunuz?"

Udaya'nın bakışları daraldı ve ellerini India'nınkilerin üzerine koymak için öne doğru yürüdü. "Seni rahatsız eden ne, *Beti*?"

India onun bakışları altında rahatsız bir şekilde kıpırdandı. En başta arkadaşlarının kendisine eşlik etmesine izin vermekle aptallık etmişti. Tehlike onları iki yönden birden bekliyordu. İspanya'da onları neyin beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama eğer biri şehre ulaşmanın yollarını bulmak için babasının hayatını tehdit edecekse, arkadaşlarının da zarar görmeyeceğini düşünemiyordu.

"India, soruma cevap vermedin."

India iç çekti. "Bir şey yok, Udaya. Sadece sen ve Kavi için endişeleniyorum."

Udaya gülümsedi, yüz hatları yumuşadı. "Kavi ikimize de bir şey olmasına izin vermeyecektir."

India'nın göğsü sıkıştı. Udaya'nın Kavi'ye olan sarsılmaz inancı, birbirlerine olan bağlılıklarının bir göstergesiydi. Acaba kendisi de bir hayat arkadaşıyla böyle bir bağ kurabilecek miydi?

"Bunu neden yapıyorsun, *Beti*?" Udaya usulca sordu. "Neden sana bu kadar acı veren bir hayata geri dönüyorsun? Gözlerindeki korkuyu görebiliyorum."

India gözlerini kapadı ve ellerinin Udaya'nın ellerinden kaymasına izin verdi. Ayaklarını sürüyerek yatağa gitti ve kenarına oturdu. Udaya'ya yalan söylemekten nefret ediyordu ama ona gerçeği de söyleyemezdi. Udaya ya da Kavi, hiçbirini babasını aramaya yalnız gitmesine izin vermezdi ve son olaylar göz önüne alındığında, onların kendisine eşlik etmesine izin veremezdi.

Udaya ve Kavi asla sorgulamadılar. Hindistan nereye giderse onu izlediler ve sevgilerini koşulsuzca verdiler. Ve India bu sadakati yüzlerine vuruyordu. Tıpkı Vikont'un sırtına bıçağı sapladığı gibi.

"Bu yapmam gereken bir şey," diye fısıldadı. "Bunun ötesini açıklayamam."

Kendi kulakları için bile yetersiz bir açıklamaydı bu. Tepkisini ölçmek için Udaya'ya baktı. Udaya ona sabit bir şekilde baktı, gözleri tereddütsüz bir destekten söz ediyordu. İşte o zaman India kararını verdi.

San Sebastian'a varır varmaz seyahat grubundan ayrılacaktı. Vikontu Madrid'e kadar çılgınca bir kovalamacaya sürükleyip sonra da geri dönüp kuzeye, dağlara yönelmeyecekti. Udaya ve Kavi Vikont'un yanında güvende olacaktı. Hepsi ona çok kızacaktı ama hayatta kalacaklar ve zarar görmeyeceklerdi.

Onlara güvenliğini garanti eden ve İngiltere'ye dönmelerini isteyen bir not bırakacaktı. Şansı yaver giderse, babasıyla birlikte daha sonraki bir tarihte döneceklerdi. Birlikte.

Kapısı çalındı ve Kavi'nin derin sesi ağır meşe ağacının arasından süzüldü. "*Mem-sahib*, sandıklarınız indirilmeye hazır mı?"

Araya girdiği için minnettar, Kavi'ye kapıyı açmak için acele etti. Ona gülümsedi, bavullarını işaret etti ve koridora çıktı. Derin bir nefes alarak merdivenlerden indi ve Ridge'i aramaya koyuldu.

Onu oturma odasında kardeşiyle birlikte buldu. O içeri girdiğinde ayağa kalktılar.

"Tüm sandıklarımızın gemiye götürülebilmesi için arabayı çağırdım ve bir de kesici kiraladım. Robby, Udaya ve Kavi benim arabamla dönecek ve hemen Brighton'a doğru yola çıkacaklar. Eğer yanılmıyorsam, dikkatler Amerika'ya giden gemiye odaklanacak ve benim arabam fark edilmeyecek."

India, içi düğüm düğüm olsa da başını salladı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu daha sakın bir sesle.

Yine başını salladı. Korku suçluluk duygusuyla tüm gücüyle çarpışırken boğazındaki yumru daha da büyüdü. Ellerini önünde kavuşturdu ve

Robby'ye baktı.

Bir koltuğa uzanmıştı, görünüşü dağınıktı ve yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. Sanki onun ilgisini hissetmiş gibi başını kaldırdı ve sırttı. Hem Ridge'e benziyordu hem de benzemiyordu. Benzerlik güçlüydü ama tavırları oldukça farklıydı. Ridge'in ciddiyet timsali olduğu yerde Robby'nin saygısız bir havası, şeytana pabucunu ters giydiren bir tavrı vardı.

Dikkatini kendisine sessizce bakan Ridge'e çevirdi.

"Daha heyecanlı olacağını düşünmüştüm," dedi.

"Öyleyim." Sesi titredi ve nefes nefese bir telaşla çıktı. "Gerginim."

Ridge güven verici bir şekilde gülümsedi. "Ben de öyle. Ama bu anın tadını çıkarıyorum. Bu gurur verici bir an. Tarihi bir maceraya atılıyoruz ve eğer başarılı olursak, bu belki de modern tarihin en büyük buluşu olacak."

Sözleri zaten şişmiş olan vicdanına bir tuğla gibi düştü.

"Ho, Ridge," dedi Robby sandalyesinden kalkarken. "Birlikte olmaktan gurur duyuyorum ve tam olarak ne aradığımızı bile bilmiyorum."

Çarpık bir şekilde sırttı ve Ridge'in sırtına bir tokat attı.

Ridge kardeşine gülümsedi. "Güneş her halükarda sana iyi gelecektir. Sık sık gitmeyi sevdiğin o karanlık oyun cehennemlerinden çok daha sağlıklı."

Robby biraz solgunlaşınca India kaşlarını çatı. Tabii daha da solgunlaşması mümkün olsaydı. Gözlerinde bir şey titreşiyordu. Acı mıydı? Sırları ve yalanları iyi bilirdi. Son bir hafta içinde bunlardan yeterince tutmuş ve anlatmıştı. Ve Ridge'in kardeşinin gözlerinde gördüğü şey onu rahatsız etti. O da sır saklıyordu.

"Lordum, arabalarınız bekliyor," diye anons etti kahya.

Kapı.

Kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı. Bu bir onu. İspanya'ya doğru yola çıkmak üzereydiler ve bu onun için geri dönüşü olmayan bir noktaya işaret ediyordu.

"Gidelim mi?" Ridge ona bir kolunu uzatarak sordu.

Derin bir nefes aldı, elini onun kolunun kıvrımına doladı ve kendisini Kavi ile Udaya'nın beklediği fuayeye götürmesine izin verdi.

Birkaç dakika sonra Ridge'in şehir arabasına yerleştiler ve doğru yola çıktılar. Ridge, arabanın boş sandıklar taşıdığını ve

Bunlar gemiye yüklenecekti. Paketlenmiş sandıklar arabasında kalacak ve Kavi, Udaya ve Robby ile birlikte Brighton'a gidecekti.

O ve India gemiye binecek ve güvenli olduğunu hissettiğinde gemiden ineceklerdi.

Görünüşte basit.

Peki neden kesin bir sona doğru gidiyorlarmış gibi hissediyordu? Şu anda korku, baskın duygu olarak suçluluk duygusuna karşı savaşı kazanıyordu.

Yanında, Ridge elini onunkinin üzerine koydu ve sıktı. Kolunda endişe verici bir hızla sıcaklık yayıldı. Onun sıkıntısını okuyordu. Bunu görmemesi için kör olması gerekirdi ama sanki umursuyormuş gibi davranıyordu. Ve bu onu dokunuşundan daha çok ısıttı.

Tersaneye vardıklarında neredeyse tam bir panik içindeydi. Diğerleri gemiden inerken birkaç sakinleştirici nefes aldı ve aşırı gergin sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Bunu başarabilirdi. Yıllarını akla gelebilecek en tehlikeli durumlardan kaçarak geçirmişti. Buna kıyasla bu çok hafifti.

Bunu sen kendin yaptın.

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Pardon?" Ridge onun arabadan inmesine yardım ederken sordu.

Başını iki yana salladı. "Önemli bir şey değildi. Takip edildik mi?" diye sordu ve konuyu hızla değiştirdi.

"Belirleyebildiğim kadarıyla hayır, ama bu olmadığımız anlamına gelmez. Diğerlerinin zarar görmemesi için acilen gemiye binmeliyiz."

Planlandığı gibi, diğerlerine veda etme şovu yaptılar. Udaya ona sıkıca sarıldı ve Robby Ridge'in sırtına defalarca tokat atarak yüksek sesle iyi dileklerini ilettiler.

Sonra Robby, Udaya ve Kavi arabanın içine çekildiler. India arabanın uzaklaşmasını izledi ve Ridge'in kimsenin arkadaşlarına aldırış etmeyeceği varsayımında haklı çıkması için dua etti.

Ridge'in eli onun dirseğini kavradı. "Gitmeliyiz."

Tersanede dolaşan insan kalabalığının arasından geçerken ona ayak uydurmak için adımlarını hızlandırdı. Arkalarında birkaç uşak boş sandıkları taşıyordu. Ridge iskelenin dibinde uşakları beklemek için durakladı.

Sandıkları ve bagajları gemiye yükleyen adamlarla kısa bir sohbetin ardından, uşaklara sandıkları bırakıp kulübeye dönmelerini işaret etti.

"Artık binebiliriz," dedi. "Bagajlarımızın yerleştirildiğinden emin olacaklar."

İskele iskelesine doğru yürürlerken, omurgasında bir tedirginlik hissetti. Etrafında dönerek aşağıdaki insanları inceledi.

"Bir sorun mu var?" Ridge sordu.

Kalabalığı taradı ama ona ve Ridge'e ilgi gösteren kimseyi göremedi. Dövmeli adamdan da hiçbir iz yoktu.

"Hayır, sadece aptallık ediyorum," diye mırıldandı.

Kalan yol boyunca Ridge'i takip etti, zihni yol boyunca ona bağırıp durdu. Kaç kez hiçbir yere gitmeyen bir gemiye binmişti? Her seferinde böyle hissediyordu. Ama bu sefer bir yere gitmiyordu, evinden yola çıkıyordu.

Güverteye adımını attığında ayakları dolmuştu. Dönüp kalabalık rıhtıma baktı, geldikleri yoldan geri koşmak istedi. Çok geç değildi. Ama İspanya'ya mümkün olan en hızlı şekilde varmazsa babası için geç olabilirdi.

Ağır bir iç çekişle eve giden tek yola sırtını döndü. Ridge, "Şurada duralım," dedi.

Üst üste yığılmış birkaç sandığın arkasından rıhtımın ana görünümü.

İyi bir saklanma yeri idi. Rıhtımdan bakanların görebileceği bir yerde olmayacaklardı ama gemiye çıkmaya çalışan herkesi görebileceklerdi.

Üç sıra üst üste dizilmiş kasaların arasına sıkıştılar. Ridge onu kendine doğru çekti ve kolunu beline doladı. Kızın omzu Ridge'in kolunun altına mükemmel bir şekilde girdi ve nöbete başladıklarında başını Ridge'in göğsüne yasladı.

Bir saat boyunca insanların iskeleden inip çıkışlarını izlediler. Gözyaşları içinde vedalaşmaları, yüklerin yüklenmesini, yolcuların gemiye doluşmasını izlediler ama hâlâ şüpheli bir şey olduğuna dair bir işaret yoktu.

Ridge onu dürttüğünde geminin kalkmasına yarım saat kalmıştı. Gözleri onun bakışlarının yönünü takip etti ve dondu kaldı.

Dövmeli adam insan kalabalığının içinde duruyordu, gözleri onları saklandıkları yerde bile buluyor gibiydi.

Onun yanında Ridge küfretti. "Tek sorunumuz o değil," diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?" diye tısladı.

"İskele iskelesinin sağına bakın. Oldukça tatsız bir grup adamla konuşan şu beyefendiyi görüyor musun?"

Gözleri, söz konusu adama odaklanana kadar o tarafa kaydı. Kaşları içeri doğru çekildi. İyi giyimli, soylu olduğu her halinden belliydi. Altın tepeli bir baston sallıyor ve etrafındaki üç adamla hareketli bir şekilde konuşuyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye fısıldadı.

"Lord Clarence." Ridge'in sesinden tiksinti damlıyordu.

Lord Clarence dönüp bastonunu gemiye doğrulttu ve vurgulamak için ayağını yere vurdu.

Lord Clarence bir tomar banknot çıkardığında Ridge'in eli kızın kolunda sıkılaştı. Adamlardan biri paraya uzanırken, diğeri pantolonundan bir tabanca çıkardı.

"Lanet olası piç."

"Ne istiyor?" India, gözleri dövmeli adamı tekrar aramak için Lord Clarence'ı yeterince uzun süre terk ederek talep etti.

Kalbi hızlandı. Neredeydi?

Ridge'in gömleğini kavradı ve boynunu bükte. "Ridge, diğer adam nerede?"

"Tanrım, bilmiyorum," diye mırıldandı, kalabalığı tararken başı hızla hareket . "Ama size şunu söyleyeyim. Lord Clarence iyi bir şey peşinde değil ve sahip olduğumuz şeyin peşinde olduğuna dair tüm servetim üzerine bahse girmeye hazırım."

"Harika," diye mırıldandı. "Bu gemiden

hemen inmeliyiz."

Ridge'in ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Tek çıkış yolları .

Sessiz bir soruyla ona baktı. Gerçek bir yüzleşmeyi düşünmemişlerdi, daha ziyade gemide varlık göstermenin onları takip eden herkes tarafından fark edileceğini düşünmüşlerdi.

Bir grup adam iskeleden yukarı çıkmaya başladı ve Ridge onu yan taraftan çekti. Güverteyi kargo ve bir yığın ağdan kaçarak geçtiler.

"Yüzme biliyor musun?"

Gözlerini kırptırdı. "Evet."

"Güzel. Denize atlamamız gerekecek." "Ama-"

"Lord Clarence'ı tanıyorum. Kendi kardeşini öldürtmeye çalıştı.

Pagoria'ya girebilmek için bizi öldürmekten çekinmeyecektir."

Milyonlarca sorusu vardı ama tartışmak için zamanları yoktu.

"Denize düştüğünüzde, olabildiğince uzun süre suyun altında kalın ve akıntının sizi aşağı çekmesine izin verin. Kıyıya olabildiğince yakın durun. Görüş alanından çıktığımızda kıyıya doğru yüzeceğiz."

Başını salladı ve bunu yapar yapmaz, adam temiz bir şekilde yan tarafa . İçine düştükleri çılgınlığı düşünmeden bir bacağını korkulukların üzerinden salladı ve boşluğa bıraktı.

Vücudunu mümkün olduğunca düz bir çizgide tuttu, böylece çok fazla sıçrama yapmayacaktı ama yine de suya çarptığında, vücudunun her kemiğinde darbeyi hissetti.

Soğuk neredeyse nefes almasına neden oluyordu ve sonsuza dek aşağı doğru sarmal oldu. Akıntıyla birlikte yüzebilmek için kendini ileriye doğru konumlandırmaya çabaladı. Bulanık su görüş açısından hiçbir şey sunmuyordu. Körü körüne kendini ileriye doğru itti, göğsü yanıyor, ciğerleri hava için çılgık atıyordu.

Yine de yüzmeye devam etti, çok erken yüzeye çıkmak istemiyordu. Gözlerinin önünde noktalar yüzüyor, kolları ve bacakları uyuşuyordu. Sonunda havasız daha fazla ilerleyemeyinceye kadar daha da zorladı.

Yukarı doğru hızlı bir hamleyle suyun yüzeyini kırdı. Havayı içine çekti ve bir kez daha suyun altına doğru tekmeledi.

Bir el gömleğini kavradı ve yukarı doğru çekti. Nefes nefese kaldı.

Tekrar.

Ridge onun kulağına, "Artık her şey yolunda," dedi.

Ona karşı gevşedi, göğsü eforla kabarıyordu. Kadın omzunun üzerinden bir bakış attı ve gemiyle aralarında bu kadar mesafe olmasına şaşırıldı.

Ridge kıyı şeridini göstererek, "Şurada," dedi.

Kendilerini çamurlu kıyıya atacak kadar yaklaşıp kadar akıntı onları çekiştirerek yüzdüler.

India sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini kapattı. Enerjisi tükenmişti. İkisi de konuşmadan uzun bir süre orada yattılar. Sert nefesleri suyun girdabından ve şehrin uzak seslerinden duyulabiliyordu.

Sonunda Ridge doğrulup oturdu. "İyi misin?"

Tutarlı bir cümle kuramadan başını salladı.

Kendini yukarı itti ve bir elini ona doğru uzattı. Kadın elini kavradı ve adam onu yanına çekerek ayağa kaldırdı. Kıyafetlerinden su damlıyordu ve vücudunun her santiminde sivilceler vardı.

Dehşet içinde gömleğine baktı ve hemen ardından kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı?"

Başını salladı ve etrafına bakındı. "En yakın yola doğru yürüyeceğiz. Umarım Robby'nin bizim için bir çanta bıraktığı ilan hanından çok uzakta değildir."

Adam kıza elini uzattı ve kız hafif bir tereddüitten sonra elini adamın elinin içine soktu ve onu ileriye götürmesine izin verdi.

Yürürlerken "Kim bu Lord Clarence?" diye sordu.

Ridge iç çekti. "O bir sülük. Başlıca başarıları başkalarının başarılarını çalmak."

Bir kaşını kaldırdı. "İyi birine benziyor."

"Eski eserlere ve arkeolojiye, tarihe olan tutkusundan değil, açgözlülüğünden dolayı ilgi duyuyormuş gibi davranıyor."

"Bir mezar hırsız." "

Ridge yan gözle ona baktı. "Sanırım onu
bir

tane." "Yani Pagoria'nın peşinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Eğer bir hazine söylentisi varsa, evet, ilgileniyordur." "Ama sen de bu yüzden ilgilenmiyor musun?"

Durdu, sonra ona baktı, dikkat çekici bir şekilde incinmiş gibiydi gözlerinde titriyordu. İç çekti. Yanlış zamanda yanlış şeyi söylemesi gerektiğini belirten bir kural mı vardı?

"Üzgünüm, Ridge."

"Elbette, benim hakkımda böyle düşünüyor olmalısın,"

dedi. Elini bıraktı ve ilerlemeye devam etti. "Hayır, öyle değil," dedi kadın usulca. "Artık değil."

On Altıncı Bölüm

Ridge'in atlar için ayarlamalar yaptığı hana doğru yürürken bitkin bir görüntü sergiliyorlardı. Ahıra doğru son birkaç adımı atarlarken India gömleğindeki suyu sıkmaya devam etti.

Ridge, "Robby'nin bizim için bir çanta bırakmasını ayarladığıma sevindim," diye mırıldandı. "Yola çıkmadan önce üzerimizi değiştirmek ve ısınmak için birkaç dakikamızı ayırabiliriz."

India başını salladı, yakında üzerine ikinci bir deri gibi yapışan giysilerden kurtulacağı minnettardı. Ridge ahır şefiyle konuşurken iri yarı adam ona dikkatle baktı.

Titredi ve alçakgönüllülüğünü bir nebze olsun korumak için kollarını göğüslerine sıkıca sardı. Birkaç dakika sonra Ridge küçük bir valiz aldı ve ona hanın içine girmesini işaret etti.

Mat ahşap üzerinde nemli ayak izleri bırakarak merdivenleri tırmandılar. Odalardan birinin kapısının önünde Ridge bir anahtar çıkardı.

"Önce sen gir ve üstünü değiştir. Ben kapının yanında bekleyeceğim."

Çantayı ondan aldı ve kapının kilidini açmasını bekledi. Kapı açıldığında onları ılık bir hava karşıladı ve aceleyle içeri girdi.

Oda mütevazıydı. Küçük ve seyrek döşenmişti ama ocakta davetkâr bir ateş yanıyordu. Hiç vakit kaybetmeden vücudundaki ıslak giysileri çıkardı ve ateşin önünde çırılçıplak durup ellerini uzattı.

Ridge'in hâlâ ıslak bir halde salonda durduğunu hatırlayınca isteksizce ateşten uzaklaştı ve çantasını karıştırarak bir pantolon ve gömlek aradı.

Ellerini saçlarında gezdirip kısa tutamlardaki suyu silkeledikten sonra kulaklarının arkasına doğru düzeltti. Kuru ayakkabıları olmadığını fark edince yüzünü buruşturdu.

Eğilerek hâlâ ıslak olan botlarını topladı ve onları doğrudan ateşin önüne koydu. Sonra kapıya doğru yürüdü ve Ridge'i içeri almak için kapıyı açtı.

Adam yanından geçerken, gözleri adamın hatlarıyla bütünleşmiş gömleğinin belirginleştirdiği göğsüne kaydđ. Kısa bir an için gömleğini onun için soyduğunu ve parmaklarının onun sıkı kasları üzerinde dolaşmasına izin verdiğini hayal etti.

Gözlerini hızla kırptıřtırdđ, düşüncelerinin yönü yanaklarını ısıttđ.

"Bir dakikadan fazla sürmez. Sonra ateşin önünde oturup botlarımızın kurumasını bekleyebiliriz," dedi kadın kapıyı arkasından kapatmaya başlarken.

Başını salladı ve hızla koridora çekildi. Koridorda titreyerek dururken uzun saniyeler geçti. Çıplak ayaklarına baktđ ve parmaklarını büktü. Kapının diğer tarafında Ridge muhtemelen soyunuyordu.

Kısa süreli merakđ titreşti ve canlandı. Çıplak beden onun için bir gizem değildi ama hayatında hiçbir beden onu Vikont'un ki kadar etkilememişti.

Bir erkekle tek bir kez karşılaşmış olması büyük bir deneyim zenginliği sayılamazdı ama sevişme sanatının fazlasıyla abartıldığına karar vermişti. şimdiye kadar.

Arzu damarlarını ısıttđ, titremesi kesildi. Kendini Ridge'in vücudunu keşfetmek, ellerini karnında gezdirmek, göğsü kadar sıkı olup olmadığını anlamak isterken buldu. Göğsü pürüzsüz müydü, yoksa kıllar yüzeyi przlendiriyor muydu?

Hayal kırıklığıyla kısık bir homurtu duydu ve gözlerini göğe doğru devirdi. şşkencesi sona ermeliydi ve Vikont'a duyduğu çekimin amacını tehlikeye atmasına izin vermemeliydi. Onun ilham verdiği duyguların dalgasına kapılmak çok kolay olurdu. Ve ondan hoşlandıka, suçluluk duygusu daha da artıyordu.

Kapđ tıkırdayarak açıldı ve o da daha dik durdu. Ridge başını uzattđ ve onu içeri davet etti. Odanın sıcak sınırlarına geri döndüğü için minnettar olarak aceleyle ilerledi.

Köşedeki kk masadan bir sandalye çekti ve ateşe yaklařtırdđ. "Buraya otur ve ısın," diye talimat verdi.

İtiraz etmedi ve kenara tüneyerek alevlerin önünde ellerini birbirine sürttü. Ilık bahar günü, Thames Nehri'ne daldıktan sonra bir kenara bırakılmışti. İliklerine kadar üşüdüğünü hissetti.

Ridge'in elleri omuzlarına kapandığında sıradđ. Ridge'in elleri yavaşça yukarı çıkmaya başladığında tüyleri diken diken oldu.

Omuzlarından dirseklerine doğru aşağı ve yukarı hareket.

Birkaç saniye içinde vücudunu sıcaklık kapladı ve soğukluk çoktan unutuldu.

"Daha iyi misin?" Ridge onun üzerinde mırıldandı.

Başını salladı, sesini çıkarıp çıkaramayacağından bile emin değildi. Adamın elleri onu bıraktığında neredeyse yüksek sesle itiraz edecekti. Adam onun yanına doğru ilerledi ve ateşin önünde eğildi.

"Eğer başka bir sorunla karşılaşmazsak, bu gece Brighton'da olacağız."

Ve sabah İspanya'ya doğru yola çıktılar.

Her şeyi itiraf etmek dilinin ucundaydı. Hâlâ zamanı vardı. Ama ya ona yardım etmeyi reddederse? Ona anlaşılır bir şekilde kızacaktı. İspanya'ya gitmesi gerekiyordu ve Vikont olmadan bunu yapacak ne parası ne de imkânı vardı. Ve babası kesin bir ölümle karşılaşacaktı.

Eğer hala hayattaysa.

Böyle bir düşüncenin uyandırdığı acıya karşı gözlerini kapadı. Eğer babasını İngiltere'ye geri götürebilirse, belki, sadece belki o da maceracı hayatından vazgeçebilirdi. Ve bir aile olabiliyorlardı. Gerçek bir ev, birlikte yenen gerçek yemekler ve istikrar.

Kapı çalındığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Ridge onun yanında ayağa fırladı.

Parmağını dudaklarına götürdü ve ona köşeyi işaret etti. Kadın ayağa fırladı ve kapının tam hizasından geri çekildi.

Ridge bir an kapının önünde durdu, kulağı tahtaya yakındı, sanki gelenin kim olduğuna dair bir ipucu arıyordu. Sonunda kapıyı kırıp açtı.

Gözle görülür bir şekilde rahatladı ve kapıyı daha geniş bir şekilde açtı. Eliyle odanın içini işaret etti ve ahır şefi içeri girerken kenara çekildi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim lordum, ama ilginizi çekebilecek bazı bilgilerim var."

Ridge başını sallayarak, "Devam edin o zaman," dedi.

"Arabalarımızdan biri az önce döndü. Size kiraladığım atlardan başka bir şeyimiz olmadığını söylediğimi biliyorum, ama eğer ilgilenirseniz, arabayı yeni bineklerle donatabilir ve bu şekilde seyahat etmeyi tercih ederseniz sürücülerimizden birini çağırabilirim."

Ridge, kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak India'ya baktı. Omuz silkti, kararı ona bırakmaktan memnundu.

Ridge ahır şefine döndü. "Araba ne zaman yola çıkmaya hazır olur?"

"Bana bir saat ver. Burada beklemek isterseniz yukarı haber gönderirim. Ya da isterseniz alt katta yemek yiyebilirsiniz. Hilda benim karımdır ve lezzetli bir aşçıdır."

"Burada bekleyeceğiz," dedi Ridge. "Size teşekkür ederim, efendim." Seyis başını eğdi ve odadan geri çekildi.

India ateşin yanındaki tüneğine geri döndü. Ridge yanlarına gitti ve ayakkabılarına dokunmak için eğildi. Başını salladı.

"Hâlâ ıslaklar. Yine de giymemiz gerekebilir."

Gülümsedi. "Daha kötülerine de katlandım."

Ona bakmak için başını eğdi. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Kendimi maceralarınızı kıskanırken buluyorum. Bunların hepsi senin için eski şeyler, ama ben kendimi derimden atlamak üzereyken buluyorum."

Bir cevap bile veremedi. Samimi görünmüyordu. Ona ne söyleyebilirdi ki? Sadece hayallerini değil, kendisine olan güvenini de yıkmak üzere olduğunu mu?

Başını öne eğdi ve burnunun kenarını parmaklarının arasına sıkıştırdı. Seyahat ettiği onca yıl boyunca tanıştığı insanlarla hiçbir zaman bir bağ kuramamıştı. Onlar da manzaralar kadar bulanıktı. Babası, Kavi ve Udaya onun insanlarla temas kurma ihtiyacını karşılamıştı. Ama en önemlisi, bir daha asla göremeyeceği biriyle bağ kurmaktan korkmuştu.

Vikont'u bir daha görememe fikri acı vericiydi ama ihanetinden sonra onunla yüzleşme fikri kadar acı verici değildi. Belki de görevi gerçekleştiğinde onu bir daha hiç görmemesi en iyisiydi.

Ridge Hindistan'ı inceledi. Şaşırtıcı bir kadındı. Onun ne düşündüğü hakkında asla bir fikir edinemiyordu. Şu anda sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi görünüyordu. Onda gördüğü gerginliği hafifletmek istiyordu.

Daha fazla dayanamayarak öne doğru eğilene kadar sessizlik üzerlerine çöktü. "Kavi ve Udaya ile nasıl tanıştınız?" Belki de boş konuşmak onu dışarı çekerdi.

Başını kaldırıp baktı, soru karşısında irkilmiş gibiydi.

"Size çok sadık görünüyorlar ve sizin de onlara olan bağlılığınız oldukça açık."

Gülümsedi. "Evet. Onlara sorarsanız, onları benim kurtardığımı söyleyeceklerdir, ama aslında beni birçok kez onlar kurtardı."

"Devam et," dedi. "Hayatınızı büyüleyici buluyorum."

Kıkırdadı. "Bunu tanımlamak için kullanacağım kelime bu olmazdı."

Ayaklarını açtı ve bacaklarını uzattı. Gözleri, dar pantolonun sardığı bacaklarının uzunluğunda gezindi. Eli saçlarına gitti, kısa uçlarını parmak uçlarının etrafında döndürdü.

Çok güzeldi. Olağanüstü güzeldi. Ona ne kadar sık bakarsa baksın, üzerinde yarattığı etkiye bir türlü alışamıyordu.

"Kavi en alt kasttan biriydi. Dokunulmazdı. Udaya en yüksek kasttandı."

Sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi ona baktı.

"Birbirlerine aşık oldular. Hint toplumu İngilizlerden çok farklı değil. Asiller alt sınıfla evlenmez."

Ridge anlayışla başını salladı.

"Udaya'nın ailesi çok öfkeliydi. Onu evlatlıktan reddettiler. Köyünün dışında öldürülecekti. Kavi onu kurtardı. Ben onları kurtardım."

Omuz silkti.

"Elbette bundan daha fazlası var," dedi kaşını kaldırarak. "Onları nasıl kurtardınız?"

"Babam ve ben köyün dışında kamp kurmuştuk. Kargaşayı duyduğumuzda araştırdım. Babam müdahale etmek istemedi. Yerel gelenekleri bozmamak konusunda çok titizdi. Söz konusu gelenekler barbarca ve çağdışı olsa bile."

Sanki aynı fikirde değilmiş gibi dudağı kıvrıldı. İlginç. Şimdiye kadar onun her zaman babasıyla tamamen aynı fikirde olduğunu düşünüyordu.

"Ne yapacaklarını anladığımda, boş boş durup Udaya'yı öldürmelerine izin veremezdim. Kavi onun önüne geçti, onun için ölmeye, onu korumaya kararlıydı. Asilce ama gereksizdi. İkisinin de ölmesine izin veremezdim."

Öne doğru eğildi, ilgisini çekti.

"Babamın atını arkama alarak at sırtında geldim. Toplanan kalabalığın önünde durdum ve babamın tabancasını onlara doğrulttum. Hepsinin elinde sopalar vardı. Onu sopayla öldürmeyi planlıyorlardı!" Başını iki yana salladı. "Hepsi ailesinin uygun görmediği birine aşık olmaya cesaret ettiği içindi."

"Müdahale etmeniz çok cesurcaydı."

Sanki duymamış gibi devam etti.

"Babası kalabalığın en önündeydi ve benim müdahalemi protesto etti. *Babası*. Ben de tabancayı ona doğrulttum. Eğer biri Udaya'ya doğru adım atarsa kalbine bir kurşun sıkacağımı söyledim. Söylemeye gerek yok, hemen diğerlerine geri çekilmeleri talimatını verdi.

"Ben onu silah zoruyla tutarken, Kavi Udaya'yı çözdü ve benim talimatımla babamın atına bindiler. Benimle birlikte köyden çıktılar ve o zamandan beri benimle birlikteler."

Ridge, "Size sadece minnettarlık duymanın ötesinde büyük önem veriyor gibi görünüyorlar," dedi.

"Onlar benim ailem oldu. Babam ilk başlarda bu eklemelerden dolayı homurdandı ama zamanla onları benim kadar sevmeye başladı. Sanırım bir anneye sahip olmayı ne kadar özlediğimi biliyordu ve Udaya bu role uyuyordu."

Ridge ayağa kalkıp gerindi ve giysilerinde nem olup olmadığını kontrol etti. "Etkileyici bir hikâyeydi ama yine de kısalık uğruna pek çok şeyi atladığımı düşünüyorum."

Gülümsedi ve ona baktı. "Belki de hayatım sandığınız kadar heyecan verici değildir."

Eskisinden biraz daha kuru olan botlarını almak için eğildi. Onları giyerken India'ya bir soru yöneltti. "Yola çıkmadan önce aşağıda ne yiyebileceğimizi görmek ister misin?"

Kendi ayakkabılarına uzandı ve onları giymeye başladı. Başını salladı ve "Evet, aslında oldukça açım" dedi.

"O zaman arabayı beklerken yemek yiyelim."

Kalkmasına yardım etmek için elini uzattı ve ayağa kalktığı anda gözleri kısa bir anlığına kilitlendi. Saçının bir tutamı nemli bir şekilde yanağında duruyordu ve adam dayanamayarak saçını kulağının arkasına götürdü.

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek.

Eli kızın yanağında oyalandı ve en ufak bir tereddütle başını öne eğerek dudaklarıyla buluşmadan hemen önce durakladı.

Dudaklarını endişeyle ıslattı ve adam ağzını onunkilere değdirdi. Kulaklarında sıcak bir uğultu başladı ve omurgasından aşağıya, beline doğru ilerledi.

Ağzını onunkinden ayırırken, "Çok güzelsin," diye mırıldandı.

Gözleri karardı ve dengesizce öne doğru eğildi. Adam onu sabitlemek için elini boynunun arkasına kaydırды ve onu yarı yolda karşıladı.

Kadın alt dudağını dişlerinin arasında emerken usulca inledi. O bir baştan çıkarıcı, bir . Dudaklarını ısırdı, sonra dilini yüzeyinde gezdirdi.

Elleri karnından göğsüne ve omuzlarına doğru kayarak arkalarında ateşten bir iz bıraktı. Onu kollarının arasına aldı ve olabildiğince sıkıca sarıldı.

Tanrım, mükemmel uyuyordu. Sanki onun için yaratılmıştı. Yumuşak karnı adamın ağrıyan kasıklarını sarıyor, korları alevlendiriyordu.

Gözlerini kapadı ve nefes almakta zorlanarak uzaklaştı. Kadın iyi hissettiriyordu. Hem de çok iyi. Öğleden sonrasının geri kalanını birkaç adım ötedeki yatakta geçirmesi için fazla bir şey gerekmeyecekti. Onunla birlikte.

Onları yorganın içinde birbirine dolanmış, bacakları onunkilere dolanmış halde görebiliyordu.

Evet, açıkça görebiliyordu. Hem de çok net. "Yemeğe gitmeliyiz."

"Komik. Artık pek aç değilim," dedi usulca.

"Eğer şimdi gitmezsek, hiç gidemeyeceğiz." Bunu bir uyarı olarak sessizce söyledi. Tüm vücudu ihtiyaçtan zonkluyor ve ağrıyordu.

Sanki gerçekten alternatifini düşünüyormuş gibi uzun bir süre durdu. Sonunda dönüp kapıya doğru yürüdü ve onu takip etmesi için bıraktı.

Ve onunla vagonda geçireceği birkaç saati dört gözle bekliyordu.

İspanya'ya giden gemiye binecek kadar uzun süre hayatta kalamayabilirdi.

On Yedinci Bölüm

Tavernada hafif bir yemek yedikten sonra Ridge ve India kiraladıkları arabaya binerek Brighton'a doğru yola çıktılar. Yolculuklarına bir saat kala India'nın yorgunlukla mücadele ettiği açıkça görülüyordu.

Ridge pencereden dışarı bakarken onu izledi. Gözleri koyu halkalarla çevriliydi ve duruşu yorgunluğunu belli ediyordu. Sanki sert bankta doğru pozisyonu arıyormuş gibi sık sık yer değiştiriyordu. Örtüler yırtık pırtıktı ve çok az rahatlık sağlıyordu; sonunda bir tanesini arkasından çekip aldı ve tiksintili bir iç çekişle bir kenara fırlattı.

Adam boğazını temizledi ve kadın başını kaldırıp ona baktı. "Neden buraya oturup başını kucağıma koymuyorsun?" dedi alçak bir sesle. Vurgulamak için yanındaki boşluğa vurdu.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve sinirli bir şekilde adamın elinin koltukta durduğu yere baktı. Tekrar yukarı baktı ve üst dudağını ısırıldı. Sonunda omuz silkti ve onun yanına gitti.

Kadın beceriksizce yer değiştirdi, başını önce eğdi sonra kaldırdı. Olabildiğince yana kaykıldı, sonra onu koltuğa uzanana kadar aşağı indirdi, başı kucağında ve bacakları kalan küçük boşluğa kıvrılmıştı.

Bacaklarını koridor boyunca uzattı ve kadının boşalttığı koltuğa dayadı.

"Daha iyi misin?" diye sordu sessizliğe gömüldüklerinde.

Bacağına doğru başını salladı, yanağı usulca pantolonuna sürtündü. Adam onun sıcaklığını iliklerine kadar hissedebiliyordu.

Yavaşça elini onun başına doğru indirdi ve koyu renk saç tellerine dayadı. İpeksi saç tellerinin verdiği hissi seviyordu. Parmakları saçlarına gömüldü, bukleleri parmak uçlarının etrafında döndürdü ve çevirdi.

Kadın iç çekti ve adam onun kendisine doğru gevşediğini hissetti. Onunla bu yakınlığı arzuluyordu. Bu anlarda onun kendisiymiş ve aitlermiş gibi davranmak o kadar kolaydı ki. Daha önce hiç başka biriyle böyle bir yakınlığı paylaşmamıştı.

Bu uygun değildi. Bu tür davranışlar onun çevresinde kaşları kaldırırdı. Kendine saygısı olan hiçbir erkek evli olmayan bir kadına böyle davranmazdı.

Kadın. Ama doğru hissettirdi. O . Onlar . Başka türlüsüne inanmazdı.

Eli kızın saçlarında sıkılaştı. Kız onun olmuştu.

Benimkini.

Kulağa hoş geliyordu. Ama o da aynı şeyi hissediyor muydu? özel bir şeyler olabilir miydi? Kısa süreli bir hayal anı istemiyordu. Yaşı ilerledikçe aklından çıkardığı sıcak bir anı. Görev icabı evlendiği karısının, aynı sebepten ürettikleri varislerin peşinden koşmasını izlerken, onu anımsamak istediği biri değildi.

Hayır, onu istiyordu. Hepsini. Ailesi bunu onaylamayacaktı, ama babası şimdiye kadar yaptığı hiçbir şeyi onaylamamıştı.

India'nın saçlarına dolanan eline baktı ve içinden öyle şiddetli bir sahiplenme dalgası geçti ki eli titredi.

İnce omuzları derin nefes alış verişleriyle yükselip alçalıyordu ve onun uykuya daldığını fark etmesi bir anını aldı. Kaşlarını çattı. Kendine daha iyi bakmaya başlaması gerekecekti. Yeterince dinlenmiyordu. İçindeki şeytanlar çok fazla savaşıyordu ve kendini tüketiyordu.

Ona neyin musallat olduğunu, neden sadece şafakla birlikte uyuyabildiğini öğrenecekti. Bu, onu kendisine ait kılmanın anahtarı olabilirdi. Saçlarını usulca okşadı. Yeterince acı çekmişti.

####

India gözlerini açtı ve kafasını saran sisi dağıtmak için hızla gözlerini kırptırdı. Ridge'in kucağında yatıyordu. Ve kıpırdamak istemiyordu. Derin bir nefes alarak onun sıcak kokusunu içine çekti.

İçerisi akşamın çöküşünün bir kanıtı olarak loştu. Pencereye bir bakış onun değerlendirmesini doğruladı.

Altında inanılmaz derecede hareketsizdi. Dikkatle başını kaldırdı ve tekrar oturacak şekilde pozisyonunu ayarladı. Ridge uyuyordu, başını yana eğmişti.

Adamın dağınık saçlarına bakıp gülümsedi. Gözlükleri tembelce burnundan aşağı kaymıştı ve gömleği buruş buruştu. Ama en cazip pozu o vermişti. Onun göğsüne yaslanmak ve kollarını olabildiğince sıkı sarmak istedi. Kolunun altına yerleşmek ve onu dış dünyaya karşı bir bariyer olarak kullanmak istedi.

Bu düşünce onu hemen ayılttı. Onu zaten çok fazla kullanıyordu. İsteksizce ondan uzaklaştı ve sertleşmiş kaslarını gerdi.

Araba bir tümseğin üzerinden sallanırken ona tekrar baktı. Gözlükleri ağzını kapatana kadar daha da aşağıya düştü. Kadın tekrar gülümsedi ve gözlüğü çıkarmak için uzandı.

Kadın gözlüğü adamın burnundan indirdiğinde adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Uzanıp elini yakaladı ve gözlüklerini ondan geri aldı. Parmaklarını hiç bırakmadan diğer eline geçirdi.

"Düşüyorlardı," dedi.

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Her zaman yaptıkları gibi."

Başparmağını avucuna sürterek kolunda zevk titreşimleri yarattı.

"Buraya gel," diye mırıldanarak onu kendine doğru çekti.

Adamın göğsüne yaslanarak dinlendi. Tam da birden fazla kez hayalini kurduğu noktaya. Başını eğdi ve dudaklarını onunkilere bastırdı, önce yumuşakça, ta ki kadın dudaklarını ayırana kadar, sonra daha talepkâr, daha ısrarcı. Daha sahiplenici.

Avuç içi, parmakları başının dibinde yayılana kadar boynunun etrafında kayarken ve başparmağı boynundaki nabzı yumuşak bir şekilde ovarken titredi.

Dili kadının ağzının dolgunluğunu yaladı, ardından dişlerini ısırdı. Kadın da onun öpücüğüne tüm arzusuyla karşılık verdi. Tüm bastırılmış arzu, özlem bir anda içinden akıp gitti.

"Tanrım, Hindistan."

Uzaklaşırken nefesi kesildi. Ağır nefes alışları arabanın içini doldurdu. Bir elini düzensiz bir şekilde saçlarında gezdirdi ve sonra sanki kontrol için verdiği büyük bir savaşı kaybetmiş gibi ona uzandı, onu kendine doğru çekti.

İsteyerek gitti, onun kucaklamasının sertliğini seviyordu. Adam onu kucağına oturtup bacaklarının arasındaki çıkıntıyı kavrayana kadar yukarı çekti.

Her sinir ucu karıncalanırken, titreşirken, titrerken tüm vücudu alev aldı. Adamın bacaklarının tepesinde zonkladığını hissedebiliyordu ve bu fena halde baştan çıkarıcıydı.

Onu tekrar öptü, daha sert, daha sert, daha heyecanlı. Kadın öne doğru, adamın kasıklarına doğru sallandı ve ona olacakların sözünü verdi. Onu varlığının her zerresiyle istiyordu, hayatında başka bir erkeği hiç istemediği kadar.

Parmakları beceriksizce tişörtünü yırttı, göğüsleri bakışlarına maruz kalana kadar yukarı doğru itti. Ve ağzına.

Dudakları meme ucuyla temas ettiğinde başını geriye attı ve inledi. Bir ateş akımı göğsünden karnına doğru yayıldı ve onun her dokunuşuyla nabız gibi atan ve sıkılaştan kısmına doğru indi.

"Ridge. Aman Tanrım, Ridge."

Adam elleriyle göğüslerini dolgunlaştırıp önce birine sonra diğerine açgözlülükle ziyafet çekerken toplayabildiği tek şey buydu. Tepelerini okşadıktan sonra dudaklarının arasına alıp emdi ve hassas etlerini dişleriyle ısırdı.

"Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" diye homurdandı.

Ona hınzırca sırıttı, sonra elini vücutlarının arasından geçirip leğen kemiğine kadar indirerek sertliğini kavradı.

"Evet, sanırım biliyorum."

Gözlerini kapadı ve inledi. "Hareket halindeki bir vagonda böyle bir şeyin mümkün olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama öğrenmek için elimden geleni yapmaya hazırım."

Göğsü sıkıştı ve gülümsedi. Tüm ruhunu kaplayan geniş bir gülümseme. Bu adamda hoşlanmadığı hiçbir şey yoktu. Onu baştan çıkarmak için tatlı sözler sarf etmiyordu. Dürüst ve açık sözlüydü.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öpmek için başını eğdi. Adam kollarını ona doladı ve onu kendine çekti.

"Gömleğini çıkar," dedi kısık sesle.

Geri çekildi ve tişörtünü sonuna kadar yukarı kaldırıp başının üzerine çekti. Adamın elleri göğüslerinin yumuşak tümseklerini yeniden ele geçirirken gözlerini kapattı.

Gözleri arzuyla parlıyordu. İhtiyaçla. Ve bu onu daha da heyecanlandırdı. O klasik bir güzel değildi. Bunu biliyordu. Ama bu adam onu istiyordu. Hem de çok istiyordu.

Başparmağı ve işaret parmağı arasında meme uçlarını yuvarladı ve kasıklarına doğru enfes bir zevk dalgası gönderdi. Leğen kemiği sıkıştı, gerildi, ta ki tüm kasları bu çabayla gerilene kadar.

"Senin içinde olmayı o kadar çok istiyorum ki canım ,"

diye fısıldadı. "Oh Tanrım."

Sözleri neredeyse onu uçuşumun kenarına fırlatmaya yetecekti. Ve birdenbire onu en az onun kadar içinde istiyordu.

Arabanın sarsılması ve sallanmasıyla kendini tutarak adamın kucağından indi. Titreyen elleriyle pantolonunu itti. Pantolonlar

Araba yavaşladığında dizlerinin üzerine çöktü ve öne doğru fırladı.

Ridge onu yakaladı ve sabit tuttu. Yanağı, kalbinin güm güm atmasına bastırdı.

"Durduk," dedi sert bir fısıltıyla.

Ayağa fırladı, pantolonunu çekiştirdi ve çılgınca gömleğini aradı. Utanç alevleri onu tüketti. Yüzü sıcak bir kor gibi hissediyordu.

Adam gömleğini ona doğru itti ve kadın gömleği adamın kaptı. Kapı açıldığında gömleği daha yeni başına geçirmişti.

Akşam havasının serinliği yanan yanaklarına hoş bir merhem oldu. Nefesi hâlâ kesik kesik geliyordu ve kalbi hızla çarpıyordu. Ridge arabadan indi ve elini ona doğru uzattı.

Onu kavradı ve aşağı inmesine yardım etmesine izin verdi, ancak ayakları yere değer değmez geri çekti. Ona bakamıyordu. Hiçbir durumda şu anda olduğu kadar tamamen ve tamamen rahatsız olmamıştı.

Yaptıklarından pişmanlık duymuyordu. Hayır, rahatsızlığının temelinde bu yoktu. Aslında vardı ama alçakgönüllülük nedeniyle değil. Onu rahatsız eden şey, aldatmacasını bir kenara bırakıp Vikont'un sunduklarından bu kadar kolay zevk alabilmesiydi. Tüm bunlar olurken ona yalan söylüyordu. Onun hayallerini yıkmak için planlar yaparken.

Ona bakıyordu. Onun bakışlarını hissedebiliyordu. Göz ucuyla şöyle bir baktı ve adamın gerçekten de kendisini izlediğini gördü. Derin bir kaş çatma yakışıklı yüzünü gölgeledi.

Gözlerini kapattı ve arkasını döndü. Aptal. Onun çok yaklaşmasına izin vermişti.

Ridge onun yanından geçerken, "Hadi odalarımıza bakalım," diye mırıldandı.

Onu hana kadar takip etti ve hanın sahibiyle konuşmasını bekledi. Birkaç dakika sonra Ridge ona bir anahtar uzattı.

"Kavi ve Udaya'nın yanındaki oda senin. Ben Robby ile paylaşıyorum."

Onun bakışlarıyla karşılaşmak gibi bir hata yaptı. Adam gözleriyle onu yokladı, merakı ve bilgi edinme ihtiyacı gözlerinden yayılıyordu. Kadın sanki yanmış gibi bakışlarını kaçırdı.

İçini çekti ve onu takip etmesi için bırakarak uzaklaştı. Merdivenlerden yukarı çıktılar ve iki yanında kapılar olan uzun bir koridora girdiler. Sonunda, kapılardan birini işaret etti.

"Bu senin."

Başını salladı ve anahtarı kilide sokmak için döndü. "India."

Bir an tereddüt etti, sonra dönüp ona baktı.

Adamın gözleri kızın içini yakıyordu, yüz ifadesi tam bir yoğunlukta idi.

"On beş dakika önce beni içinde olmayı benim istediğim kadar çok istiyormuşsun gibi davranmana izin vermeyeceğim."

Sözlerinin kıskırttığı görüntüler karşısında yanakları yandı. Her ne kadar odasına kaçıp saklanmak istese de gözlerini kaçırıyorlardı. Ondan saklanmak, kendinden saklanmak.

"Tek pişmanlığım lanet arabanın durduğu anda durmuş olması."

Sanki karşı çıkmasına meydan okurcasına ona baktı. Giderek büyüyen günahlar listesine ikiyüzlülüğü de eklemeyecekti. Bunu en az onun kadar çok istemişti. Belki daha fazla. Ve bu onu daha da kötü hissettirdi.

Eğer aralarında bu kadar çok yalan olmasaydı, şu anda doğruca onun kollarına atılır ve kendisini yatağa götürmesini isterdi.

Ama çok derindeydi ve babasının hayatı onun aldatmacasına bağlıydı.

Tek kelime etmeden döndü ve anahtarı kilide soktu, tıkırdattı ve kapısını açtı.

"Hindistan," diye itiraz etti.

Adam başka bir şey söyleyemeden kapıyı arkasından kapattı.

On Sekizinci Bölüm

Ridge yumruğunu India'nın kapısına vurma dürtüsüne direndi. Parmaklarını bir top haline getirdikten sonra tekrar gevşetti. Aralarında olan şeyin ikisinin de umutsuzca istediği bir şey olmadığını nasıl iddia edebilirdi?

Hayal kırıklığı içinde döndü ve odasının kapısını açtı. Robby yatağına yayılmış, kolunu dikkatsizce gözlerinin üzerine atmıştı.

Gözleri, Robby ile yatmak istemediği sürece uyuyabileceği tek yer olan, pek de rahat görünmeyen kanepeye gitti. Kardeşini sevmediğinden değil, ama yatağında gerçekten istediği tek kişinin yerini tutamazdı.

Kanepeye uzandı ve seyahat yorgunu bacaklarını gerdi. Ellerini başının arkasına koydu, toplayabildiği en rahat pozisyona yaslandı ve tavana baktı.

Ne olmuştu böyle? Aralarındaki kıvılcım bir süredir cızırdıyordu. Çalınan öpücükler, tutkulu buluşmalar, hepsi kaçınılmaz olana giden bir yoldu. Ya da o öyle sanmıştı.

Doğru, bir vagon sevişmeleri için pek de uygun bir yer değildi ama adam India'dan bakir bir kız olduğu izlenimini edinmemişti. O tutku çılgınlıkları atıyordu. Yatak odası konularında deneyimsiz birinin kapsamının ötesinde bir duygusallık.

Bu da daha büyük bir soruya yol açtı. Kaç erkekle birlikte olmuştu? Onun hakkında yanılmıyordu, bunu biliyordu. Bakire değildi ya da bakireyse bile şimdiye kadar tanıştığı en deneyimli bakire olmalıydı.

İstenmeyen bir kıskançlık acısı hissetti ve yüzünü buruşturdu. Onu eksik mi bulmuştu? Ani geri çekilmenin nedeni bu muydu? O anın sıcaklığıyla onun çabalarını ikinci sınıf bulmuş gibi görünmüyordu.

"Ne zaman geldin?"

Ridge, kardeşinin uykulu sesi düşüncelerini böldüğünde dönüp Robby'ye baktı. Doğrulup bacaklarını kanepenin kenarına attı.

"Uzun zaman önce değil. Seni uyandırmak istememiştim."

Robby doğrulup yüzünü ovuşturdu. "Uyumadın. Nadiren bir seferde birkaç saatten fazla uyurum."

Ridge soru soran bir kaş kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

Robby aceleyle, "Hayır, hayır, bir şey yok," dedi. "Sadece biraz içkiye ihtiyacım vardı."

Robby dengesiz adımlarla ayağa kalktı ve kapının yanındaki küçük masanın üzerinde duran sürahiye doğru yürüdü. Küçük bir bardağa su doldurdu ve içindekileri kana kana içti.

Fincanı yere bıraktı ve Ridge'e döndü. "Limanda işler nasıl gitti?"

Ridge homurdandı. "Daha kötüsü de olabilirdi sanırım. Lord Clarence çirkin başını kaldırdı. India ve ben kaçmak için denize atlamak ve nehirden aşağı yüzmek zorunda kaldık."

"Hay Allah! Lord Clarence mı dedin? O herifin seninle ve Hindistan'la ne işi var?"

"Uzun hikâye," diye mırıldandı Ridge. Robby'yle ayrıntılara girmeye hiç niyeti yoktu. Lord Clarence'ın ne gibi hain planlar peşinde olduğunu düşünmeksizin yeterince endişelenmesi gerekiyordu.

Robby usulca gelip Ridge'in yanındaki kanepeye oturdu. "India'yla aranızda ne var?"

Bu soru onu hazırlıksız yakaladı. "Ne demek istediğinizden emin değilim."

Robby homurdandı. "Elbette öyle. Ona eskiden Lucinda'ya baktığın gibi bakıyorsun."

Kızın adı dudaklarından dökülürken Robby'nin nefesi kesildi ve acı dolu bakışlarını Ridge'e çevirdi.

"Tanrım, özür dilerim Ridge. Bu hiç iyi olmadı."

Ridge iç çekti. "Özür dilemene gerek yok, Robby. Bir gün bu konuyu konuşmamız kaçınılmaz, değil mi? Bu konudan sonsuza dek kaçamayız."

"Sen... benden nefret mi ediyorsun?" Robby sordu.

"Başta kızmıştım," dedi Ridge dürüstçe. "Ama işin gerçeği, onunla evlenmediğime çok memnunum." Gözlerini Robby'ye dikmiş, söylediklerine vereceği tepkiyi ölçmeye çalışıyordu.

Robby güldü. İçi boş, acı dolu bir kahkaha, Ridge'in üzerine hüznün yayılmasına neden oldu. Başını eğdi, yere baktı ve Ridge'in bakışlarına karşılık vermedi.

Ridge bir şey söyleyemeden Robby ayağa kalktı. Odaya çöken melankoliden sıyrılırcasına duruşunu düzeltti.

Arkasını döndüğünde, aynı kendinden emin Robby ona bakıyordu, tembel bir sırtış ağzının kenarlarını çekiştiriyordu.

"Peki İspanya'ya vardığımızda nereye gideceğiz?"

Bir süre durakladıktan sonra "Güneye," dedi.

"Sanki emin değilmişsin gibi söylüyorsun." "Hayır, güneyde," dedi daha bir şekilde.

Robby güldü. "O zaman neden ikna olmuş gibi görünmüyorsun?" "Çünkü ikna olmadım," diye mırıldandı Ridge.

"Tekrar söyler misin?"

"İçimde yanlış yöne gittiğimize dair korkunç bir his var," diye itiraf etti.

"India'ya söylemen gerekmez mi?" Robby sordu.

Ridge ayağa kalktı ve kendi bardağına su doldurdu. Uzun bir yudum aldıktan sonra bardağı yere bıraktı ve dikkatini tekrar Robby'ye verdi.

"Hindistan güney diyor, biz de güneye gidiyoruz."

Robby elini Ridge'in omzuna koydu. "Hindistan'ın doğru olduğundan bu kadar emin misin? Güney olmadığını düşündüren ne?"

Hayal kırıklığı içinde nefesini üfledi. "Sadece bu, varsayımım için hiçbir dayanağım yok. Sadece içgüdüsel bir his. Her geçen gün daha da güçlenen bir his. Kuzeye, dağlara doğru gitmemiz gerektiğini hissediyorum. Ama hiçbir açıklamam yok. Kanıtım yok."

"Hindistan'la hisleriniz hakkında konuştunuz mu?"

Ridge bu ifadedeki ironiye neredeyse gülecekti. Onunla konuşmak istiyordu ama tamamen farklı bir duygu hakkında.

Başını iki yana salladı. "Hayır, görmedim."

"Neden olmasın? Belki de sen haklısındır ve o yanıliyordur."

Ridge güldü. "Uzman olan o. Ben ise acemiyim. Pagoria hakkında ondan daha çok şey bildiğimi söylememi hoş karşılayacağını sanmıyorum."

Robby omuz silkerek, "Belki de bu şekilde kalmasını istiyordur," dedi. Genişçe esnedi ve yatağa geri tırmandı. "Ben uyumaya gidiyorum. Seninle sabah konuşuruz."

Ridge, Robby'nin iyi geceler dilemesine karşılık vermeden tekrar kanepeye uzandı. Robby'nin ifadesini düşünüyordu. Masumdu ama yine de içinde büyük bir yara açmıştı.

India şehrin konumuyla ilgili ayrıntılar konusunda pek açık sözlü değildi. Ona çeviriyi vermişti ama ifadeler belirsizdi.

En iyisi. Onları güneye yönlendiren tek Şey bileziğin üzerindeki yazıttı.

Ama onu karanlıkta tutarak ne kazanabilirdi ki? Başını tekrar salladı, aklına hemen kesin bir inkâr geldi. Onu kandıramazdı. Lucinda gibi değildi.

Ondaki herhangi bir tuhaflık, aralarındaki bariz çekimden kaynaklanıyordu. Bu konuyu ele almak niyetindeydi. Yakında.

###

India yatakta uzanmıŐ, yorganı çenesine kadar çekmişti. Kendini hasta hissediyordu. Kesinlikle hasta. Suçluluk duygusuyla hasta. İstemekten hasta. En çok istediği Şeye sahip olamıyordu.

Neredeyse ne yapıyordu?

Aldattığı bir adamla neredeyse yakınlaŐıyordu. Kalbinin tutamayacağı bir sözü bedeniyle vermişti. Ridge'i ne kadar isterse istesin, onun kollarında bir gece geçirmeyi ne kadar arzularsa arzulasın, bunu ona yapamazdı. Kendisine de. Onu hayal kırıklığına uğratacak başka bir kişi daha olamazdı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve onları uzak tutmaya çalışarak gözlerini sıktı. İŞler çok karmaşık bir hal almıştı. Babasını kurtarma görevi olarak başlayan Şey, tamamen başka bir Şeye d n Őm Ő . DönüŐtüęü kişiyi sevmiyordu ve birine zarar verme gücüne sahip olmaktan hoŐlanmıyordu.

Başını yastığa daha da gömüp arkasını döndü. Ridge onu istiyordu ama onun yaşam tarzına ne kadar uyuyorsa, Ridge de onunkinden o kadar uymuyordu. Rüya görmek tehlikeliydi. Yıllar önce öğrendiği bir Şeydi bu.

Lucinda gibi kadınlar. Ridge'in yuva kurup  ocuk sahibi olacağı türden kadınlardı. Evin ve ailenin tadını çıkaracak kadınlardı. Bir kocanın Şefkatli ilęisinin tadını çıkarırlardı.

India'nın en fazla umabileceği Şey babasını eve getirmek ve böylece sahip olduğu aileyi bir araya getirebilmektir. Ve umarım babası dünyanın dört bir yanında dolaşmaya devam etmek istemezdi.

Ama yine de kalbinin derinliklerindeki özlemi bastıramıyordu. Tıpkı Ridge gibi biriyle bir hayat yaŐayabileceęine dair o anlamsız umudu. Ancak Vikont'la tanıştıktan sonra, ondan başkasıyla bir hayat sürme düşüncesi tatsız gelmeye başlamıştı.

"Saçma. Saçma ve hayal ürünü," diye mırıldandı. "Ne yaptığınızı
ğrendikten sonra sizi görmekten nefret edecek."
Ve bununla yaşıyabileceğinden emin değildi.

On Dokuzuncu Bölüm

Yolcu grubu hanın dışında toplandığında güneş henüz doğmamıştı. Sis yere kadar iniyordu ve nemli hava India'nın kıyafetlerine yapışarak ona bir gün önce yanında taşıdığı soğuğu hatırlatıyordu.

Ridge onun yanında sertçe, "Gitmeliyiz," diye mırıldandı. "Sis hareketimizi engelleyecektir ve güneş gemide olabiliriz."

India önce Ridge'e baktı, sonra da gruptakilerin yüz ifadelerini taradı. Kavi kaşlarını çatmıştı, Udaya sakin görünüyordu ve Robby gergin bir şekilde sağa sola bakıyordu. Ridge onun bakışlarını yakaladı ve sırttı. O da gülümsemedi. Doğrusu, gülümseyecek gibi de hissetmiyordu.

Kavi, "Sandıklarımız çoktan diğer arabaya yüklendi, *Sahib*," diye konuştu.

"Çok iyi," dedi Ridge onaylayarak. "O zaman yolumuza gidelim, olur mu?"

India, Ridge'in yanında yürümek için ilerlemeye başladı ama Ridge ona sırtını dönüp önden yürüdü. Onun kendisini terslemeye hakkı olduğunu kabul ederken bile kalbinde bir sızı hissetti. Onun duygularıyla oynamış, ahlaksızca davranmış ve sonra da en azından onu istediği konusunda dürüst olmayı reddetmişti.

Atların nal sesleri ve yumuşak deri şakırtıları sis kadar ağır olan sessizliği bozdu. Tahtalar gıcırdadı ve inledi, sonra bir araba önlerinde durunca aniden durdu.

Şoför zıplayarak indi ve kapıyı açtı. En önde Robby, Udaya'nın kalkmasına yardım etmek için elini uzattı, sonra da Kavi'nin girmesine izin vermek için geri çekildi.

Diğerleri içeri girerken Ridge kenarda durdu. Binme sırası ona geldiğinde Robby kolunu ona uzattı. Konuşacakmış gibi görüldüğünde bir an durakladı.

Ona arsız bir sırıtış sundu. "Benden hoşlanmadığını biliyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Sizi tanımıyorum. Hakkında fikir sahibi olmadığım insanları sevmek ya da sevmemek adetim değildir."

"O halde bu yolculuk sırasında bana iyi bir arkadaş olacağınıza inanıyorum."

Ona göz kırptı ve kendisine rağmen, üzerine çöken baskıcı hüzne rağmen, yüzü bir gülümsemeye dönüştü.

Kendisine yardım etmesine izin verirken, "Kendinden çok eminsin," diye mırıldandı.

Kavi ve Udaya'nın karşısına oturdu ve Ridge de onun yanındaki koltuğa kayd. Sonunda Robby hızla kalktı ve kapıyı kapattı. "Pekâlâ, sanırım hepsi bu kadar," dedi Robby yanına çökerken. Ridge'e.

Araba ileri doğru savruldu ve içindekiler sessizce yollarına devam etti. India dünkü araba yolculuğunu ve neredeyse olanları hatırlamamaya çalıştı. Ridge'in ona bu kadar yakın oturması en kötü türden bir işkenceydi.

Sonunda cesaretini toplayarak ona baktı. Şaşkınlıkla bakışlarına karşılık verdi. Uzun bir süre boyunca kızın ona baktığı kadar cesurca baktı. Adamın alnını hafifçe kaldırması, dile getirilmemiş bir soruyu sordu ve kız suçlulukla kızardı.

Onun incelemesine daha fazla dayanamayarak başını çevirdi ama kaşlarının çatıldığını görmeden önce değil. Midesi bulandı ve gözyaşları göz kapaklarını yaktı. Dudağını ısırdı ve parmaklarını kucağında yumruk yaptı. Kendini daha fazla aptal durumuna düşürmek istemiyordu.

Araba limanda durduğunda India'nın midesi daha da düğümlendi. Arabadan dışarı adımını attığında keskin balık kokusu burun deliklerine hücum etti. Bavullarını taşıyan ikinci araba hareket etti ve Ridge bavulların gemiye yüklenmesini denetlemek için arabanın yanına gitti.

India sessizce durmuş, onları İspanya'ya götürecek olan gemiye bakıyordu. Babasına. Şehre. Nihai ihanete.

Hangi yolu seçerse seçsin mutlu son yoktu. Sadece en az acıya yol açan yol vardı.

Ne kadar süre durduğunu bilmiyordu. Robby'nin merakla kendisine baktığını fark etti ve bakışlarını ona çevirdi.

"Kusura bakmazsan oldukça üzgün görünüyorsun," dedi yukarı doğru yürürken.

Gülümsemeye çalıştı ama bunu başaramadığını biliyordu. "Babamı düşünüyordum." Bu bir yalan değildi ve Robby'nin bu ifade hakkında ne düşüneceğini ona bırakacaktı.

"Özür dilerim," dedi sessizce. "Onu özlüyor olmalısın."

Başını salladı.

"Ridge güneye değil kuzeye gitmemiz gerektiğini düşünüyor," dedi kayıtsızca.

İrkildi ve tepkisini kontrol etmeye çalıştı. Ridge ona yalan söylediğinden mi şüphelenmişti? Şehrin kuzeyde olduğunu nasıl tespit etmiş olabilirdi?

Titrek bir kahkaha attı. "Kuzeye seyahat edebilir ama korkarım ki buldukları karşısında büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak."

Robby omuz silkti. "Neden böyle düşündüğünü kim bilebilir? Güneye gideceğimiz için endişeli görünüyordu."

India nefesinin altında lanet okudu. Robby'nin varlığına ve babasını elinde tutan piçlere lanet okudu. Keşke babası ait olduğu yerde, İngiltere'de olsaydı, Ridge'le hiç tanışmamış, bu yalan ağına hiç girmemiş ve şu anda olduğu gibi kendinden nefret etmek için hiçbir nedeni olmamış olurdu.

Kavi ve Udaya yanlarına geldi ve India hevesle dikkatini

Onlar

Kavi, India'nın valizini almak için eğilirken, "Uçağa binme vakti geldi," dedi.

"*Sahib* bizi iskelede bekliyor."

Gemiye doğru yavaşça yürürken kalbi acı içinde gümbürdedi.

Çok geç değil, çok geç değil.

Ama öyleydi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Aksinin doğru olmasını ne kadar dilerse dilesin, asla bir seçim yapamazdı. Babası önce gelmeliydi.

İskelede çıkarken Ridge'in gözleriyle karşılaşamadı. Dümdüz önüne baktı, kararlılığını sertleştirdi. Kalbini katılaştırdı. Tüm gücüyle Ridge'in onun için hiçbir şey ifade etmemesini diledi. Onu istemekten acı çekmemeyi. Onun kendisinden nefret etmesini sağlamak zorunda kalmamayı.

####

Hayatta herkes hata yapar ve Drysedale Kontu da kendi payına düşeni yapmıştı. Ama hiçbirisi oğullarıyla olan ilişkisinde yaptığı pislikle kıyaslanamazdı.

Yorgun bir elini seyrelmiş saçlarında gezdirdi ve Londra'daki evinin penceresindeki pozisyonundan döndü. Çok fazla pişmanlık. Keşke...

Derin bir iç çekti. Keşkeleri düşünmenin bir anlamı yoktu. Yıllar o kadar hızlı geçmişti ki, oğullarını da alarak gözden kaybolmuştu.

ondan gittikçe uzaklaşıyordu. Hepsi kendi eseri, ruhuna lanet olsun.

Kendi babasının yaptıklarından sonra Kont, oğullarına asla ihanet etmeyeceğine yemin etmişti. Onları asla terk etmeyeceğine. Başarısız olmuştu.

Karısının ayak sesleri başını kaldırmasına neden oldu. Kapı aralığında belirdi, ona doğru uzattığı bir mektup vardı.

"Robert'tan," dedi, sesi temkinliydi.

Kont kaşlarını çattı. Robert not gönderecek biri değildi. Daha çok babasının çalışma odasına dalar, yüzünde saygısız bir ifade belirir, söylemek istediği şeyi söyler ve babasının azarına gözlerini devirerek katlanırdı. Hayır, notlar Robert'ın alametifarikası değildi.

Parşömeni açtı ve Elizabeth'e baktı, onun da yüz ifadesindeki endişeyi fark etti. İçindeki tedirginlik duygusunu silkeleyerek bakışlarını mektuba çevirdi ve Robert'ın kararsız yazısını inceledi.

Oğlunun sözlerini okurken elleri titremeye başladı. Burnu yandı, gözleri acıdı ve köşelerde yaşlar oluştu.

Yüce Tanrım, *hayır*. Bu olmaz. Bundan başka bir şey.

Mektup elinden düştü ve dizlerinin üzerine çöktü. "Charles!"

Elizabeth yanında diz çökerken ellerinin arasına gömdü. "Charles, ne oldu? Ne oldu?"

Bir hışırtı duydu ve onun mektubu aldığını anladı. Birkaç saniye sonra bir nefes nefese kaldı. Ellerini gözlerinden ayırdı ve ona doğru uzanarak onu sıkıca kollarının arasına aldı.

"Bu doğru değil," diye bağırdı. "Bu doğru olamaz."

Başını onun omzunun kıvrımına gömdü, gözyaşları elbisesini ıslattı. Boğuk hıçkırıkların sesi kulaklarına ulaştı ve bunların kendisine ait olduğunu anlaması bir anını aldı.

Elizabeth ondan uzaklaştı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Peşlerinden git Charles. Onları eve getir. *İkisini* de eve getir."

"Ben bir aptalım," dedi kısık sesle. "Nasıl bir baba oldum ben?"

Karısından anlayış beklediyse de büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

"Çok geç değil," dedi şiddetle. "Gidip çocuklarımızı getir. Onları ait oldukları yere, eve getirmek için ne gerekiyorsa söyle. Sonra da Ridge'le uzun uzun konuşup aranızı düzelt. Ona *gerçeği* söyle."

Gerçeği. Ridge gerçeği bilseydi ondan nefret ederdi. Gerçeği bilmeden de ondan nefret ediyordu.

"Ya benimle konuşmazsa?" dedi Earl usulca, dili ağzındaydı. "Ya artık çok geçse? Ya ikisini de kaybedersem?"

Gözyaşları karısının ellerine döküldü ve o da parmak uçlarıyla gözyaşlarını . Hâlâ yanaklarına sıkıca bastırıldığı ellerini tutmak için uzandı. Avucuna bir öpücük kondurdu. "Ben onları hak etmiyorum."

"Sen iyi bir adamsın Charles. İyi bir adamsın. Hatalar yaptın. Ben de öyle. Ama iki iyi evlat yetiştirdin. Onlara karşı yanlış yapmadın ve onların affını kazanmak için çok geç değil."

Kendisini daha da çözmeye tehdidinde bulunan hıçkırıklarını yuttu ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Hayır, çok geç değil. Geç olmasına izin vermeyeceğim."

Karısının ellerini kenara itti ve ayağa kalktı, duygu gösterisinden utanç göğsünü sıkıyordu.

"Eşyalarımı toplayın. İspanya'ya giden ilk gemiyi kiralayacağım. Oğullarımızı almaya gidiyorum."

Karısının yanından geçerken, onun güzel gözlerinden akan kederi fark etti. Durdu ve ona döndü. Bir elini boynunun arkasına götürerek alnına bir öpücük kondurdu.

"Bu sefer onları yüzüstü bırakmayacağım, Elizabeth. Sana söz veriyorum."

Solgun yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve adamın yeleğinin yakasını okşadı. "Git," diye mırıldandı.

###

Robby ceketini kamarasındaki küçük yatağın üzerine attı ve köşeye itilmiş sandığına baktı. Ridge'in içeri girme ihtimaline karşı kapının kilidini sabitlemek için arkasına uzandı, sonra da açmak için sandığın üzerine eğildi.

Kıyafetlerinin arasına sakladığı şişeyi bulmak için dibe kadar indi. Onu çıkardı ve açtı. Her türlü ölçüyü bir kenara bırakarak başını arkaya eğdi ve şişeden uzun bir yudum aldı.

Acı sıvı diline çarptığında yüzü buruştu ama her damlasını yutmak için kendini zorladı. Kapağı yerine taktıktan sonra bagaja geri itti ve kapağı kapattı.

Uzaktan, çapayı kaldırma çağrısını duydu. Hızla kapısının kilidini açtı ve dışarı çıktı. Güvertede yerini aldığı anda gemi limandan ayrılmaya başlamıştı bile. Güverteye yaslandı

ve İngiltere kıyılarının ufukta kayboluşunu izledi.

Hafif bir esinti saçlarını karıştırdı, yanaklarına süzülen belli belirsiz gözyaşlarını kuruttu. Evini bir daha asla göremeyecekti. Ama evde ölmek istemiyordu. Kimsenin onun yatağında öldüğünü söylemesini istemiyordu. Hayır, onun yerine büyük bir maceranın ortasında öldüğünü söyleyeceklerdi.

Hüzün, pişmanlık, sanki biri göğsünün üzerine büyük bir taş koymuş gibi kalbinde ağır bir şekilde yatıyordu. Ölme fikri artık onu o kadar da rahatsız etmiyordu. Bu konuda yapabileceği çok az şey olduğunu kabullenmişti. Pişmanlık duyduğu şey, hiçbir zaman önemli bir şey yapmamış olmasıydı. Bütün bir geceyi oyun oynayarak geçirmekten daha fazlasını yapmak için kendini hiç zorlamamıştı.

Kısa bir süreliğine de olsa bunu değiştirmek istiyordu. Değerli bir şey yaptığını söyleyebileceği tek bir an istiyordu. Hayatı dolu dolu yaşamam.

Ridge, başkaları için değil kendisi için yaşamayı alışkanlık haline getirmişti ama Robby her zaman babasının kontrolü altındaydı. Efendisinin onayına o kadar muhtaçtı ki, meşhur tekneyi sallayacak bir şey yapamazdı.

Ridge ne zaman babalarından daha da uzaklaşacak bir şey yapsa, Robby onun yerini almak için devreye giriyordu. Hatta Ridge'in bir sonraki Drysdale Kontesi yapacağı kadınla evlenecek kadar ileri gitti.

Lucinda. Küçümseyerek dudaklarını büktü. Ona, eğer giderse geri dönme zahmetine girmemesini, çünkü orada olmayacağını söylemişti. Keşke bilseydi. Keşke umursayacağını düşünseydi.

Göz kapaklarını yakan gözyaşlarından mı yoksa kamarasında yuttuğu ilaçlardan mı bilinmez, görüşü bulanıklaşmıştı. Her iki durumda da uzaktaki kıyı şeridi her geçen saniye daha da bulanıklaşıyordu.

Duruşunu düzeltti ve ellerini ceplerine soktu. Tekne alçaldı ve kamarasına geri dönmek için döndüğünde tehlikeli bir şekilde sallandı. Dengesini korumak için elleri havaya kalktı ve sarhoş bir şekilde geldiği yöne doğru salınırken kıkırdadı.

Ellerini havada bırakarak parmaklarını yumruk yaptı ve gökyüzüne doğru salladı.

"Hayattayım!" diye bağırdı kısık sesle, sesi rüzgâr tarafından yutuldu.

Evet, hayattaydı ve kalan değerli zamanının her anının tadını çıkarmayı planlıyordu.

Yirminci Bölüm

Yolculuklarının sonunda Hindistan ulumaya hazırdı. Udaya kamarasına kapanmış bağırsaklarını kusuyor, Kavi deniz hastası karısıyla ilgileniyor ve Ridge Hindistan'dan vebadan kaçır gibi kaçıyordu.

Düzenli olarak gördüğü tek kişi Robby'ydi. Her akşam kamarasının karanlık odalarından kaçtığında o da güvertenin üzerindeydi. Bazen hiç konuşmadan durup suyun enginliğine bakıyorlardı, bazen de Robby selam verip sanki onun yalnızlığına müdahale etmekten nefret ediyormuş gibi kamarasına doğru yürüyordu.

Bu gece o yoktu ve hiç konuşmamış olsalar bile bu arkadaşlığı özlediğini fark etti. Limandan sadece bir gün uzaktaydılar. Ridge'e ihanetini teslim edene kadar bir gün. Udaya'nın öğürmesine katılma isteğı duydu.

Bileziğı almak için elini cebine attı ve ay ışığında görebilmek için kaldırdı. Parmakları donuk cılanın etrafında kıvrıldı ve onu denize fırlatmayı arzuladı.

Bir zamanlar en büyük hayali olan şey yaşayan bir kâbusa dönüşmüştü. Pagoria'yı duyduğuna ya da şehri araştırmak, bilgi toplamak, dilini çözmek için yıllarını harcadığına pişman olmuştu. Bu ona kederden başka bir şey getirmemişti.

Şehri bulma, şehre girme fikrinden duyduğu heyecan kıvılcımını çoktan sönmüştü. Eğer babası büyük bir tehlike altında olmasaydı, şehirden uzaklaşacak ve bir daha asla arkasına bakmayacaktı.

Bileziğı tekrar cebine soktu. Bir gün daha. Ağlamak istedi.

Ridge'i özledi. Onun arkadaşlığını özledi. Şakalaşmalarını özlemişti. Ve çalınan kucaklaşmalarını. Onun kendisine dokunduğunu hayal ederken yanakları ısındı ve vücudu başladı. Ona sarıldığını.

Onu seviyor muydu? Bu soru onu ürkütmüştü ama önemli bir soruydu. Babası, Udaya ve Kavi dışında hiç kimseyi sevmemişti. Annesini sevdiğinden emindi ama bunu yaptığını *hatırlamıyordu*.

Aldatmacası yüzünden bu kadar mücadele etmesinin nedeni bu muydu? Onu terk etmek zorunda kalacağını ya da onun kendisinden nefret edeceğini her düşündüğünde gözyaşlarına boğulmasının nedeni bu muydu?

Onu sevemezsin, India. Bu sadece daha fazla acı çekmene neden olur.

Çok geç. Kendini uyarması duygularının boyutunu kesinlikle değiştirmeyecekti. Ve şu anda olduğundan daha fazla incinebileceğini düşünmüyordu.

Ne tür bir kadın sevdiği adama ihanet edebilir? Ama ne tür bir kadın babasının hayatı yerine kendi mutluluğunu seçebilir?

Her şekilde lanetlenmişti.

####

Ridge kamarasından sessizce çıktı, elinde bir battaniye vardı. Onu güvertenin üstünde bulacağını biliyordu. Her gece yaptığı gibi karanlığa bakıyordu.

Kadının sırtı ona dönüktü, esen rüzgâr ensesindeki küçük bukleleri kaldırıp usulca hışırdatıyordu. Onun profilini görebilmek için hareket etti ama henüz orada olduğunu bilmesini istemediği için geri çekildi.

Gökyüzüne kederle bakıyordu, çenesi yukarı kalkmış, boynunun pürüzsüz derisini ortaya çıkarmıştı. Neredeyse elini uzatacak, o kadar büyük bir arzuydu ki parmağını nazik kıvrımlarda gezdirmek.

Artık bu şekilde devam edemezdi. Her biri aralarındaki çekimi görmezden geliyor, Brighton'a on dakika sonra bile ulaşmış olsalardı vagonda sevişmiş olacakları gerçeğini görmezden geliyordu. Bu olmamış gibi davranamazdı. Ona da izin vermeyecekti.

Onun titrediğini görünce elindeki battaniyeye baktı. Aralarındaki mesafeyi kapatarak battaniyeyi onun omuzlarına doladı ve sırtını sıkıca göğsüne yasladı.

Temasla sıçradı ve kim olduğunu görmek için başını çevirdi. İçinden ihtiyat yayılıyordu ama onu görünce rahatladı ve bakışlarını tekrar denize çevirdi.

Saçları yüzüne değdi ve adam onun egzotik kokusunu içine çekti. Onu serbest bırakması gerekiyordu ama kollarındaki hissi seviyordu ve kız kaçmak için hiçbir hareket yapmadı.

"İşe yaramayacak India. Aramızda olanları görmezden gelmek bana unutturmayacak. Ya da daha az olmasını istememi."

Nefesini içine çekti ve ona karşı gerildi.

"Biliyorum," dedi sessizce.

Kadının sesinde teslimiyet ve onun da kendisi kadar kontrol için savaştığını kabul ettiğini hissetti. Bir an için onu kollarının arasına alıp arabada başladıkları işi bitirmek istedi ama kızın duruşu kırılğan ve savunmasızdı, sanki çok zorlarsa yüzlerce küçük parçaya ayrılabilirdi.

Şimdi zamanı değildi.

Onun yerine her gece burada durmasının, kulübesinde uyumayı reddetmesinin nedenine odaklandı.

"Geceden neden korkuyorsun?" diye mırıldandı, sesini alçak tutarak, tehditkâr olmadan.

Küçülmüş gibiydi, onun kucağında daha da eridi. Adam kollarını onun etrafında sıkarak ona güç verdi.

"Geceden korkmuyorum. Ben karanlıktan korkarım."

Dürüst itirafı onun içinde bir akor oluşturdu. Aynı zamanda, beklenti onu ele geçirdi. Ona sırrını açacak mıydı? Ona eziyet eden şeytanları serbest bırakacak mıydı?

Elleriyle masaj yaparak kadının omuzlarını sıktı. Teninin cazibesine karşı koyamayarak, bir parmağını gömleğinin yakasının boynunun derisiyle buluştuğu yere kaydırdı. Kadifemsi bir his veriyor, dokunmaya, okşamaya devam etmesi için onu baştan çıkarıyordu. Ovaladı ve masaj yaptı, onu gevşetmek, rahatlatmak istiyordu.

Küçük bir iç geçirdi. Zevkten mi?

"Peki karanlıktan neden korkuyorsun?"

Hareketsizleşti. Sessizleşti. Sanki verdiği kararla mücadele ediyormuş gibi. Aşağı baktı, omuzları çökmüştü, kendi içine doğru katlanıyordu.

"Beni bulabildikleri en karanlık, en derin deliğe kilitlediler," diye fısıldadı.

Göğsü sıkıştı. "Kim?"

Kız ona karşı titredi ve adam ona daha sıkı sarıldı. Dudaklarını başının arkasına bastırarak yumuşak saçlarını öptü. Keşke onun acısını dindirebilseydi.

"Hindistan'daydık. Savaşta İngilizlere karşı Nepal'i destekleyen bir grup isyancı tarafından saldırıya uğradığımızda Nepal dağlarından yeni dönmüştük. Savaş yeni bitmişti ve bölgede tansiyon hala yüksekti. Babam ve ben İngilizdik ve bu yüzden bizi fidye için alıkoymak istediler."

Titrek bir nefes daha çekti.

"Talepleri çok saçmaydı ve biz de hiç kimseydik. Yıllardır İngiltere'ye ayak basmamıştık. İngiliz Yüksek Komutanlığı bizimle ilgilenmiyordu.

"Babamın da benim gibi yakalandığını sanıyordum. Kavi ve Udaya ile birlikte gitmiş olması gerektiğini ancak kendi kaçışımdan sonra anladım."

Ridge kaşlarını çattı ve başını onun saçlarından çekti. Nazik elleriyle onu kendisine doğru çevirdi. Bir parmak eklemine çenesinin altında yumuşattı ve kız kendisine bakana kadar çekti.

"Ne oldu, India? Üç ay boyunca tutsaktın. Öyle dediğini hatırlıyorum."

Gözlerinden yaşlar süzülürken midesi altüst oldu ve düğümler halinde kıvrıldı. Onun katlandığı şeylerden dolayı midesi bulanıyordu ve bunun boyutunu bile bilmiyordu. Henüz bilmiyordu.

Parmakları bilinçli bir şekilde kesilmiş saçlarına gitti. "Saçımı kestiler. Sonra giysilerimi aldılar," diye boğuk bir ses çıkarmayı başardı. "Yerde bir delik vardı. Küçük, karanlık bir delik, tırmanamayacağım kadar derin, ama uzanabileceğim kadar uzun değil. Işığı kapatacak şekilde ağır tahtalarla kapladılar ve hareket ettiremeyeyim diye üstüne taşlar yığdılar. Çoğu zaman çömeliyor, soğuk toprağa büzülüyordum."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, gözlerinde hatıraların ateşi parlıyordu. Donup kalmıştı, kadın sözlerini bitirene kadar hareket etmekten, konuşmaktan korkuyordu.

"Günde bir kez bayat ekmek ya da soğuk bir parça et ve bir kepçe su atarlardı."

Ondan uzaklaştı ve elleri tahtayı sıkıca kavrayarak küpeşteye döndü. Denize baktı, gözyaşları derinlere karışmak üzere düşüyordu.

Parmaklıklara yaslandı ve bir elini kadının sırtına koyarak, içinde biriken öfkeyle aşağı yukarı ovuşturdu. Bir insanın bir kadına hayvandan daha kötü davranabilmesi akıl alır gibi değildi.

"Tüm zaman duygumu kaybettim. Günlerim çukurun duvarlarında el çukurları kazarak geçti. Sahip olduğum gücü korumak için yapabildiğim egzersizleri yaptım. Bir gün bana yemek verdikten sonra, tahtaların üzerindeki taşları değiştirmediler. Belki de kaçamayacak kadar zayıf olduğumu düşündüler. Belki de unuttular.

"Gece olduğundan emin olana kadar bekledim ve sonra açtığım kullanarak tepeye tırmandım. Gücsüzdüm. Zar zor itmeyi başardım

Tahtalardan biri, dışarıyı görebileceğim kadar devrildi. Kendimi çukurdan çıkarmak için sahip olduğum tüm gücü harcadım ama başardım.

"Kamptan çıplak bir şekilde çıktım. Ormanda yolumu buldum. Ne kadar dolaştığımı bilmiyorum. Kalküta'nın hemen dışında olduğumu fark ettiğimde yarı baygındım. Şehrin beş mil dışındaki Yüksek Komutanlığa yürüyerek gittim ve İngiliz olduğumu ve yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim."

Başını ona çevirdi ve çarpık bir şekilde gülümsedi. "Gerisi, dedikleri gibi, tarih. Beni giydirdiler ve İngiltere'ye giden bir gemiye bindirdiler."

Yumuşak ay ışığı yüzünü solgun ışıltısıyla yıkadı, ıslak yanaklarında parladı. Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve başını onunkine doğru eğdi.

Dudakları onunkilerin sadece bir santim altındaydı. Dilini endişeyle alt dudağının üzerinde gezdirdi ve ardında bir nem tabakası bıraktı. Ağzından kaçan bir iç çekişi yakaladı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Yumuşak, şefkatli, zarif bir özenle öptü onu ve sonra ayrıldı.

Alnını onunkine yasladı, gözleri inanılmaz derecede yakındı. "Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı. "Hayatta kalman bir mucize. Sen güçlü bir kadınsın. Yaptığın şeyi başarabilecek çok fazla erkek tanımıyorum."

"Beni tekrar öp," diye fısıldadı.

Onu bir kez öptü. İki kez. Üçüncü seferde kollarını onun boynuna doladı ve onu kendine çekti. Ağzı onunkini yavaşça başladı. Onun kontrolü ele almasına izin verdi, teninin kendi tenine değmesinin keyfini çıkardı.

Vücudu ısındı, arzu sıvı duman gibi dönmeye başladı. Bütün sinir uçları, ayakta zor durana kadar gerildi. Boğazının derinliklerinde inledi ve duruşunu terk etti.

Yüzünü ellerinin arasında kavradı ve dudaklarını yağmaladı, dili ileri fırlayarak giriş aradı. Kızın ağzı memnun bir iç çekişle açıldı ve dili baştan çıkarıcı bir dansla onunkiyle buluştu.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Daha önce hiçbir kadınla bu kadar bütünleştiğini hissetmemişti. Ona doyamıyordu.

Ondan ayrıldı, öfkeli ihtiyacını kontrol etmeye çalışırken büyük ağız dolusu hava emdi. "India, eğer sana karşı dürüst olursam, şu anda seni kamarama götürüp bütün gece seninle sevişmekten daha fazla istediğim bir şey yok."

Gözleri önce şaşkınlıkla parladı. Sonra cevap veren arzu derinliklerini ısıttı. Panik hemen arkasından geldi ve kız başını çevirdiğinde

Suçluluk g rd   ne yemin edebilir.

Onun sert duruşunu incelerken kaşları çatıldı. Yavaşça küpeşteye döndü ve suyun hafif dalgalarına baktı.

"Ve daha çok istediğim bir Şey yok," diye fısıldadı, dalgalarla sürüklenirken sözleri zor duyuluyordu.

SöylenmemiŐ *ama* sanki o söylemiş gibi kesin bir Şekilde aralarında dolaşıyordu. Kollarını bir kez daha ona doladı, ona sarılmanın tadını çıkarmaktan Őimdilik memnundu.

kucağına sokuldu, g  s nden bir memnuniyet i  çekişi yükseldi.

Aralarındaki bu yakınlık yeterliydi. Őimdilik. Ona karşı hislerinin gerçek derinliğini açıklamak onun için zordu. Buna aşk demek pek de doğru olmazdı. Sadece dört harfli bir kelimenin çok ötesindeydi.

Hayır, kelimeler onun yanında nasıl hissettiğini tam olarak anlatmıyordu. Lucinda'ya aşık olduğunu hayal etmişti ve India ile arasındaki ba ı tanımlamak için aynı kelimeyi kullanmak bile onu utandırıyordu.

India'nın kalbindeki engelleri aŐmanın bir yolunu bulacaktı. Onu kucaklarına hapseden acı ve korkuyu yavaşça açacaktı. Bir Şekilde onun da kendisi hakkında aynı Şeyleri hissetmesini sağlayacak bir yol bulacaktı.

Orada öylece durdular, samimi bir kucaklaşmaya kilitlendiler. Ancak gökyüzü mor ve pembenin tonlarıyla aydınlanmaya başladığında kız Ridge'in kollarında yer değiştirdi. Birlikte güneşin doğuşunu izlediler ve Ridge yeni bir günün vaadine hayret etmekten kendini alamadı.

Hindistan'ın kalbini kazanmak için bir gün.

Bölüm Yirmi Bir

Limanın etrafında koşuşturan insan denizinin içinde tanımadığı bir adamı nasıl bulacaktı? India iskelenin tepesinde durdu ve aşağıdaki hareketliliği izledi. Gözleri kalabalığı taradı, sanki Juan Miguel adındaki adam onun için çok açılmış gibi.

Uzakta, bir zamanların görkemli binalarının yanmış kabukları şehrin çöküşünün bir kanıtı olarak duruyordu. Şehir bir zamanlar çok güzeldi, ancak hırslı adamlar onun yok olmasına neden oldu.

San Sebastian'ı daha önce bir kez görmüştü. Savaştan önce. Hayal meyal hatırlıyordu o yolculuğu, babasıyla birlikte yaptıkları pek çok yolculuktan biriydi. Pagoria'ya bu kadar yakın olup da bunu hiç bilmemiş olmaları ne kadar ironikti.

Ridge'in sandıklarıyla ilgilendiği yere baktı. Juan Miguel'i Ridge olmadan bulmak için bir şansa ihtiyacı vardı. Derin bir nefes alarak aceleyle iskeleden aşağı indi.

Şimdi ne olacak? İnsan kalabalığının ortasında durdu ama kimse ona aldırış etmedi. Kimse onun varlığıyla ilgilenmiyor gibiydi. Kimse onun meraklı bakışlarına karşılık vermedi.

"Hazır mısınız? Bekleyen bir arabam var."

Ridge yanında konuştuğunda sıçradı. Oraya nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti? İsteksizce Ridge'i takip etmek için döndü ve son bir kez kalabalığa baktı.

Ridge, valizlerinin ayrı bir vagona yüklenmesini sağlamak için yanına gitmeden önce ona vagona girmesini işaret etti. Yukarı tırmanmak için ilerlemeye başlamıştı ki, birinin çarpmasıyla neredeyse devriliyordu.

Aşağı baktığında genç bir çocuğun ona sırttığını gördü.

"*Senorita Ashton?*"

Kaşlarını çattı ama başını salladı. "Sen kimsin?"

"Kim olduğum önemli değil," dedi arsızca.

Ona bir not ve kalabalığın arasından .

Ridge'in bu alışverişi görüp görmediğini anlamak için etrafına bakındı ve onun hala arabanın şoförüyle meşgul olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

İkinci vagon. Robby kardeşinin yanında duruyordu ve Kavi ile Udaya çoktan vagona binmişlerdi.

Notu pantolonunun cebine tıktırdı ve arabaya bindi. Birkaç dakika sonra Ridge kapıda belirdi ve kendini içeri çekerek onun yanına oturdu.

"Kasabanın kenarında bizim için kalacak bir yer ayarladım. Yangında yok olmayan birkaç handan biri."

India başını salladı.

Araba ileri doğru savruldu ve rıhtımdan uzaklaşarak şehrin yanmış kalıntılarına doğru yuvarlandı. Yeniden inşa başlamıştı ama henüz ilk aşamalarındaydı.

India, Pagoria'ya bu kadar yakın bir yerde bu kadar çok savaş yaşanmış olmasına rağmen Pagoria'nın fark edilmemiş olmasına hayret ediyordu. Fransa ve İspanya sınırında sayısız savaş yaşanmış ama babasına inanılacak olursa, bu kadim şehir yara almadan kurtulmuştu.

Aslında Ridge'e yorum yapmaya başlamıştı ki kendini yakaladı.

Büyük bir hata yapmaya ne kadar da yaklaşmıştı.

Kendini savunmak gerekirse, yalan söylemek onun doğasında yoktu. Böylesine büyük bir aldatmacayı gerçekleştirmek, yatırım yapmaya alışık olduğundan daha fazla çaba gerektiriyordu.

Sessiz kalmak için dudağını ısırды ve dikkatini bir kez daha pencereden dışarı verdi.

Otuz dakika sonra araba eski bir hanın önünde durdu. Gösterişli olmasa da, seyahatlerinde alışkın olduğu konaklama yerlerinden çok daha iyiydi.

India sıcak güneş ışığına doğru adım attı, altın rengi yüzünü yıkıyordu. Burası daha sıcaktı. Ve kuruydu. Bu ona babasıyla birlikte seyahat ettikleri yerleri hatırlatıyordu. İngiltere'ye döneli sadece birkaç ay olmuştu ama havanın ıslaklığına ve soğuşuna çoktan alışmıştı. Sürekli güneş ışığını özlemişti.

Ridge toplanan gruba, "Odalarınıza gidebilirsiniz," dedi. "Hâlâ seyahat ayarlamalarımızı yapmam, atları ve gerekli malzemeleri temin etmem gerekiyor."

Yardım etmeyi teklif etmek dilinin ucundaydı ama sessiz kalmak için dudağını ısırды. Notu tek başına okumak için şansa ihtiyacı vardı. Sonra da kaçış planını yapacaktı.

Ona zayıfça gülümsedi ve teşekkürlerini mırıldandı. Yanından geçerken ona bir anahtar uzattı ve eli onunkiyle temas etti. Adam anahtarı tuttu.

ve başını kaldırdığında, bakışları onu yokladı.

Gözlerindeki vaatle kalbi hızlandı. Kabul edemeyeceği bir söz. Büyük bir çabayla gözlerini onunkilerden ayırdı ve hana girip odasına doğru yürüdü.

İçeri girer girmez kapıyı sürgüledi ve cebinden notu çıkardı. Titreyen elleriyle notu açtı.

*Diğerleri gelir gelmez benimle hanın dışında buluş.
uyumaya gitti. Planlarınızdan kimseye bahsetmeyin.
Birçok hayat tehlikede. Yalnız gelin.*

Juan Miguel

Nefesini uzun bir nefesle dışarı verdi. İşte o an gelmişti. Gerçeklik anı. Notu elinde buruşturdu ve şöminenin içine attı. Daha sonra bir ateş yakacak ve onu yakacaktı.

Yatağa çöktü, bacakları onu daha fazla taşıyamayacak kadar kötü titriyordu. Gözlerini kapatırken elleri yüzüne doğru kaydı.

Aklının bir köşesinde, Ridge'in bir şekilde ihanetini *anlayacağı* ve her şey bittiğinde onu kollarına alıp bunun önemli olmadığını söyleyeceği gibi gerçekçi olmayan bir umut besliyordu.

Güldü. Acınası, titrek, histeri sınırında bir kahkaha. Hayal görüyordu. Yapacağı şeyden sonra anlayışı hak etmiyordu.

Öfke kavradı ve yumruklarını iki yanında sıkarak . Kahretsin, bu kadar zayıf duygu gösterisi yeter. Babasının güvenebileceği tek kişi oydu ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Günün geri kalanını kuzeye yapacağı yolculuk için gerekenleri hazırlayarak geçirecekti. Günü, yapması gereken şeyin ıstırapı içinde kıvranarak geçirmeyecekti.

####

Akşam yemeği garip bir olaydı. Yolcuların toplandığı masada heyecan hakimdi ama India bu neşeye cesaret edemiyordu. Uygun zamanlarda gülümsedi ve başını salladı, ta ki yüzü bir sahtelik maskesine dönüşene kadar.

Gereksiz bir endişeye kapılmadan mazeretini bildirir bildirmez, ertesi sabah yapacakları yolculuğu bahane ederek bunu yaptı.

Ridge onun gibi ayağa kalktı ve odadan çıkarken onu takip etti. "Sana odana kadar eşlik edeyim mi?" diye sordu göz kırparak. Kız sıkıca gülümsedi ama reddetmedi.

Koridordan odasına doğru yürürlerken, "Atlar ve iki hafta yetecek kadar yiyecek ve erzak temin ettim," dedi. "Daha fazlasına ihtiyacımız olursa, Madrid'in bunu sağlayacağından eminim."

Kapısının önünde durdular ve adam ona genişçe gülümsedi. "Zamanımızın en büyük buluşunun eşiğinde olduğumuza inanabiliyor musunuz? Belki de tarihimizin?"

Gözleri heyecanla parlıyordu ve kalbi daha da aşağı doğru iniyordu.

"Önümüzde uzun bir yolculuk var," dedi sessizce. "Belki de biraz dinlenmelisin."

Eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Geri çekildiğinde mırıldandı: "Bu işte, bizim için, aradığımızdan daha fazlası var."

Hafifçe sırtarak döndü ve koridordan odasına doğru yürüdü, ukala bir ıslık ona geri döndü.

Karnını boşaltmadan önce lavaboya kadar zorlukla gidebildi. Vücudu sarsıldı ve destek için ağır bir şekilde sehpaye yaslandı.

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve yanaklarından aşağı sıcak izler bıraktı. O anda kendinden nefret etti. Kendinden gerçekten nefret ediyordu.

Kendini toparlayana kadar birkaç dakika daha orada durduktan sonra yatağa doğru yürüdü. Çantayı karıştırıp kalan son parasını ve Udaya, Kavi ve dolaylı olarak Ridge'e bir mektup yazmak için kâğıt çıkardı. Parayı yatağın üzerine bırakacak, böylece Udaya ve Kavi İngiltere'ye geri dönebileceklerdi.

Midesi bulandı. Ridge'e yazamazdı. Söyleyecek çok şey vardı, söyleyemeyeceği çok şey. Ona söyleyebileceği hiçbir şey yalanlarını telafi edemezdi zaten.

Ama ona duygularını anlatmak için yanıp tutuşuyordu. Onunla tanıştığından beri kurmaya başladığı tüm hayalleri onunla paylaşmayı çok istiyordu. Ev ve aile. Çocuklar. *Onun çocuklarını*. Sevgi ve kahkaha. Çöpe attığı şeyler.

Odanın köşesindeki küçük masaya geçti ve fikrini değiştiremeden yazmaya başladı.

Her kelime ruhundan bir parça koparmak gibiydi. Yazmaya devam ederken öfkeyle yüzünü ovaladı, gözyaşlarını mürekkebi kâğıda bulaştırmadan önce sildi.

Sonunda her lanet kelimeyi kâğıda dökmüştü. Mürekkebi üfledi ve daha fazla üzerinde duramadan kâğıdı hızla katladı.

Ayağa kalkıp gerindi, sonra pencereye baktı ve karanlığın çoktan çökmüş olduğunu görünce şaşırdı. Nabızı hızlanmaya başladı. Vakit gelmişti.

Mekanik bir şekilde çantasını topladı ve odasından çıktı. Koridor karanlıktı, arkadaşlarının hiçbirinin kapısının altında ışık yanmıyordu. Kavi ve Udaya'nın kapısında durakladı, sonra eğilip mektubu altından .

Sessizce ilerledi ve koridorun sonundaki merdivenlerden sürünerek indi. Yemek odası hâlâ müşterilerle doluydu ve gereksiz yere dikkat çekmemeyi umarak aceleyle içeri girdi.

Kısa süre sonra dışarıdaydı, gece havası ısınmış yanaklarına üflüyor, uzak tutmak için elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen düşen gözyaşlarını kurutuyordu.

"*Senorita Ashton?*"

Dönüp baktığında gölgelerin arasında duran, ağır İspanyol aksanlı, uzun boylu, heybetli bir adam gördü. Adam bir adım öne çıkınca, onun gerçekten de ne kadar heybetli olduğunu gördü. Siyah bir pantolon ve yeşil bir tunik giymiş olan adamın bacakları ağaç gövdelerini andırıyordu ve göğsü bir bira fıçısı genişliğindeydi. Uzun siyah saçları sırtından aşağı dökülüyor, şakağından tek bir ince örgü sarkıyordu.

"Juan Miguel?"

Sesinin titremesini engellemeye çalıştı, hissettiğinden çok daha cesur görünmeye çalıştı.

"*Evet.*"

"Babam nerede?" diye sordu.

"Bu gelin. Atlarım var," dedi onun sorusunu duymazdan gelerek.

Onu hanın çevresinde, ahırların yanından geçerek iki atın bir direğe bağlandığı yere kadar takip etti.

Birini işaret etti ve ona binmesini işaret etti.

Kıpırdamadan durdu, hareket etmeyi reddetti. "Bana babamı anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Ona bakmak için döndü, yüz ifadesi şaşırtıcı derecede tehditkâr değildi. Aslında, görünüşünün tam tersine *nazik* görünüyordu. Adam kaçırma ve şantaj işlerine bulaşmış birine hiç benzemiyordu.

"Senyorita Ashton, fazla zamanımız yok. Lütfen acele edin ve sizi babanıza götürüyüm. O sizi şehirde bekliyor."

Nefes nefese kaldı. Şehir mi? Pagoria'yı mı kastediyordu? Babası orada mıydı? Onu tutan adam giriş yapabilmek için bileziği mi bekliyordu?

"Birçok sorunuz olduğunu görebiliyorum. Zamanı geldiğinde cevaplanacaklar. Şimdi acele edin. Gitmemiz gerekiyor. Tehlikede olan pek çok hayat var."

Sözleri gönderdiği notu yankılasa da sesinde hiçbir aciliyet yoktu. Aksine, sesi sakın ve dingin geliyordu.

Kadın atına binmeye çalışırken, "Sana yardım edeyim," dedi.

Onu kolayca kaldırdı ve yerleştğinde diğer ata atlayıp yola koyuldu. Bir an durup hana baktı. Ridge'in olduğu yere. Keder kalbini doldurdu. Acı onu canlı canlı yerken göğsü genişledi.

"Senyorita? Acele etmeliyiz," diye ısrar etti Juan Miguel.

Kalbi ikiye bölünerek döndü ve atını ileri doğru itti. Handan uzağa. Ridge'den uzağa. Rüyalarından uzakta.

Yirmi İkinci Bölüm

Ridge gecenin bir yarısı bir şeylerin yolunda gitmediğini bilerek uyandı. O sabah San Sebastian'a vardıklarından beri yanlış yolda olduklarını biliyordu. İçgüdüleri ona güneye değil kuzeye gitmesi gerektiğini haykırıyordu.

Daha önce, şehrin dağlarda bulunacağına dair sadece bir hissi, bir fikri vardı, ama şimdi bu bir gerçektir.

Ama India şehrin güneyde olduğundan emindi. Bileziğin üzerindeki yazı da şehrin Madrid'e ve Tagus Nehri'ne yakın olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. İçlerinden biri yanılıyordu ve bunun o olmadığından emindi.

Yatağında doğrulup yorganı bir kenara itti. Soluk ay ışığı küçük odasının perdelerinin arasından süzülerek duvara koyu gölgeler düşürüyordu.

Ayağa kalktı ve serin zeminde yalınayak yürüyerek kapının yanındaki lavaboya gitti ve sürahidene kaseye su doldurdu. Parmaklarını ılık suya daldırarak yüzünü sıvazladı ve gözlerindeki morluğu hafifletmek için gözlerine nem sürdü.

Küçük masanın iki yanından tutarak leğenin üzerinde asılı duran aynaya baktı. Ya India yanılıyorsa?

Kuzeye gitmeleri gerektiğine dair ezici kesinliği için bir açıklaması yoktu ama kesin olan bir şey vardı. Şehir güneye doğru uzanmıyordu. Tüm servetini bunun üzerine yatırmıştı.

Bir elini dağınık saçlarında gezdirdi, sonra tıraşsız yüzüne masaj yaptı. Hindistan'la konuşması gerekiyordu.

Aynadan uzaklaşarak birkaç saat önce çıkardığı pantolonuna uzandı ve bir bacağına içine soktu. Gömleğini giydi ve kısa bir süre botlarını giymeyi düşündü ama kadın koridorun hemen karşısındaydı. Bunun bir anlamı yoktu.

Kapısında durakladı ve neredeyse geri dönüp yatağına girecekti ama bir şey onu devam etmeye zorladı. Kapı kolunu çıkardı ve saati görebilmek için ayın ışınlarına doğru çevirdi. Sabahın üçü.

Tiksintiyle homurdandı. Hindistan muhtemelen bu kesintiden hoşlanmayacaktı. Sonra hatırladı. Muhtemelen uyumuyordu. Arkadaşlığı hoş karşılayabilirdi ve doğruyu söylemek gerekirse, onunkini arzuluyordu.

Kapıyı sessizce açtı ve koridora adım attı. Beklediği gibi, India'nın kapısının altından ışık parlıyordu. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için sağına soluna bakarak koridoru geçti. Tek parmağıyla usulca kapıyı çaldı ve yanıt bekledi.

Kimse gelmeyince kapıyı biraz daha yüksek sesle tekrar çaldı. Uyumaya gitmiş olabilir miydi? Kapı kolunu denedi ve kapının kilitli olmadığını gördü. Bir an tereddüt ettikten sonra kapıyı biraz araladı. Sonra iterek içeri girebileceği kadar açtı.

İçeri girdiğinde odaya baktı ve boş olduğunu görünce kaşlarını çatı. Yatak özenle hazırlanmıştı ve battaniyelerin üzerinde küçük bir para yığını duruyordu. Bakışları mumun üzerinde durdu. Neredeyse yanmıştı.

Alarm göğsünde sabit bir ritimle atıyordu. Kaçırılmış mıydı? Biri onları San Sebastian'a kadar takip etmiş miydi?

Muhtemelen Udaya ile birlikteydi.

Rahatlayarak iç çekti. Tabii ki cevap buydu. Ama yine de tedirginlik omurgasına tırmandı.

Odadan çıktı ve koridorda Kavi ile Udaya'ya tahsis edilen odaya doğru yürüdü. İri yarı adam gecenin bu geç saatinde rahatsız edilmekten hoşlanmayacaktı ama Ridge, Hindistan'ın güvende olduğundan emin olmadan uyumayacaktı.

Kapıyı çaldı ve hemen ardından ayakların yere vurduğunu duydu. Büyük ayaklar.

Kapı hızla açıldı ve Kavi aralığında durdu, kaşları çatıktı. yüz.

Ridge boğazını temizledi. "India Udaya ile birlikte mi? Onunla değil. oda."

Kavi'nin yüzündeki çatıklık kayboldu. "Hayır, *Sahib*, Hindistan ona Dün gece erken yattım."

"Sorun nedir?" Udaya Kavi'nin etrafından dolanarak sordu.

Ridge'in kalbini korku kapladı. "India odasında değil. Seninle olmasını umuyordum."

Kavi ayaklarına baktı ve geri çekildi. "Belki bu onun nerede olduğunu açıklar," dedi katlanmış bir kağıt parçasını almak için eğilirken.

yerden kağıt.

Udaya notu Kavi'nin elinden çekip aldı ve hızla yanan muma doğru ilerledi. Notu açtı ve içindekileri taradı, gözleri sayfanın üzerinde gezinirken kaşları çatıldı.

Başını kaldırdığında korku gözlerinden okunuyordu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, *Sahibim*. Bunu yapabileceğini..." Sesi kederle kalınlaşarak kesildi.

Mektubu uzattı ve Ridge boğazında düğümlenen korkuyla mektubu aldı. Bir şekilde haberlerin iyi olmayacağını biliyordu. Artık India'nın zarar görmesinden korkmuyordu. Hayır, onun yaptıklarından korkuyordu.

Bu yabancıların, Hindistan'ın dostlarının, onun kanının aktığını görmesine izin vermeyecekti. Udaya'nın korku dolu bakışlarına bir kez daha baktı ve dönüp kapıdan çıktı. Koridorda yürüdü, bakmaya korkuyordu, hayatının en büyük hatasını yapmaktan korkuyordu. Udaya'nın ifadesi her şeyi anlatıyordu.

Odasında bir mum yaktı ve yatağının kenarına oturdu. Mektubu açıp India'nın düzgün yazısına odaklanırken elleri titredi.

Ridge notu elinde ufaladı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Bir elini saçlarına götürdü ve ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü ve dirseğini serin camlara dayadı. Alnını eliyle kavradı, dirseği acı içinde cama batıyordu.

Lanet olsun ona. İşbirlikçi ruhuna lanet olsun. Adamın gözünü tamamen boyamıştı. Bir kez daha, inançsız bir kadın tarafından kandırılmıştı. Hiç öğrenebilecek miydi?

En başından beri ona yalan söylemişti. Babası ölmemişti. Hayattaydı ve görünüşe göre şehre giden yolu çoktan bulmuştu.

Neden ona güvenmemişti? Onun babasını kurtarmasına yardım etmeyi reddedecek kadar gaddar biri olduğunu mu düşünüyordu? Yoksa çok daha basit bir nedeni mi vardı?

O ve babası şehri yıllarca aramışlardı ve belki de bu bulduklarını başkasıyla paylaşmaya hiç niyeti yoktu.

Tanrım. Onun hakkında ne kadar büyük bir yanlış değerlendirme yapmıştı. Mektubu ona göndermemişti bile. Onun için bu kadar anlamsız mıydı?

İnledi. Onunla paylaştığı onca şey. Daha önce hiç yapmadığı bir şekilde ruhunu ortaya koymuştu. Başka hiç kimseye söylemediği şeyleri ona söylemişti.

Aptal, aptal, aptal.

Acaba bunca zamandır ona gülüyor muydu? Bu kesinlikle onun güzel gözlerinde zaman zaman parıldadığını gördüğü suçluluk duygusunu açıklıyordu.

Şehre baktı, ay yanmış binaların yıkık dökük kalıntılarını aydınlatıyordu, bazıları yeniden inşa sürecindeydi, diğerleri ise harabeye dönmüştü. Şu anda hissettiği gibi. Tamamen darmadağın.

Lucinda'yı sevmemişti. Bunu artık biliyordu. Ama India'yı. Onu başka birine karşı hissedebileceğini hayal bile edemeyeceği bir şekilde sevmişti. Ona güvenmişti. Kendini gümüş bir tepside sunmuştu.

Pencereden döndü, içinde öfke birikiyordu. Sadece ona olan inancına tamamen ihanet etmekle kalmamış, aynı zamanda hayalini de ondan çalmıştı. Çocukluğundan beri hakkında çok az şey düşündüğü bir şeyi.

Babasının hayatta olduğu konusunda doğruyu söylediğini nereden biliyordu ki? Yumrukları iki yanında sıkılı halde yatağının önünde bir ileri bir geri volta .

Neden bir açıklama notu bile bırakmıyorsun? Neden sadece gitmiyorsun?

Ridge'e üzgün olduğumu söyle.

"Bana kendin de pekâlâ anlatabilirsin," diye atıldı.

Kız şehre ulaşırken boş boş oturmuyacaktı. Belki onu hafife almıştı ama onun da *kendisini* hafife aldığını çok iyi biliyordu.

Ve onun bilmediği bir şeyi biliyordu. Şehrin güneye doğru uzanmadığını *biliyordu*. Hiç kuşku yok ki kadın, adamın Madrid'e kendisini yakalamaya çalışacağını hayal etmişti ve bütün süre boyunca boşa kürek çektiğini biliyordu.

İnanılmaz derecede kızgın olmasaydı, onun yaratıcılığına hayranlık duyabilirdi.

Birkaç saatten fazla önden gidemezdi ve onun güneye gideceğini düşünseydi yavaşça seyahat ediyor olabilirdi. Muhtemelen kısa sürede onu geçebilirdi. Ve sonra onunla aynı seviyeye gelecekti. Adam onu geçtikten hemen sonra.

Bagajını açtı ve içinden birkaç parça giysi çıkardı. Yaklaşan yolculuğu için ihtiyaç listesini zihninde gözden geçirdi. Birkaç blok ötedeki handan at kiralayacak ve tavernadan yiyecek temin edecekti.

Castelonia. Bu isim, gecenin içinde parlayan bir fener gibi hafızasında kaynıyordu. Bu ıssız ülkeye giden en hızlı yolu soracaktı. Kızın oraya gittiğini biliyordu. Haklı olması için dua etti.

"Neler oluyor?" Robby'nin uykulu sesi kapı aralığından ona doğru süzüldü.

Ridge döndüğünde kardeşinin odasının içinde durduğunu gördü, giysileri buruş buruştu, yüzü yorgunluktan sapsarı olmuştu.

"Özür dilerim Robby. Seni uyandırmak istememiştim." "Önemli değil. Bugünlerde pek uyuyamıyorum."

Ridge kaşlarını kaldırdı ama kardeşinin kendine has özelliklerine girmeye vakti yoktu. India'yı yakalamak istiyorsa hızlı hareket etmesi gerekiyordu. "Açıklamak için fazla zamanım yok Robby, ama Castelsonia'ya gitmek üzere yola çıkacağım. Sana, Udaya'ya ve Kavi'ye geri dönmeniz için para bırakacağım.

İngiltere."

Robby boğazını temizledi. "Castelsonia'da ne var?"

Ridge bıkkınlıkla içini çekti ve giysilerini sandığından daha hafif bir şeye yerleştirmek için arkasını döndü. Omzunun üzerinden bakınca Robby'nin hâlâ orada durduğunu gördü.

"India bizi kandırdı. Beni şehre götürmek gibi bir niyeti yoktu. Yer konusunda yalan söyledi ve şu anda oraya doğru gidiyor. Biz olmadan. Ona yetişmeyi planlıyorum."

"Ben de gelmek istiyorum."

Ridge tekrar arkasını döndü. "Robby, hayır. Yapamazsın. Acele etmem gerek. Şimdiden önemli bir avantaj elde etti. Benim için Udaya ve Kavi'ye İngiltere'ye kadar eşlik edersen memnun olurum."

Robby kımıldadı, yüzü acı çekiyormuş gibi çizildi. Bir an için gözlerini kaçırdı ve bakışlarını Ridge'e çevirdiğinde, Ridge onun gözlerinde yaş olduğuna yemin edebilirdi.

"Sana söylemem gereken bir şey var, Ridge." "Ben dönene kadar bekleyebilir mi?" diye sordu.

"Hayır."

Robby'nin yüz ifadesindeki acı Ridge'i durdurdu. Kardeşinin yüzünde hiç böyle bir ifade görmemişti. Dehşet göğsüne sertçe çarptı ve nefes alış veriş hızlandı.

"Ne oldu Robby?"

Robby uzun ve titrek bir nefes verdi, bu ses sessiz odada keskin bir kesiklik yarattı. Gözlerini kapadı ve parmaklarını saçlarının üzerinde gezdirerek ensesini kavradı. Çenesi uzun bir süre göğsünde asılı kaldı ve tekrar başını kaldırdığında perili bakışları Ridge'i delip geçti.

"Ölüyorum, Ridge."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ridge şok içinde küçük kardeşine bakarken saniyeler akıp gidiyordu. "Ne?"

Robby rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Ölüyorum."

Ridge'in kalbi göğsünde acı içinde gümbürdedi. Akıllı, kardeşinin açıklamasına bir anlam vermeye çalışıyordu. Bu bir şaka mıydı? Bir gecede iki şok birden yaşaması, önce India'nın ihaneti, sonra da *bunun* olması anlaşılır gibi değildi.

Ridge sonunda, "Anlamıyorum," diye fısıldadı.

"Ben de öyle," dedi Robby, sesinde yorgunluk yankılanıyordu. Çaresizlik ve umutsuzluk Robby'nin gözlerini çevreledi ve Ridge kardeşinin son derece ciddi olduğunu anladı.

"Aman Tanrım. Nasıl?"

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve Robby'yi kucağına aldı. Birbirlerine sıkıca sarıldılar ve boğuk hıçkırık sesleri havayı kirletti.

Robby ölüyor muydu?

Buna izin verme.

Ridge gözlerini kaldırdı, bulundukları odanın ötesinde bir şeyler arıyordu. "Eğer dinliyorsan," diye fısıldadı şiddetle. "Bunun izin verme. Ona değil."

Robby'den uzaklaşarak onu omuzlarından kavradı. "Ne zamandır biliyorsun? Neyin var senin? Bir doktora göründün mü?" Daha fazla soru gelmesini engellemek için dudağını ısırды. Sabırsızlığı midesini bulandırıyor, parmakları Robby'nin omuzlarında sıkılaşıyordu.

Robby çarpık bir şekilde gülümsedi. "Dört farklı doktora göründüm. Hiçbiri tam olarak neyin yanlış olduğunu bilmiyor ama hepsi bunun sadece bir zaman meselesi olduğu konusunda hemfikir."

Ridge yemin etti. Neyin yanlış olduğunu bilmeden nasıl böyle bir yargıya varabilirlerdi?

Robby alçak bir sesle, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Ama haklılar. Bunu hissedebiliyorum." Sesi titredi ve derin bir nefes aldı. "Her geçen gün daha da zayıflıyorum ve acı..."

Dudaklarını ısırdı ve Ridge'in göğsü acıyla gerildi.

Robby, "Çok kötü," diye bitirdi.

Ridge sert bir sesle, "Yapabileceğimiz bir şey olmalı," dedi.

Ellerini Robby'nin omuzlarından indirdi ve onun yanından geçerek pencereye doğru yürüdü. Yapılacak hiçbir şey olmamasına izin veremezdi. Kardeşini kurtarmanın hiçbir yolu yoktu.

Robby'ye tekrar bakmak için döndü. "Babam biliyor mu?"

"Artık biliyor," dedi Robby omuz silkerek. "İngiltere'den ayrılmadan hemen önce ona bir mektup bırakmıştım."

Ridge gözlerini kapattı. Babası buna çok kızacaktı. Robby onun tek varis umudunu temsil ediyordu. Ve anneleri. İç çekti.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Robby," dedi kısıp sesle. "Benden ne yapmamı istiyorsun? Durumu daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?" Devam etti, daha önceki sıkıntıları Robby'nin sefaletinin gölgesinde sönükleşmişti. "Bizim için bir bilet bulur bulmaz İngiltere'ye yelken açacağız. Annenin telaşlanabileceği ve babanın en iyi doktorları tutabileceği evde olmalısın."

Robby elini kaldırdı. "Hayır Ridge, sana bu yüzden söylemedim. Eve dönmek gibi bir arzum yok."

Ridge şaşkınlıkla kaşlarını kırıştırdı. "Anlamıyorum. Seni seven insanlardan kilometrelerce uzakta, Tanrı'nın unuttuğu bir yerde ölmek istemezsin herhalde."

Robby yatağa çöktü, elleri kalçalarının iki yanında, yumrukları şilteyi kazıyordu. "Beni bir battaniyeye sarıp eve, annemin koynuna gönderesin diye söylemedim."

Titrek bir nefes daha çekti. Her kelimeyle savaşıyor gibiydi. "İstedim ki... Son zamanımı seninle geçirmek istedim. Birlikte olmamızı istedim. Seninle gelebileceğimi söyledim, böylece beni geride bırakmayacaktın."

Ridge şaşkın bir sessizlikle ona baktı. Sonra yavaşça yürüyüp Robby'nin yanına, yatağın üzerine oturdu. Birbirlerine bakmadılar.

Ridge tereddütle elini Robby'nin elini kavramak için kaydırđı. "Benden ne yapmamı istediğini söyle, Robby. Yemin ederim yapacağım. Senin için."

Robby ona bakmak için başını çevirdi. "O lanet şehri bulmanı ve seninle birlikte görmek istiyorum. Eve gidip aptal gibi ölmek istemiyorum. Son günlerimin bir anlamı olsun istiyorum ve eğer küçük de olsa bir şeyler yapabilirsem

Bu büyük buluşunuza katılın, belki o zaman tarih beni iyi hatırlar."

Ridge, "Önce bilmen gereken bazı şeyler var," diye mırıldandı. India'nın bıraktığı mektubun içeriğini anlattı.

"Tanrım, Ridge. Özür dilerim. Onu , değil mi?"

Ridge şaşkınlıkla başını yukarı doğru salladı. İlk düşüncesi bunu inkâr etmek oldu. Ama bunun pek bir anlamı yoktu.

"Evet, sanırım öyle. "Evet."

Robby, "Hindistan için ne korkunç bir durum," diye mırıldandı.

Ridge sinirlendi. "Eminim onun aldatmasına göz yummuyorsundur. Kahretsin Robby, bana yalan söyledi. En başından beri. Bizi hiç sonlandırmaya niyeti olmadığı vahşi bir kaz kovalamacasına sürükledi. Senin evde olman gerekiyordu ama onun yüzünden hepimiz burada elimiz kolumuz bağlı oturuyoruz."

Robby başını salladı. "Sana yalan söylenmesinden ne kadar nefret ettiğini biliyorum ama yine de onun için zor olmalı. Ailesinden geriye kalan tek kişi babası, değil mi?"

"Bana sahip olabilirdi."

Kelimeler dökülürken canını yakıyordu ama onları hatırlayamıyordu. Acıyı duyabiliyordu ve Robby'nin de duyduğunu biliyordu.

"Özür dilerim," dedi Robby yumuşak bir sesle.

Ridge başını salladı. "Artık önemli olan o değil." Düpedüz yalan söylediği için yüzünü buruşturdu. "Önemli olan senin için en iyi olanı yapmak."

Robby yatağın en ucuna oturana kadar ilerledi. "Onun peşinden gidiyordun, değil mi?"

Ridge başını salladı.

"O zaman birlikte gitmeliyiz. Nereye gittiğini biliyor musun? O olmadan şehre nasıl gidilir?"

Ridge gülümsedi. "Evet, aslına bakarsan biliyorum." "O zaman henüz her şey bitmedi, değil mi?"

"Hayır, bir an önce gidersek olmaz."

Robby ayağa kalktı. "Birkaç dakika içinde hazır olabilirim."

Ridge, Robby'nin yanında durdu ve elini kardeşinin omzuna koydu. "Robby, emin misin? Bu zorlu bir yolculuk olacak. Dağlara gidiyoruz. İngiltere'ye dönmek için çok geç değil."

Robby çarpık bir şekilde sırttı. "Yol boyunca bir yerlerde, senin hayalin benim hayalim oldu. Hayatımda ilk kez bir odağım, bir hedefim var. I

Ölmeden önce bunu başarmak istiyorum. Ve fazla zamanım kalmadığından emin olduğum için, acele etmemiz en iyisi olacaktır."

Ridge'in boğazında sert bir düğüm şişti ve zonkladı. Gözlerinin kenarları yaşlarla doldu.

"Benim için üzülme," dedi Robby sessizce. "Ben bunu kabul ettim." "Seni kaybetmek istemiyorum."

Babasını çoktan kaybetmiş gibi değildi. Ailesiyle olan son bağını da kaybetmek istemiyordu. Düğüm daha da büyüdü. Kederini Robby'ye yüklemek istemediği için arkasını döndü.

Ve birden, babasını kaybetme ihtimali karşısında India'nın neler hissetmiş olabileceğini düşündü.

Robby elini omzuna koydu ve Robby'nin ona teselli vermesinin saçmalığı onu utandırdı.

Gözlerindeki nemi bir kenara atarak Robby'ye döndü. "Madem öyle, yola çıkalım mı?"

Robby gülümsedi. "Ben çantamı alayım."

###

India esnedi ve eyerde gerinerek sertleşmiş kaslarını gevşetmeye çalıştı. Bütün gece yol almış, Juan Miguel'i Castelonia dağlarına yaklaşıp kadar takip etmişti.

Tekrar ona baktı. "Dinlenmeye ihtiyacınız var mı, Senorita?"

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. İleri atılarak ne kazanabilirdi ki? Birkaç dakika daha geçmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Juan Miguel durdu ve o da atından kaydı. Tüm ağırlığını bacaklarına verdiğinde bacakları itiraz etti. Duygularını geri getirmek için ayaklarını yere vurarak ve esneterek bir daire çizdi.

Juan Miguel atının dizginlerini alırken, "Buralarda su var," dedi. "Ben atları alacağım. Sen burada kal."

Adam onları omuz silkti. Eğer onu terk etmek gibi bir niyeti olsaydı, onu bu kadar uzağa götürmezdi. Ayrıca, bilezik hâlâ ondaydı.

Elini cebine attı ve anahtarın hâlâ kendisinde olduğundan emin oldu. Babasını kurtarmak için elindeki tek pazarlık aracıydı bu.

Sabah güneşı yüzünde parlıyordu ve gölgeye çekilebileceği bir yer bulmak için etrafına bakındı. Büyük bir meşe ağacına doğru yürüdü ve dalların onu parlak güneşten gölgelemesine izin vererek gövdesinin dibine doğru çömeldi.

Gözlerini kısarak kuzeye, gökyüzüne doğru uzanan görkemli dağların zirvelerine baktı. Pagoria o zirvelerin arasında mıydı? Dağlar onu bunca zaman korumuş muydu?

Yolculukları boyunca Juan Miguel'le konuşmaya çalışmıştı. Ona sayısız soru sormuştu ama o sessiz kalmış, bir tanesine bile cevap vermeyi reddetmişti. Artık tüm bu ilişkiye başladığı zamankinden daha fazlasını bilmiyordu.

Kalbi sıkıştı ve gözlerini kapadı. Dağlara doğru bakarlarken Ridge'in heyecanını yaşamak için her şeyini verebilirdi. Gözleri beklentiyle, bu en prestijli bulguyu ortaya çıkarma hevesiyle parlayacaktı.

Bunun yerine, muhtemelen onun hainliğine lanet ederek handa arkasına yaslandı.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve onu sildiğinde elinde çamurlu bir iz bıraktı. Boynundaki eşarbı çözdü ve yüzündeki tozu silmek için kullandı.

"Keşke burada olsaydın," diye fısıldadı.

Onu affetme şansı var mıydı? Muhtemelen yoktu. Aldatılmayı kolayca affedebilecek bir adam değildi. Ve ona her konuda yalan söylemişti. Sadece şehrin yeri ya da babasının hâlâ hayatta olduğu konusunda değil. Şehrin geçmişte kaldığına inanmasına izin vermişti. Gömülü bir moloz. Tarihi bir buluntu.

Gerçeği öğrenmesi halinde nasıl bir şaşkınlıkla bakacağını tahmin edebiliyordu. Bilgin bir zekâsı vardı. Başka koşullarda ona çekici gelebilecek biriydi.

Alaycı bir şekilde homurdandı. Kimi kandırıyordu ki? *Artık* ona çekilmişti. Onu seviyordu. Her nefesinde onu özlüyordu. Ve onu terk etmek onu öldürüyordu.

Juan Miguel'in atlarla yaklaştığını görünce yüzünü bir kez daha ovaladı.

"Devam etmeye hazır mısınız, Senorita?" diye seslendi.

Ayağa kalktı ve pantolonunun arkasının tozunu aldı. Juan Miguel'e doğru yürüdü ve dizginlere uzandı. Deri kayışları kavrarken gözleri Juan Miguel'in bileğine takıldı ve dondu kaldı.

Bileğinin üst dövme, Londra'daki takipçisinde gördüğü sembolün aynısıydı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Londra

Caroline Hadley sabah kahvesini yudumladıktan sonra fincanı bahçeye yerleştirdiği kahvaltı masasının üzerine bıraktı. Geçmiş yıllarda hep birlikte burada, onun sevgiyle diktiği çiçeklerin arasında kahvaltı etmişlerdi. Hâlâ bir aile oldukları zamanlarda.

Fincanını tekrar kaldırırken eli titredi. Bir daha asla aile olamayacaklardı. Aynı şekilde değil. Gözlerini kapattı ve sıcak sıvı fincanın kenarından elinin üzerine dökülürken yüzünü buruşturdu.

Fincanı yere çarptı ve yaralı derisini bir peçeteyle sildi. Gözyaşları gözlerinde yüzüyor, görüşünü bulanıklaştırıyordu. Lanet olsun beklemeye. Oğulları başka bir ülkedeyken ve içlerinden biri ölürken burada oturamazdı.

Kocasını İspanya'dan döndüğünde ona mümkün olduğunca yakın olmak için Londra'da kalmıştı. Kocasının başarılı olması için dua etti. Başka bir alternatifi düşünemiyordu. Onları tekrar eve getirmeliydi. Böylece her şeye yeniden başlayabilir ve Robert'ın kalan zamanının tadını çıkarabilirlerdi.

Lucinda tüm bunların neresindeydi?

Bu düşünce onu bir şimşek gibi çarptı. Bir zamanlar genç kadını onaylamış, onu ailesine kabul etmişti. Ama bu, iki erkek kardeşin sevgisiyle oynamadan önceydi.

Caroline Robert'ın Lucinda'yla evlenmesini istememişti ama bunu hiç söylememişti. Belki de söylemeliydi.

İç çekti ve gözlerini ovuşturdu. Olması gereken o kadar çok şey vardı ki. Hayatının geri kalanında bunların peşini bırakmayacak mıydı?

O kibirli genç kadın yarattığı tahribatın farkında mıydı acaba? Caroline'ın damarlarında öfke uğulduyordu. Burada oturmak onu delirtiyordu. Bir şeyler yapmalıydı, bu sadece Robert'ın eve döndüğünde -eğer dönerse- mutlu olmasını sağlamak olsa bile.

Ayağa kalktı, yarım kalan kahvesini bir kenara itti. Eteklerini savurarak evin içine doğru yürüdü ve uşağını çağırdı.

"Hemen arabayı çağırın. Yapmam gereken bir telefon görüşmesi var," diye duyurdu.

Otuz dakika sonra Robert'ın konağına vardı. Adımları kararlıydı, eteklerini düzeltti ve yürüyüş yolundan ön kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı sertçe çaldı ve cevap bekledi. Robert'ın uşağı kapıyı açtı, onu orada görünce ağzı hoş bir gülümsemeye dönüştü.

"Leydi Drysdale, sizi görmek her zamanki gibi büyük bir zevk."

Onun gülümsemesine karşılık verdi. Stanford uzun zamandır kocasının ekibinin bir üyesiydi. "Bayan Hadley arayanları kabul ediyor mu?"

Kâhyanın yüzü asıldı. "Korkarım değil. Günlerdir yok leydim."

Caroline'ın dudakları birbirine yapıştı. "Sen git ve onu hemen görmek istediğimi söyle. Ben oturma odasında bekleyeceğim."

Kâhya Caroline'in geçmesi için kapıyı açarken gözleri parlıyordu. "Bayan Hadley'e hemen haber vereceğim."

Caroline oturma odasının zemininde volta atarak Lucinda'nın gelmesini bekledi. Sonunda genç kadın içeri girdi. Caroline'ı gördüğünde gözleri temkinli bir hal aldı.

Lucinda garip bir reverans yaptı. "Aramanız ne kadar hoş, Leydi Drysdale."

Lucinda'nın Caroline'in bu beklenmedik ziyaretten hiç de memnun olmadığı anlaşılıyordu.

Ama sonra Lucinda başını kaldırdı, gözleri korkuyla irileşmişti. "Robert'tan haber aldın mı?"

Caroline bu açık endişe karşısında şaşırmıştı. "Robert hakkında benim sana anlatabileceğimden daha fazlasını anlatabileceğini düşünmüştüm."

Lucinda rahatsız bir şekilde kızardı. Sonra sanki görgü kurallarını hatırlamış gibi Caroline'e eliyle işaret etti. "Lütfen oturun leydim. Etrafa bir tepsi çay getirteceğim."

Caroline elinin tersiyle itti. "Korkarım ki ziyaretim sosyal bir ziyaret değil.

canım

." Lucinda korku dolu gözlerle ona baktı. Ama hiçbir şey söylemedi.

"İncelik benim güçlü yanlarımdan biri olmadığından, doğrudan Caroline söze başladı.

Lucinda sanki sorunun zor olacağını tahmin ediyormuş gibi koltuğa çöktü, parmaklarını iki yanında yumruk yaptı.

"Neden oğlumla evlendin?"

Lucinda gözlerini kapattı.

Caroline öfkesini dizginlemeye çalışıyordu ama öfke kontrolden çıkıyordu. Durumun umutsuzluğuna duyduğu öfke, birine, herhangi birine saldırma ihtiyacı. Suçu bulabildiği her yere atma ihtiyacı. Bu çarpık olaylar zincirinde bir şeylerin mantıklı olması gerekiyordu.

Lucinda kısık bir sesle, "Ridge'i severdim," dedi.

Söyleyebileceği onca şey arasında Caroline'i en çok şaşırtan bu oldu. Ağzı bir karış açık kaldı ve bir şok nefesi verdi.

"Ridge mi? *Ridge'i* seviyor muydun? O zaman neden..." "Neden Robert'la evlendim?" Lucinda sözünü bitirdi. "Bu başlamak için iyi bir yer."

"Benden nefret ediyorsun," dedi Lucinda usulca. "Tıpkı Ridge'in gibi."

Caroline hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istedi. Ridge hakkında konuşmak istemiyordu. Şimdi olmazdı. Robby hakkında konuşmak istiyordu. Bebeği hakkında. Bir daha asla göremeyeceği oğlu.

"Senin hakkında ne düşündüğüm önemli olmamalı, değil mi? Ridge'in de.

Robert ile evlendiniz. Kendini gereken kişi kesinlikle o." Lucinda usulca güldü ve bir hıçkırıkla bitirdi.

"Ridge'i seviyordum. Ama o benim için aynı şeyleri hissetmiyordu. Nişan balomuzun olduğu gece ona hislerimi anlattım." Dudaklarını küçümseyerek büktü. "O kadar rahatsız görünüyordu ki, sanki ona tedavisi olmayan bir hastalığım olduğunu söylemişim. O zaman anladım ki ben onun için sadece bir görevdim, yerine getirdiği bir şey, istediği bir şey değil.

"Beni incittiği gibi ben de onu incitmek istedim," dedi kırık bir sesle.

Ses.

Caroline öğürmek istedi. Bağırarak istedi. O almak istedi Lucinda'yı omuzlarından tutup sarsmak.

"Robert'la bu yüzden mi evlendin? Ridge'den intikam almak için mi?" Soruyu o sormuştu ama öyle olduğunu biliyordu. Onaylanması gerekiyordu.

"Evet."

"Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Caroline fısıldadı. "Kimse aşk için evlenmez. Bu aptalca bir saçmalık. Genç bir kızın hayallerini süsler, yetişkin bir kadının değil. İyi bir adamla geçireceğin bir hayatı kaçırdın. İyi bir adamla. Peki ne için? Çocukluk hayalleri ve saçmalıklar için mi?"

Gözyaşları Lucinda'nın yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Ben bir aptaldım."

Lucinda'yı böyle kederli görünce öfkesinin bir kısmı Caroline'i terk etti. Ama Lucinda neden olduğu sefaletin boyutlarını tam olarak öğrenene kadar oradan ayrılmayacaktı.

"Robert ölüyor, Lucinda."

Lucinda başını kaldırıp Caroline'e baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Caroline buruşturulmuş mektubu çantasından çıkarıp Lucinda'ya doğru itti.

Lucinda kitabı aldı ve okumak için başını eğdi. Elleri titremeye başladı ve kitabı yere düşürdü.

"Hayır. *Hayır*," diye bağırdı. Gözyaşları artık ciddileşmişti. Acı dolu gözlerini Caroline'a çevirdi. "Ona geri gelmemesini söyledim." Artık histerik bir şekilde ağlıyordu. "Ona, eğer giderse bir daha geri dönme zahmetine girmemesini söyledim."

Yüzünü ellerinin arasına gömdü, hıçkırıkları odada yankılanırken ileri geri sallanıyordu.

Caroline uzun bir süre donup kaldı. Sonra sert bir tavırla dönüp odadan çıktı, Lucinda'nın hıçkırıkları onu fuayeye kadar takip etti.

"Tanrı hepimize yardım etsin," diye fısıldadı.

Yirmi Beşinci Bölüm

India ileri uzandı ve Juan Miguel'in bileğini yakaladı. Juan Miguel şaşkınlıkla ırkıldı ama elini onun elinden kurtarmak için hiçbir çaba göstermedi.

Neden tanıdık geldiğini merak ederek dövmeye baktı. İngiltere'deyken dövmeye şöyle bir göz atmaktan fazlasını yapamamıştı. Adamın pençelerinden kaçmakla çok daha fazla ilgilenmişti.

Şimdi ona baktıkça farklı bir anlam kazanıyordu. Güneşin tepesinde olduğu bir dağ. Şok içinde ağzı açık kaldı, sonra sakın bir ifadeyle ona bakan Juan Miguel'e baktı.

"Bilginiz harika, Senorita. Şimdiye kadar karşılaştıklarımızın en fazlası."

Adamın elinin kendi elinden düşmesine izin verdi ve geri çekildi. "Anlamıyorum."

Ona gülümsedi. "Kendine verdiğin değerden çok daha fazlasını anlıyorsun. Ama gel. Daha gidecek çok yolumuz var. Ancak şehre ulaştığımızda güvende olacağız."

Onun esrarengiz sözleri karşısında kaşlarını çattı. Gücsüzce atına bindi ve Juan Miguel'in arkasına düştü.

Muhafız. Dövme, koruyucunun sembolüydü. Pagorian dilinde. Evine giren adam da aynı sembolü taşıyordu. Bir şekilde Pagoria ile bağlantılıydı. Juan Miguel gibi.

Juan Miguel'in yanına gelene kadar atını ileri doğru itti. "Sorularım var."

Başını salladı. "Sanırım biliyorsunuz. Ama aradığınız cevapları size veremem. Sabırlı olun. Sonunda ödüllendirileceksiniz."

India arkasına yaslandı ve hayal kırıklığı içinde bir iç çekti. Bu adamdan hiçbir şey elde edemeyecekti. Ve sabır hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı.

###

Ridge tozlu arazideki izleri incelerken, "Şu anda bizden çok ileride değiller," dedi.

Robby atının üstündeki tüneğinden homurdandı.

"Durup dinlenmeye ihtiyacın var mı?" Ridge çömeldiği yerden kalkarken sordu.

"Hayır, devam edebiliriz. Hindistan'ı geçtikten sonra dinleneceğim."

Ridge kardeşinde herhangi bir zayıflık belirtisi aradı ama yüzüne kazınmış yorgunluk dışında acısını gizlemeye çalışan bir şey göremedi.

Bütün gece at sürmüşler, atlarının izin verdiği kadar hızlı gitmişlerdi. Hanın tavernasında gecenin geç saatlerine kadar oturan müşteriler sayesinde Ridge, India'nın yaklaşık kalkış saatini biliyordu ve onu rahatlatan şey, India'nın sadece iki saatlik bir avantaj elde etmiş olmasıydı.

"Atları burada dinlendirip sulayacağız. Sonra tekrar yola çıkacağız," dedi Ridge.

Robby atından inerken Ridge ileriye, kuzeydeki karla kaplı dağ zirvelerine baktı. Araziyle ilgili her şey tanıdıktı, sanki bu yolu daha önce de katetmiş gibiydi.

Hindistan'ın reenkarnasyon inancına pek itibar etmiyordu ama itiraf etmeliydi ki daha iyi, daha mantıklı bir sonuç çıkaramıyordu.

Başını salladı, umutsuzluk ağır bir kış pelerini gibi üzerine çökmüştü.

Onu şimdiden özlemişti ve o gideli sadece birkaç saat olmuştu.

Ama onu hiç tanımış mıydı? Aşık olduğu kadın gerçekten var mıydı? Her şeyi nasıl uydurmuş olabilirdi? Kimse o kadar iyi bir oyuncu olamazdı. Bu da şu soruyu akla getiriyordu. Hangi kısımlarda numara ?

Ondan etkilenmişti. Onunla sevişirken verdiği tutkulu tepkide hata yoktu. Ama onun kendisini sevmesini istiyordu. Ve eğer onu gerçekten sevseydi, ona bu kadar kolay ihanet edebilir miydi?

At su içerken onu okşadı ve derede oyalanması için birkaç dakika daha verdi. Bir kez daha kuzeye doğru baktı. Onu bulduğunda ne yapacağından emin değildi.

Ve zaten tüm sorularının cevaplarını istediğinden de emin değildi.

"Hazır mısın?" diye seslendi Robby'ye.

Robby'nin cevap vermesi üzerine atları kardeşinin otların üzerinde oturduğu yere geri götürdü. Robby'nin kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

"Onlara ne zaman yetişeceğimize dair bir fikrin var mı?" Tekrar yola koyulduklarında Robby sordu.

Ridge başını salladı. "Durduklarını sanmıyorum, aksi takdirde onları şimdiye kadar yakalamış olurduk. En iyi seçeneğimiz devam etmek ve yakında durmalarını ummak."

Güneş tepelerinde yükselirken sessizlik içinde yol aldılar. Güneş üzerlerine vuruyordu ve Ridge şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. Başka koşullar altında olsa, büyük bir maceraya atılmış gibi manzaranın tadını çıkarırdı.

Çocukluğundan beri özlemini çektiği şey buydu.

Temiz açık hava, engebeli arazi, doğanın ham güzelliği, evini yaptığı boğucu, aşırı kalabalık şehirden büyük bir değişiklikti.

Robby sanki Ridge'in aklından geçenleri okuyormuş gibi,

"Çok güzel," dedi. "Evet, öyle," diye onayladı Ridge.

"Ridge?"

Ridge dönüp kardeşine baktı. "Evet?" Robby,

Ridge'in bakışlarıyla karşılaşmadan önüne baktı.

"... sence beni affedebilecek misin?" Ridge gülümsedi. "Seni zaten affettim, Robby."

"Sadece aramızın iyi olduğundan emin olana kadar... yani, bilirsin işte, *ölemezdim*."

Ridge'in göğsü gerildi ve duygularını kontrol altında tutmak için mücadele etti. "Sen benim kardeşimsin, Robby. Bu bağ aptalca bir yanlış anlamanın ötesinde."

Ridge, Robby'nin rahatlama sesini duyabiliyordu. Kardeşi böyle bir yükü ne kadar zamandır taşıyordu? Onunla uzun zaman önce konuşmalıydı ama inatçı gururu bunu yapmasına engel olmuştu.

"Bana bir söz vermeni istiyorum, Ridge."

Ridge Robby'ye baktı ve kaşlarını kaldırarak soru sordu.

Robby gözlerini Ridge'e dikti. "Babamla konuşacağına söz ver. İşleri yoluna koy. Ben gittiğimde sadece sen olacaksın."

Ridge nefesini içine çekti, babasından söz edildiğinde hâlâ hissettiği acıya şaşırmıştı. "Sana yalan söylemeyeceğim, Robby. Bu sözü tutabileceğimden emin değilim. Babam... Babam benimle hiçbir şey hakkında konuşmaya açık değil."

"Seni seviyor," dedi Robby, sesine hüznün karışmıştı. "Her zaman senin gibi olmam gerektiğini düşünürdüm. Denedim. Tanrı biliyor ki denedim, ama sonunda sadece kendim olabildim."

Ridge atını dizginledi ve şok içinde kardeşine baktı. "Ne diyorsun sen Robby? Eski uygarlıklar üzerine eğitim almak için Cambridge'e girdiğinden beri babam beni hor görüyor."

Robby başını salladı. "Sana her zaman hayrandı. Ben de sana hep hayrandım. Senin gibi olmak *istedim*. Güçlü. Birbirinizin boğazına sarılmanızın nedeninin birbirinize bu kadar çok benzemeniz olduğu hiç aklınıza geldi mi?"

Ridge inanamayarak başını salladı. Ne büyük bir kayıptı. Kardeşi yıllarca kendisini ikinci sınıf hissetmişti ve o da yıllarca kendisini herkes için ikinci sınıf hissetmişti. Ne karmaşa ama. Ve India'nın ailesini kıskandığını düşünmek.

Robby'ye ne söyleyeceğini bilemeden atını tekrar ileri itti.

"Çok güçlüsün," dedi Ridge sonunda. "Bu kadar zorluğa rağmen ayakta nasıl başardın? Hayret verici. Senden çok şey öğrenebilirim."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedi Robby, sesi şüpheyile çatlayarak.

Robby kolunu yüzüne sildi ve önüne baktı.

Ridge onu izlerken kalbinde içi boş bir acı hissediyordu. Robby olmadan nasıl olabilirdi? Robby her zaman yanındaydı, Ridge ve babaları arasında bir tampon görevi görüyordu.

Robby gittiğinde ne yapacaktı?

Bunun üzerinde durmayı reddederek gözlerini sıkıca kapattı. Robby bir macera istiyordu ve bunu sağlamak için Hindistan'a yetişmesi gerekecekti.

Sonra da aşağılık yalanları için ikisinden de özür dileyebilirdi.

###

Juan Miguel atını çekerken, "Bu gece burada kamp kuruyoruz, Senorita," diye seslendi.

Çevrelerini görebilmek için loş ışıktaki gözlerini zorladı. Çam kokusunu alabiliyordu ve dağlara yaklaştıklarını biliyordu. Arazi son birkaç kilometrede yukarı doğru eğim kazanmaya başlamıştı.

Eyerde geçirdiği yaklaşık yirmi dört saatin ardından durduğuna şükrederek aşağı kaydı ve dizleri büküldü. Acı veren karıncalanma uzuvlarını terk edene kadar atın boynuna tutundu.

Birkaç metre ötede Juan Miguel ateşi yakarken ışıklar parladı. Serin gece havası tenini yalayıp geçti ve ateşin sıcaklığını hissetmek için ona doğru yaklaştı.

Juan Miguel ona küçük bir bohça uzatırken, "Fazla bir şey değil ama karnını doyurur," dedi.

Ekmek ve peynir bulmak için paketi açtı. Peynirin keskin tadının tadını çıkararak açlıkla ısırdı. Juan Miguel'in uyumaları için birkaç battaniye sermesini izledi.

"Hayal ettiğim gibi biri değilsin," dedi.

Görevinden başını kaldırdı. "Peki ne hayal ettiniz, Senorita?"

Omuz silkti. "Daha uğursuz. Ne de olsa babamı tutuyorsun. Onun hayatını tehdit ettiniz."

Kaşlarını çattı ama uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Pek çok şey görüldüğü gibi değil. Ama yakında öğreneceksin."

"Yine de anlamadığım bir şey var," dedi bir parça daha ekmek koparıken. Devam etmeden önce bir ısırık aldı.

Juan Miguel ona baktı ve bekledi.

"Arkadaşın, seninki gibi dövmesi olan. Benden getirmemi istediğin şeyi çalmak için neden bu kadar uğraştı? Madem bileziğin nerede olduğunu ve onu nasıl alacağını biliyordun, neden beni bu işe karıştırdın?"

"Belki de çalmaya çalışmamıştır, Senorita. Bizim görevimiz şiddet değil. Daha ziyade barış. O sizi korumak için gönderildi."

Güldü. "Korumak mı? Evime girip, beni tehdit edip, kafama vurduktan sonra beni sokakta kovalamaya böyle mi diyorsun?"

Juan Miguel ona kasvetli bir şekilde baktı. "Belki de sandığınızdan daha fazla düşmanınız vardır."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

Ama o sessiz kaldı ve bir kez daha görevine devam etti.

Sinirle nefesini dışarı üfledi. Koruma mı? Bu durum her geçen dakika daha da tuhaflaşıyor ve kafa karıştırıcı bir hal alıyordu. İngiltere'de karşılaştığı dövmeli adamın kötü bir niyeti olmadığını mı söylemeye çalışıyordu?

Son karşılaşmalarını düşündü. Adam onun peşinden sokağa fırladığında. Ona seslenmişti. Onun adını kullanmış ve beklemesini istemişti.

Kaşlarını çattı. Onu yaralamaya kararlı bir haydutun özellikleri değildi bunlar. Şakaklarını ovuşturdu, yorgunluk bir çekirge sürüsü gibi başının etrafında vızıldıyordu. Tanrım, çok yorgundu. Ve hatırlayabildiğinden çok daha fazla umutsuzdu. Bir deliğe tıklmış, çıplak ve yalnızken bile.

Bu açıklama karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlık içinde, bunun doğru olduğunu fark etti. Üç aylık esareti bile onu Ridge'e ihanet etmek kadar kötü etkilememişti.

Onu seviyorum. Onu seviyorum.

Zihninde tekrar tekrar zikretti. Gözleri akmayan yaşlarla dolup taşarken, ateş önünde bulanıklaştı.

Bunu yapamazdı.

"Juan Miguel, geri dönmek zorundayım," dedi. "Senorita?"

kalktı. "San Sebastian'a dönmek zorundayım. Konuşmam gereken biri var."

Yatıştırıcı bir tavrıyla elini uzattı. "Bunu yapamayız. Geri dönerek çok fazla risk alırız."

"Devam ederek çok fazla risk alıyorum."

"Acınızı anlıyorum Senorita, ama çok fazla hayat tehlikede. Yapmak için geldiğimiz şeyi yapana kadar dönmenize izin veremem."

"Peki bu tam olarak nedir?" diye meydan okudu. Ellerini kalçalarına götürdü ve İspanyol'a baktı. "Babamın tehdit edildiğine dair tüm bu saçmalıklara inanmıyorum. Sen çok iyisin. Beni uzun zaman önce öldürebilir ve bileziği alabilirdin. Yine de görmek istemedin bile."

Juan Miguel içini çekti. "Babanın gerçek bir tehlike altında olmadığı doğru... benden ya da diğerlerinden, ama birçok hayatın tehlikede olduğu hakkında söylediklerim. Bu çok doğru. Acilen şehre gitmeliyiz."

"O gerçekten hayatta mı?" diye sordu. "Yoksa bu beni yakalamak için bir oyun muydu? burada."

Uzaktan nal sesleri duyuldu ve Juan Miguel dönüp arkasına baktı. gözleri karanlığı arıyor.

"Çabuk!" diye tısladı. "Ateşi söndürmeme yardım et."

Çırpınarak yanına gitti ve söndürmek için ateşin üzerinde tepinmeye başladılar.

İşlerini tamamlayamadan atlı iki adam ateşin azalan ışığında dış hatları ancak seçilebiliyordu.

Biri aşağı kaydı ve öne doğru yürüdü.

"Arkama geçin, Senorita," diye fısıldadı Juan Miguel, bir koluyla onu çekerek.

"Senin korumana ihtiyacı yok. Henüz," dedi adam sıkılmış dişlerinin arasından.

Ridge! Ama onu nerede bulacağını nereden biliyordu?

Ateşe yaklaştı, ışık yüzünü yıkıyordu. Kızgınlığı yüz.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı, India?"

Yirmi Altıncı Bölüm

Çok iri, çok kızgın bir Ridge karşısında durup bakışlarını bir an bile kaçırmazken India'nın kalbi iki kez çarpmaya başladı.

"Evet, evet öyleyim," dedi dürüstçe.

Ridge, "En azından *her* konuda yalan söylemiyorsun," dedi. Kadın irkildi ve gözlerini kaçırdı.

"Bana bak, lanet . En azından bunu bana borçlusun."

Juan Miguel şaşırtıcı derecede sakın görünüyordu ama muhtemelen Ridge'i İspanya'ya birlikte geldiği adam olarak tanıyordu.

"Senyor," dedi hâlâ atının üzerinde oturan Robby'ye. "Benimle gelin. Bence en iyisi çevreye kamp kurmamız. Gözcülük yapabiliriz, değil mi?"

India şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. İspanyol onları yalnız bırakıyordu. Neden? Elbette Ridge'in kaşlarını çatmasının bununla çok ilgisi olabilirdi.

Robby ve Juan Miguel karanlığın içinde kaybolurken kollarını koruyucu bir şekilde kendine sardı. Ridge'e dönüp baktığında gözlerinin ona alev alev yandığını gördü.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye alay etti.

"Kızgın olduğunu biliyorum," dedi usulca.

"Hiçbir fikrin yok."

"Sanırım biliyorum."

"Bunu neden yaptın India? Senin için o kadar mı önemsizdim?"

Gözlerini kapattı, göz kapaklarının altından yaşlar sızıyordu. Söyleyebileceği hiçbir şey onun anlamasını sağlayamazdı. Onun yerinde olsaydı, o da anlamaz ya da affetmezdi.

"Bunu söylediğimi unut. Bunu kişiselleştirmeyelim. Tanrı biliyor ya, belli ki duygularıma karşılık vermediniz. Şunu sormama izin verin. Dürüstlüğünüzün bu kadar az mı anlamı var? Sözünün hiçbir anlamı yok mu? Senin onurlu bir insan olduğunu düşünmüştüm India, ama sen en başından beri yalan söyledin."

Sözleri ona küçük zehirli oklar gibi çarptı. Arkasını döndü ama adamın öfke dolu tıslamasını duyunca hemen geri döndü.

"Ne yapmam gerekiyordu Ridge? Yaptıklarımı savunmayacağım. Sonuçta savunulamazlar. Ama babamın ölmesine izin mi vermeliydim? Bir adamın hayatı yerine onur ve dürüstlüğü mü seçmeliydim?"

Ridge öne doğru eğildi, yüzü onunkinden birkaç santim ötedeydi. Vurgulama yapmak için parmağını göğsüne sapladı. "Bana *güvenebilirdin*."

"Bunu şimdi biliyorum," dedi usulca. "O zaman bilmiyordum." "Doğru olan bir şey var mı, India? *Hepsi* yalan mıydı?"

Onu yanlış anlamış gibi davranmadı. Derin bir nefes aldı ve her şeyi ortaya koymaya karar verdi. Büyük bir adım attı ve dua etti ki o da bunu ona geri atmasın.

"Seni seviyorum, Ridge."

İşte. Söylemişti. İfadeden korku sızıyordu ama o zaman çok korkuyordu. Az önce kendini daha savunmasız hale getirmiş, kalbini kendisinden nefret etmesi gereken bir adamın ellerine teslim etmişti.

Sanki kadın ona vurmuş gibi geri çekildi.

"Bunu göstermek için çok komik bir yöntemin var," diye hırladı.

Kadın nefesini tuttu ama adam daha fazla cevap vermedi. Ona dik dik bakmaya devam etti, öfkesi dalga dalga yayılıyordu. Yüreği ağzına geldi. Onun bu açıklaması karşısında öfkesini unutacağını mı ummuştü? Belki de ummuştü. Ve belki de yanılmıştı.

Çaresizliğin iplerinin giderek gevşediğini hissederek kendine biraz daha sıkı sarıldı. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu sonunda, sessizlik dayanamayacağı kadar ağırlaştığında.

Bir elini saçlarında gezdirdi, sonra tiksintiyle elini aşağı çekti. Sonra küfretti.

"Ne kadar da yüzünsünüz. Meseleden kaçma yönteminiz bu mu? Odağı başka bir yere çekmek mi? Benimle yeterince oynadın India. Ciddi olmadığın duygularla konuşmaya başlama."

"Ciddiydim," dedi sessizce.

Öne doğru bir adım attı ve elleriyle kadının omuzlarını acıyla kavradı. "Eğer şimdi yalan söylüyorsan, bana yardım et India..."

Düşüncesini tamamlamadı. Bunun yerine onu kendine doğru çekti ve yakıcı bir öpücükle ağzını kendi ağzıyla kapattı. Kızın şaşkınlık dolu nefesini yuttu ve öpücüğünü derinleştirdi. İlk başta dokunuşu öfkeli ve güçlüydü, sonra yumuşadı ve kız küçük bir inilti çıkardı.

Bir eli buklelerine dolandı. Diğeri ise sırtını boydan boya dolaşarak dokunuyor, okşuyor, tenini olabildiğince kaplıyordu.

Nefes alamıyordu, böylesine enfes bir öpücüğü sonlandırmaktan korktuğu için nefes almak istemiyordu. Adam hiçbir şey saklamıyordu. Kadın da öyle. Burada, onun sığınağında, belki, sadece belki onun için ihanetin acısının ötesinde bir şeyler hissettiğine dair umut hissetmeye başladı.

Sonunda çekip gittiğinde ikisi de ağır ağır nefes alıyordu. Adam ona baktı, gözleri bir duygu kaleydoskopuydu. Korku, öfke, belirsizlik... arzu.

"Tekrar söyle," dedi, yüzünde sadece ufak bir titreme belirmişti.

Ses.

"Seni seviyorum."

"O zaman *neden*?" diye sordu, gözleri onu ikna etmesi için yalvarıyordu.

anlamak. "Neden ikimizi de bu duruma soktun?"

"miyiz?" diye sordu, eliyle ateşi işaret ederek. Adam ona kendisinden önce gelmesini işaret etti.

Yumuşak zemine uzandı, bağdaş kurdu ve gözlerini ateşe dikti. Adam onun yanına oturdu. Eliyle çenesini kavradı ve kendisine bakana kadar yavaşça çevirdi.

"Eğer konuşacaksak, en azından bana bakmanı istiyorum."

Onu daha iyi görebilmek için hafifçe döndü. Ellerini kucağında kavradı. Elleri hâlâ titriyordu, gerginliği midelerini tırmalıyor, kaslarını kemiriyordu.

"O ilk gün. Günlüğü çevirmemi istemeye geldiğinizde. Şaşırtıcı bir şey gördüm. Nasıl tepki vereceğimi bilemediğim bir şey."

Başını salladı. "Bir şeyler sakladığımı biliyordum."

"Bu işe karışmak istemedim. Bu kadarı doğrudu. Babamdan bir mektup almamış olsaydım, bunu yapmazdım."

Ridge ona şüpheyile baktı. "Yani baban gerçekten hayatta mı?"

"Mektubu bunu benden çok daha iyi açıklayabilir," dedi bıkkınlıkla.

Bütün bu uzun süren olayı açıklamak zorunda kalmak istemiyordu. Yerde duran çantasını karıştırdı ve babasından aldığı buruşuk mektupları çıkardı. İkisini de açtı ve ilkin Ridge'e uzattı.

Kağıdı ondan aldı ve yazıyı görebilmek için ateşe doğru eğdi. Bir süre sonra ceketinin pantolonundan gözlüklerini çıkardı ve taktı.

Okurken kaşları çatıldı. Sonra gözleri büyüdü. Ve sonunda mektubu yere bıraktı, yüzünde inançsızlığın gölgesi vardı.

"Buna inanmıyorsun," dedi.

"Buna inanmamı ister miydin?" diye sordu.

"Bana günlüğü gösterdiğin ilk gün, Sir Roderick'in el yazısında okuduğum şey, babamın mektubunda söylediği her şeydi."

"Yani beni en başından beri kandırdınız, bana yardım ediyormuş gibi yaparken beni gerçeklerden habersiz bıraktınız, beni ve paramı hırsınızı ilerletmek için kullandınız. Tüm bu süre boyunca gülüyor muydun?"

Parmaklarını sıkı yumruklar halinde kıvırdı. O kadar sıkıydı ki ellerinden kan gittiğinden emindi. "Sana hiç gülmedim, Ridge. Yapmak zorunda olduğum şeyden nefret ettim."

"Yapman gerektiğini düşündüğün şeyi," diye düzeltti.

"Babamı ölüme terk edemem," diye itiraz etti. "Sahip olduğum tek şey Sola. o."

"Hepsi değil, India. Bana sahip olabilirdin."

Ne cevap vereceğini bilemeden sessizce ona baktı.

İçini çekti ve elini saçlarına daldırarak saçlarından uzaklaştırdı.

ve parmaklarını gömülü bıraktı. "Ne

düşüneceğimi bilmiyorum."

Sanki bir şey hatırlamış gibi tekrar ona baktı. "Bilezikte

gerçekten ne yazıyordu India?"

Bakışlarına karşılık veremeyerek yere baktı.

"Dedi ki, kuzeye, Orion'un büyük tepelerine bak. Ayın beşiğinde bir kapı var. Yıkıma götüren yol geniştir."

Kaşlarını çatı. "Yani diğerini sen mi uydurdun?"

Omuz silkti. "Şehrin güneyde olduğuna sizi inandırmak için bu gerekliydi."

"Sadece ben daha iyi biliyordum."

"Nasıl? Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Robby senin Kuzey."

"Rahatsız görünüyordu. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Sadece yaptım."

"Görüntüler mi?" diye sordu usulca. "Onların bir şeyle ilgisi var mıydı?"

Bu "Önemli olan reenkarne olup olmadığım değil."
mu?"

ekşi bir şekilde söyledi. "Senin yalanlarından bahsediyoruz." "Özür dilerim."

Kelimeler aralarında ağır bir şekilde sürüklendi. Kelimeler ondan koparıldıktan sonra ikisi de konuşmadı. Adam sanki samimiyetini ölçüyormuş gibi ona baktı. Kısa bir an için adamın yüz ifadesinde bir umut parıltısı gördü ama adam bunu hemen gizledi.

Bir eliyle diğerine masaj yaparak başka tarafa baktı. "Şimdi ne yapacağız, India?"

Onları mı yoksa yolculuklarını mı emin değildi ama güvenli bahis yolculuğa değinmekti. *Onlar* için umudunu yitirmeye hazır değildi.

"Şehre gitmeliyim. Babam orada, ya da en azından Juan Miguel'in bana söylediği bu."

"Ben de seninle geliyorum."

Başını salladı, artık onu bundan alıkoyamayacağını biliyordu.

Sanki birden aklına bir şey gelmiş gibi kafasını çevirdi. "Juan Miguel baban hakkında nasıl bir şey biliyor?"

"Onunla San Sebastian'da buluşmam gerekiyordu. Beni babama götürecekt."

Ridge küfretti. "Senin tuttuğun biri olduğunu sanmıştım. Robby'nin onunla gitmesine izin verdim." Ayağa kalktı ve Robby'nin gittiği yöne doğru aceleyle yürüdü.

"Ridge," seslendi arkasından, ateşin başındaki pozisyonundan kalkarak. Adam ona döndü.

"O tehlikeli değil."

Adam şüpheyle ona baktı. "Sana inanmam mı gerekiyor?"

İrkildi. Bundan sonra söylediği her şey sorgulanacak mıydı? "O bir gardiyan," dedi açıklama olarak.

Ridge çenesini ona doğru yürüdü. "Ve bu ne anlama geliyor?"

Hindistan iç çekti Tekrar. Bu oldu çok karmaşık. Oldu her zaman daha karmaşık.

"Londra'daki adamın üzerindeki dövmeyle hatırlıyor musun?" "Nasıl unutabilirim ki?"

"Juan Miguel'de de buna benzer bir tane var. İyice baktığımda bunun Pagorian muhafız sembolü olduğunu anladım."

Ridge, "Bunun onu nasıl iyi bir adam yaptığını anlamıyorum," dedi.

Adam kadının önünde durdu. "Benden sakladığın her şey beni şaşırtıyor. Ne kadar aptalca davrandığımı düşündükçe midem bulanıyor. Lucinda'dan böyle bir ikiyüzlülük beklerdim. Ama sen... sen farklıydın. Ya da en azından ben öyle sanıyordum."

Bakışlarını indirdi ve başını sallayarak ateşe döndü.

Sessiz kalmayı tercih etti. Belki adam sakinleştikten sonra onunla konuşabilirdi. Onu önemseydiğini görmesini sağlayabilirdi. Hayır. Onu seviyordu.

Bu düşünce aniden ortaya çıktığı gibi, yükselen umut dalgasını da bastırdı. Arkasını dönüp Ridge'e sırtını döndü.

Dudaklarını başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıştırarak dikkat çekici bir balık taklidi yaptı. Baş zonkluyor ve göğsü ağrıyordu.

Belki de yaptığı açıklamadan çok fazla şey bekliyordu. Aldatmacasının ardını görebilse bile, bu onun duygularına karşılık verebileceği anlamına gelmiyordu. Ve bir mucize eseri onu gerçekten affetse *ve duygularına* karşılık verse bile, bu kesinlikle ona kırık bir kalbin ötesinde bir şey garanti etmiyordu.

Bu nedenle, onun ihtiyaç duyduğu ya da istediği şeyi sağlayabileceğinden emin değildi.

Macera. Heyecan. Bunlar onun arzuladığı şeylerdi. Ve artık hiçbir şey yapmak istemediği şeyler.

Kadının aldatmasına kızgındı ama aynı zamanda istediği hayata dair ilk şansını elinden almaya kalkıştığı için de kızgındı.

Ridge onun arkasından, "Biraz uyumalıyız," diye mırıldandı.

Kız başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Robby'ye bakmaya gidiyorum. Birazdan dönerim."

Arkasını dönmeden önce onun uzaklaştığını duyana kadar bekledi. Ateş sönmüş, sadece bir parıltıya dönüşmüştü. Yatmaya hazırlanmak yerine, közlerin üzerine atmak için çubuk toplamaya başladı.

Birkaç dakika içinde alevler gökyüzünü yalamaya başladı ve teni ısınırken geri çekildi.

Ridge burada mı uyumayı planlıyordu yoksa Robby ile mi yatacaktı? Heybesinden çıkardığı battaniyeyle gereksiz yere uğraştı. İki kez yere serdi ve geri çekti.

Neredeydi o?

Sonunda ateşin önünde oturmaya ve battaniyeyi omuzlarına çekmeye karar verdi.

Bir ses Ridge'in döndüğünü haber verdi ve başını kaldırıp onun ateşin ışığına doğru adım attığını gördü.

"Robby senin İspanyol'la arkadaş oldu. Bir şişe portonun tadını çıkarıyorlar. Biz burada uyuyacağız."

Onun otoriter ses tonuna sinirlendi ama başını eğdi. Ona sataşarak hiçbir şey elde edemezdi. Ve kızgın olmak için bir sebebi vardı. Bu gece kara kara düşünmesi için ona zaman tanıyacaktı ama yarın yetki yine ondaydı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ridge, India'nın ateşin başında toplanmasını izledi. Birkaç dakika boyunca dalgın dalgın alevlere baktı ve sonra sanki daha fazla oturamazmış gibi kımıldayıp ayağa kalktı.

"İyi geceler," diye mırıldandı ateşten birkaç adım uzaklaşıp battaniyesini sererken.

Cevap vermedi. Hâlâ öfkeden başka bir şeyle konuşmakta zorlanıyordu. Birkaç kez yumuşadığını hissetmişti ama öfke geri gelmişti.

Böylece oturdu ve giderek daha da alçalan ateşe baktı. Battaniyesinin altında büzüşmüş olan India'nın bedeninin loş hatlarına baktı. Uzun bir iç çekişle nefesini bıraktı ve yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu.

O ve Robby, India'yı yakalamak için canla başla at sürmüşlerdi. Robby hiç şikâyet etmemişti ama Ridge kendini fazla yorduğundan endişeleniyordu. Onu kontrol ettiğinde, Robby yere rahatça yerleşmiş, İspanyol'la bir şişe içkiyi paylaşıyor ve karşılıklı şakalaşıyorlardı.

Orada Robby'nin yanında olmalıydı. Burada India'nın uyumasını izlememeliydi. Ama kararsızlık içindeydi. Bu önemli bir meseleydi. Belki de hayatının en önemli meselesi. Yanlış bir karar vermeyi göze alamazdı.

Ayağa kalktı ve bacaklarını gerdi, ayaklarındaki hissi yeniden kazanmak için olabildiğince sessiz bir şekilde ayaklarını yere vurdu. Ateşe sırtını dönerek birkaç adım uzaklaştı ve bakışlarını gökyüzüne çevirdi.

Ay tepede asılı duruyordu ve kamp alanının üzerine soluk bir parıltı yayıyordu. Ve yıldızlar. Bir sürü yıldız. Simsiyah bir tuvale parlak bir şekilde dökülmüşlerdi. Sanki Tanrı'nın eli onları bir hevesle dikkatsizce etrafa saçmış gibiydi.

Şüpheli bir acıya karşı gözlerini kırıştırdı. Bu gece huzur bulamayacak mıydı? Kardeşi ölüyordu, sevdiği kadın bir nefes uzağında yatıyordu ve o yine de burada korku içinde kilitli bir şekilde duruyordu.

India'yla birlikte bir hayat, onun kendisini tekrar kandırması riskine değer miydi? Yoksa tedbiri elden bırakmayıp ondan uzaklaşmalı mıydı? Yalnızlık için söylenecek bir şey vardı. Acı yok. Seçim yok. Aşk yoktu.

Bakışları tekrar onu aradı ve kalbi daha sert çarpmaya başladı. Onun yerinde olsaydı aynı şeyi yapar mıydı? Yapmayacağını düşünmek isterdi ama şimdi, Robby'nin ölümü karşısında, kardeşini kurtarmak için her şeyi yapabileceğini biliyordu.

Ani bir anlayışla zihni rahatladı. Hindistan sadıktı. Hem de çok. Ve sahip olduğu tek aileye tutunmak için çaresizce çırpınıyordu. Bu yüzden de ona ve çocuklarına birlikte yaşadıkları hayat boyunca sıkı sıkıya sarılacaktı.

Bir eşten daha fazla ne isteyebilirdi ki? Hayatının geri kalanını birlikte geçireceği bir kadın?

Onun durumunu Robby'yle şu anki durumuyla kıyasladığında, kadının hainliği o kadar da lanetleyici görünmüyordu. Ama yine de küçük bir parçası, kızın ona sırrını açacak kadar güvenmiş olmasını diliyordu.

Ve belki de henüz onun güvenini kazanmamıştı.

Birbiriyle çelişen duygularına anlam vermeye çalışırken parmakları bükülüp kıvrıldı. Beklediği gibi tepki vermemişti. Her nasılsa onunla yüzleştğinde soğuk bir şekilde güldüğünü hayal etmişti. Aldatmacasının içinde kendini beğenmiş. Onun peşinden at sürerken aklına bir sürü senaryo gelmişti. Ama hiçbirini onu sevdiğini söylerken takındığı ciddi, acı dolu ifadeye yaklaşamamıştı.

"Bu sefer doğruyu mu söylüyordun, India?" diye fısıldadı, sözleri en yumuşak esintilerle uzaklaştı.

Kesin olan bir şey vardı. Ondan uzaklaşamazdı. Gitmesine izin veremezdi. Ona ihtiyacı vardı. Dünyada başka hiç kimse onu onun kadar incitebilecek güce sahip değildi ama yine de kendini onun ellerine bırakmaya hazırdı. Ve zaten en kötüsünü atlatmıştı. Ona yalan söylediğini öğrenmek, tekrarlamak istemediği bir deneyim olmuştu.

Daha kötü olan tek şey, onu reddetmesi olurdu. Ve ona öyle geliyordu ki, reddetmediğini görmek ona bağlıydı.

Yavaş bir gülümseme dudaklarını yukarı doğru yayarak ağzının bir köşesini kıpırdattı. Eliyle çenesini düzeltti ve tekrar India'ya baktı.

Bu, günlerce baş başa kalacakları tek an olabilirdi, aralarındaki farklılıkları gidermek için tek şanslarıydı ve bunu boşa harcayacaksa lanet olsun.

Ateşe ve India'nın yattığı yere doğru yürüdü. Yanında diz çöktü ve bir elini omzuna uzattı.

"Hindistan," diye fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle. "India, ."

Gözleri telaşla açıldı ve adam onu sakinleştirmek için elini yanağına götürdü.

"Ne oldu?" diye sordu, uyuyana kadar ağladığına şüphe bırakmayan bir sesle. Tırmalayıcı, savunmasız, boğuk.

Cevap vermek yerine eğildi ve eliyle başını dudaklarıyla buluşması için eğdi. Eli kadının çenesini okşarken ıslaklığı fark edince şok oldu.

Nefesi boğazında düğümlendi. "Ağlama India. Artık her şey yoluna girecek."

Dudaklarını açlıkla besledi ve adam onu göğsüne yaslanana kadar kendine çekti.

"Bir söyle," diye mırıldandı ona bakmak için uzaklaşırken. Kadın hiç tereddüt etmedi. "Seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum."

Gözyaşları yanaklarından aşağı hızla süzüldü.

Göğsü sıkıştı ve ıslak izleri eliyle düzeltti.

Başparmak.

"Bunu istediğinden çok emin ol... beni, India'yı. Emin ol, çünkü ben gitmene izin vermeyeceğim."

Titrek bir parmağını kaldırıp adamın dudaklarına bastırdı, konuşmayı kesmesi için sessiz bir talepti bu.

"Sev beni, Ridge. Burada, hemen şimdi." Sanki bir şey onu engelleyebilirmiş gibi.

Çenesini şefkatle avucunun içine aldı ve onu yavaşça öptü, ağzını kendi ağzıyla keşfetti.

"Seni görmek istiyorum," diye fısıldadı.

Gömleğini başından çekmesine yardım etti ve ay ışığı göğüslerinin tepelerinde parlarken nefesini içine çekti. Birini avucunun içine aldı, ağırlığından hoşlandı. Yumuşak bir meme ucunu okşadı ve kadın inledi.

Geri çekildi ve gömleğini çıkarmak için ayağa kalktı, sonra da pantolonuna uzandı. India arkasına yaslanıp pantolonunu çıkardı ve bir kadının kendi kendine soyunmasının pek de romantik olmadığı fikri aklına geldi.

Kısa süre sonra bacakları, kalçalarının kıvrımı ve bacaklarının birleştiği yerdeki buklelerin beşiği ortaya çıktı.

Halihazırda olduğundan daha fazla sertleşmesinin mümkün olduğunu düşünmüyordu.

India bir dirseğine yaslandı ve adamın pantolonunu bacaklarından aşağıya doğru çekip tekmelemesini izledi. Adamın erkekliği üzerindeki yükten kurtulduğunda India'nın gözleri büyüdü ve adam sıırttı.

Onu, onun kendisini memnun ettiğı kadar memnun etmek istiyordu ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, şu ana kadar hayal kırıklığına uğramamıştı.

Bir kez daha dizlerinin üzerine çöktü ve ona doğru yaklaştı. Ona dokunmaktan kendini alamayarak elini uzattı. Avuç içi omzunun üzerinden, belinin hizasından ve sonra da kalçasının üzerinden geçti. Parmaklarının altında tüyler diken diken oldu.

"Buraya gel," dedi boğuk bir sesle, parmağını ona doğru uzatarak.

Kasıkları gerildi. Alnından terler boşandı. Daha önce bir kadına böylesine *ihtiyaç duyduğunu* hiç yaşamamıştı. Kadının kendisine dokunmasına izin vermekten korkuyordu, dokunduğı anda serbest kalacağından emindi.

Ayağı kalktı ve bir elini onun göğsüne koydu, dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sertçe onu aşağı itti, ta ki adam rahatlayıp onu yere indirmesine izin verene kadar.

Battaniye sırtının altında bükülmüştü ama umurunda değildi. Yerin engebeli sertliğini hissedebiliyordu ama kız onu öpmek için eğildiğinde ondan başka her şeyi unuttu.

Dudakları kulağına ulaşana kadar çenesinin bir çizgi öptü. Şakacı bir şekilde dudaklarını ısırdı ve ardından dişlerinin arasındaki lobu emdi.

Sıcak bir kızarıklık boynuna doğru ilerledi ve gözlerini kapatarak kontrol savaşını kazanmak için cesurca çabaladı.

"Ah kahretsin," diye mırıldandı, kadın boynundan aşağı doğru inmeye, emmeye, ısırmaya, öpmeye başlarken.

Kadın kıkırdadı ve bu ses adamın omurgasından aşağıya doğru arzu dalgaları gönderdi.

Onunla sevişme planı pencereden dışarı çıkmıştı. *Onunla* sevişiyordu.

Dili göğsünün üzerinde dönüyordu. Gergin bir meme ucunun etrafında, sonra karnının hassas derisinde. Tanrım, daha da aşağılara mı iniyordu? Eğer yaparsa ölecekti. Eğer yapmazsa ölecekti.

Ağzı adamın göbeğinin hemen altındaki deriye değdiğinde durakladı. Sıcak nefesi kasıklarına doğru üfledi ve adam irkildi.

Sonra şimdiye kadar yaşadığı en tatlı acılardan birinde, ağzı erkekliğini buldu. Dili ucun etrafında nazikçe dans etti, sonra sıcak ağzı başın üzerinde kapandı ve tabana doğru yavaşça kaymaya başladı.

Aman Tanrım.

"India, yapmalısın... durma," diye inledi, cümleinin ortasında vites değiştirdi.

Başını kaldırdı ve bir büyücünün gülümsemesiyle gülümsedi. Gücünden emin bir kadının. "Daha yeni başlıyorum."

Bir bacağını onun kalçalarına doğru salladı ve leğen kemiğini onun üzerine kaldırdı. Yapamadı. Öyle miydi? Öyle olmasını umuyordu.

Tek bir yumuşak hareketle onun üzerine çöktü, onu sardı ve bedenine aldı. Başını arkaya atmış, boynunun pürüzsüz genişliği ay ışığında parlayarak ona oturdu.

Hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Ellerini göğsüne bastırdı ve yavaş ritmik bir harekete başladı. Ve adam tüm zaman ve mekân algısını kaybetti.

"Ridge."

Onun adı dudaklarından döküldü. Nefes nefese bir zevk sesi. Kalçalarını kavradı ve onun hareketine katıldı. Belinin sıkılaştığını hissetti. Penisine ani bir kan hücumu oldu. Basınç imkânsız boyutlara ulaşırken gözlerini kapattı.

Onun üzerinde daha hızlı hareket etmeye başladı, nefesi kısa patlamalar halinde geliyordu. Bacakları adamın iki yanını sıkıyor ve parmakları adamın karnına acıyla saplanıyordu.

"Hindistan, Tanrım, Hindistan!"

Bir inilti çıkardı ve başını bir kez daha geriye attı. Etrafında kasıldığını, sıkılaştığını ve ardından bir nem seli oluştuğunu hissetti. Bir saniye daha kendini tutamadı.

"India, durma," diye nefes nefese kaldı.

Kalçalarını yukarı doğru savurdu ve vücudu tatlı bir serbestlik bulurken bağarmamak için dişlerini sıktı. Dalga dalga gelen zevk onu sarstı ve kadın ona daha sıkı sarıldı.

Sonunda öne doğru yığıldı, nemli vücudu adamın göğsüne bastırdı. Kollarını ona doladı ve olabildiğince yakın tuttu.

Onun saçlarını öptü ve nefesini toplamaya çalıştı. Kızın başını çenesinin altına sıkıştırarak, kız kendi tarafına yaslanana kadar yuvarlandı.

"Bu hayatımın en inanılmaz deneyimiydi," diye mırıldandı. Kadın içini çekti ve başını onun göğsüne daha da yasladı.

Gülümsedi ve onun saçlarını okşadı. Kadın da onun kadar memnundu.

"Çok mutlu olabiliriz, Hindistan. Bana gösterebileceğin yerleri düşün. Birlikte ziyaret edebileceğimiz yeni yerleri. Yıldızların altında geçirebileceğimiz geceleri."

Kadın ona karşı kıpırdamadan durdu ve adam aşağıya baktı. Kızın gözleri kapalıydı ve adam tekrar gülümsedi. Yarın konuşabilirlerdi. Bu gece sadece ona sarılmak ve dokunuşunun sıcaklığının tadını çıkarmak istiyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Çok mutlu olabiliriz, India. Bana gösterebileceğin yerleri düşün. Birlikte ziyaret edebileceğimiz yeni yerleri. Yıldızların altında geçirebileceğimiz geceleri.

Hindistan ağlamak istedi.

Sözleri onu bir bıçak gibi kesmişti.

Şafağın solgun ışığı doğu gökyüzünü aydınlatmıştı ama yine de gözünü bile kırpmamıştı. Kalbi böylesine pişmanlıkla sızlarken insan nasıl uyuyabilirdi ki? En derin yerlerinde acı çekiyordu.

Farklı şeyler istiyorlardı. Maceralarla dolu bir hayatı sürdüremezdi, sürdüremezdi. İngiltere'ye döndüğünde giysilerindeki bir düzine ülkenin tozunu silkelemişti ve bu şekilde kalmaya niyetliydi.

Kız hafifçe Ridge'e doğru kaydı ve Ridge'in kolları onun etrafında sıkılaştı. Sırtını Ridge'in göğsüne dayadı ve Ridge'in eli onun göğsünde sahiplenici bir şekilde durdu.

Gözlerini kapattı, sadece anın tadını biraz çıkarmak istiyordu.

Keşke her gün bu şekilde uyanabilseydi. Güvende, sıcak, Ridge'in kollarında.

Ama terk ettiği hayata karşı duyduğu korku çok yaygındı. Kalıcı bir evin sunduğu emniyet ve güvenliği istiyordu. İsterse bir daha asla terk etmek zorunda kalmayacağı bir ev.

Sıcak dudaklar omzunu okşadıktan sonra boynuna doğru kaydı. Ridge onun kulağına, "Günaydın," diye mırıldandı.

Adamın sesi kadının tüylerini diken diken etti ve göğüs uçları sertleşti. Dişleri kulağını buldu. Adam şakacı bir şekilde ısırırken kadın ürperdi.

Pişman bir iç çekişle geri çekildi. "Robby ve senin İspanyol bizi bulmadan önce kalkıp giyinmeliyiz."

Kızardı, sıcaklığın yanaklarına hücum ettiğini hissetti. "Ver bana gömlek?"

"Sadece beni öpersen," dedi hınzır bir ses tonuyla.

Güldü ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Adam şakacı bir şekilde onu çekiştirdi.

ama bu hareket kısa sürede tutkuya dönüştü. Kadın kollarını adamın boynuna doladığında adam boğazının altından inledi.

Onun kollarında nasıl bu kadar doğru hissedebilirdi? Adam bu kadar mükemmelken nasıl olur da onun için bu kadar yanlış olabilirdi?

Arkasına uzandı, el yordamıyla tişörtünü aradı ve sonra sırtarak çıkardı. "Tekrar giymemeni tercih ederim ama başka bir erkeğin seni görmesini de istemiyorum."

Ayağa kalktı ve hızla giyinirken Ridge'in de aynısını yapmasını izledi. Mükemmelliğin en saf haliydi. Kendini erkek formuna ilgi duyan biri olarak görmüyordu ama bu...

Aşırı kaslı değildi ama yine de hiçbir yerinde bir gram bile et parçası yoktu. Geniş omuzları, güçlü bir göğsü ve bacakları vardı... Bu adamın tüm hayatını sadece akademik ilgi alanlarının peşinde geçirdiğine bir an bile inanmadı. Belli ki düzenli olarak egzersiz yapıyordu.

Ona şehvetle sıırttı. "Gördüklerini beğendin mi?"

Tekrar kızardı ve botlarını bulmak için hızla döndü.

Adam onun arkasından kıkırdadı. Sonra kollarının onu sardığını ve göğsüne doğru çektiğini hissetti. "Bana karşı utangaç olmana gerek yok, India."

Yüzünü ona dönmesi için onu çevirdi. "Hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum."

Karnına yumruk da atabilirdi. "Ho, Ridge!"

Robby seslendi.

O ve Ridge arkalarını döndüklerinde Robby'nin kamp alanına doğru yürüdüğünü gördüler, Juan Miguel de hemen arkalarındaydı.

Ridge'in üzerine bir gölge düştü, Robby'nin yaklaşmasını izlerken neşesi azalıyordu. India şaşkınlıkla ona baktı ve ruh halini bu kadar sert bir şekilde değiştiren şeyin ne olduğunu merak .

Ridge, Robby'nin yanına gitti ve kolunu onun omuzlarına doladı.

"Bu sabah ?" diye kardeşine sorduğunu duydu.

Robby çarpık bir gülümseme sundu. "Daha iyiydim ama daha kötü olduğum da oldu." Omuz silkti. "Yani dengeleniyor."

"Sorun nedir?" India bir adım öne çıkarak sordu.

Ridge acı dolu gözlerini ona çevirdi, sonra izin ister gibi Robby'ye baktı.

"Bilmiyor mu?" Robby sordu.

Ridge başını salladı. "Henüz ona söyleme fırsatım olmadı."

Robby botunu toprakta döndürdü ve rahatsızlıkla aşağıya baktı. Tekrar ona baktığında yüz ifadesini çelikleştirmişti. "Ben ölüyorum."

India'nın eli dehşet içinde ağzına gitti. Gözleri yaşlarla doldu ve yalvarırcasına Ridge'e baktı. "Çok özür dilerim. Benden nefret etmene şaşmamalı," diye fısıldadı, artık Ridge'in onu hor görmek için daha fazla nedeni olduğunu biliyordu.

Ridge bir elini saçlarına götürdü. "Bu benim de hatam," dedi.

Sessizce

e. Robby güldü ve başını salladı. "İkinizden birinin aklına geldi mi Hastalığımın ikinizle de bir ilgisi yok mu?"

India Robby ile arasındaki mesafeyi kapattı ve elini onun koluna koydu. "Kastettiğim bu değildi," dedi sessizce. "Eğer yapmasaydım..." Sözcükleri söylerken neredeyse boğuluyordu. "Ridge'e yalan söylememiş olsaydım. Dürüst olsaydım."

Robby dudağını büktü. "Ağabeyime karşı dürüst olman gerektiğini tartışmayacağım ama bunun hastalığımla bir ilgisi yok."

Ridge bir elini onun boynunun arkasına doladı ve hafifçe masaj yaptı. "O haklı, India."

"Ne yapmalıyız?" diye sordu, durumun ağırlığını üzerinde hissederek. Kendi babası risk altındaydı ama Ridge'in kardeşini ve onun durumunu nasıl görmezden gelebilirlerdi?

"Ne düşündüğünü biliyorum India," konuştu Robby. "Ridge ve ben bunu çoktan konuştuk. Ben de geldim çünkü istediğim bu. İngiltere'ye dönüp annemin başında yaygara kopardığı korkunç bir yatakta ölmek istemiyorum. Ayrıca, Ridge'in tüm eğlenceyi yaşamasına izin veremem."

"Peki ya ailen?" diye sordu dehşet içinde. Bir oğul kaybetmek onlar için ne kadar korkunçtu. Veda etme şansını hiç elde edememişlerdi.

"Böylesi daha nazık," diye mırıldandı Robby. "Ölmemi izlemek zorunda kalmayacaklar."

"Sevdiklerime veda edebilmek isterdim," dedi inatla. "Ben babama hiç veda edemedim."

"Ama gerçekten ölmedi, değil mi?" Robby zoraki bir neşeyle sordu.

"Umarım öyle değildir," dedi yumuşak bir sesle.

"Özür dilerim," diye başladı ama kadın onu susturdu.

"Görünüşe göre birçok hata yapmışım Robby. Kesinlikle sana tavsiye verecek biri değilim. Özür dilerim."

Boğazındaki düğümü yuttu ve Robby'nin yanından Juan Miguel'e baktı. "Yalnız gelmememin sonuçları ne olacak?"

Bacakları titreyerek bekledi, ama Juan Miguel sadece gülümsedi.

"Amacımızı yanlış anladınız, Senorita. Tıpkı Londra'da sizi korumak için gönderilen muhafızı yanlış anladığınız gibi. Amacımız kimseye zarar vermek değil, sadece şehri ve sakinlerini korumak. Bu yüzden yalnız gelmenizi rica ediyoruz."

Kaşlarını çattı. "Bu bir rica değildi. Açık bir emirdi."

Juan Miguel omuz silkti. "Ne size ne de arkadaşlarınıza zarar vermek istemiyoruz. Sadece bileziğin bize geri dönmesini istiyoruz. Eğer bizimle seyahat etmeleri gerekiyorsa, yolculuğumuza katılmalarını memnuniyetle karşılarım. Ama yolumuza devam etmeliyiz. Kötülüğün güçleri çok kuvvetli ve ilerlememizi engelleyebilirler."

Ridge bir kaşını kaldırdı ve uzun bir süre İspanyol'a baktı. "Şehirde gerçekten yaşayan insanlar olduğunu mu söylüyorsun?"

India kafasını çevirdi. "Sana söylediğim bu değil miydi?"

"Evet, ama hepsi çok inanılmaz." Sanki bu kavramla mücadele ediyormuş gibi başını salladı.

"Peki ya Londra'daki şu gardiyan?" diye sordu, bakışlarını Juan Miguel'e çevirerek. "Madem bize zarar vermek istemiyordu, neden evlerimize girdi? Neden Hindistan'a saldırdı?"

Juan Miguel başını salladı. "Hayır senyor. Korumaya yemin ettik. Bir başkasına asla zarar vermeyiz. O, Bayan Ashton'ın güvenli yolculuğunu sağlamak için gönderildi."

Ridge endişeyle India'ya baktı. "Peki, o sana saldırmadıysa kim saldırdı?"

Omuz silkti, kendi zihni de kafa karışıklığıyla çalkalanıyordu.

Juan Miguel ciddiyle, "Anahtara sahip olmak için her şeyi yapabilecek pek çok kişi var," dedi. "Şehre girmenin tek yolu bu."

Midesi huzursuzca çalkalandı. İhtiyaçları olan son şey bilinmeyen bir saldırgandı. Ridge'le birlikte İspanya'ya yaptıkları yolculuğu gizlemek için bu kadar sert önlemler aldıkları için her zamankinden daha fazla rahatlamıştı.

"Artık gitmeliyiz," dedi Juan Miguel. "Tanrı'nın lütfuyla bu gece kapıda kamp kuracağız."

Nefesi boğazında düğümlendi. Ridge'e baktı ve onun da benzer şekilde etkilendiğini gördü. Nabızı hızlandı. Çok yaklaşmışlardı. Yarın babasını görecekti miydi? Aklında bir sürü soru vardı.

Söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki.

Ridge uzanıp elini tuttu, sıkarak onu rahatlatmaya çalıştı. Onun sözsüz desteğini takdir ederek geri çekildi. İhtiyacı vardı.

onun desteği. Bunu hak etmese bile. Birlikte bir gelecekleri olmadığını bilse bile.

Dişlerini sıktı ve kalbini saran ağır hüznü zihninden uzaklaştırdı. Ridge'le sadece birkaç günü kaldıysa, bunun tadını sonuna kadar çıkarmak istiyordu.

Birkaç dakika sonra yola çıktılar. Her biri farklı bir görevde olan dört yolcu. Biri umut, biri keşif, biri koruma ve biri de hayatta kalma.

Kuzeye doğru ilerledikçe dağlar daha da yaklaşıyordu. Ebedi şehre açılan kapı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Gün ortasına doğru arazi keskin bir şekilde yukarı doğru eğimlendi ve atlar daha yavaş sürmeye başladı. Juan Miguel önden gidiyor, diğer üçü de onu yakından takip ediyordu. India, Ridge'in yolculuğun büyük bölümünde Robby'yi izlediğini fark etti, yüz hatlarına endişe kazınmıştı.

Aniden bastıran gözyaşlarını kırıştırarak uzaklaştırdı. Ridge için tek kardeşini kaybetmek ne kadar zor olmalıydı. Kaybetmek hakkında bir şeyler biliyordu. Annesini kaybetmiş, babasını kaybettiğini düşünmüş ve yas tutmaktan daha yalnız bir şey olmadığını öğrenmişti.

Ridge'e ulaşmak, onu bir şekilde rahatlatmak, yüzünde gördüğü gerginliği hafifletmek için yanıp tutuşuyordu. Onun çektiği eziyete katkıda bulunmuş olması, katlanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Ve şimdi, aşk dolu bir gecenin ardından, birlikte geleceklerini düşünmesi gereken bir zamanda, hayatında hiç olmadığı kadar mutsuz bir şekilde bir atın üzerinde oturuyordu. Çünkü Ridge ile bir geleceğin imkânsız olduğunu biliyordu.

Bıraktığı hayata devam etme korkusunu bir şekilde aşabilse bile, evsiz barksız bir serseri olmak istemediğini biliyordu. Tamamen sıkıcı bir varoluş istiyordu. Güvenlik, sevgi ve kahkaha. Hepsi güzel ve sıkıcı bir evin sınırları içinde.

Ve Ridge'den bunu beklemek adil olmazdı. Sonunda çekingenliğini üzerinden atmış, arzularını gerçekleştirmeye ve hayallerine ulaşmaya karar vermişken olmazdı. Hayır, bunu ondan alamazdı. Zaten çok fazla şey almıştı.

Ridge onun yanından, "Durmamız gerek," diye seslendi.

Juan Miguel atını dizginledi ve eyerinde dönerek Ridge'e baktı. "Akşama kadar kapıya varmak istiyorsak yola devam etmeliyiz, Senyör."

"Biraz dinlenmeliyiz," dedi Ridge kararlı bir ifadeyle, bakışları kardeşine doğru kaydı.

India bir an için Ridge'in Robby'nin ihtiyacı olduğu ve bunu söylemediği için durduğunu anladı.

"İtiraf etmeliyim ki, bu atın üzerinde bir dakika daha oturursam düşebilirim," diye konuştu.

Robby homurdanarak, "Siz ikiniz çok şeffafsınız," dedi. Eyerinde kaykıldı ve daha dik oturdu. "Öldüğümde dinlenmek için bol bol vaktim olacak."

Ridge, Robby'nin kuru şakası karşısında nefesini içine çekti.

Robby kaşlarını kaldırdı ve dudağını büktü. "Bariz olanı söylemem sonucu değiştirmeyecek, Ridge. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi olur."

Ridge başını salladı ama sessiz kaldı.

"Şimdi devam edelim mi?" Robby elini büyük bir jestle öne doğru uzatarak sordu.

Juan Miguel kısık bir sesle, "Eğer yapabiliyorsak gerçekten yapmalıyız," dedi. Ridge başını salladı ve India omuzlarını silktilti.

Juan Miguel atını tekrar teşvik etti ve bir kez daha kademeli irtifa tırmanışına başladılar.

Akşam gölgeleri araziye kararttığında, India gerçekten de yorgun düşmeye başlamıştı. Yine de, yıldızlar ufuk çizgisi boyunca parıldayınca ve ay tepelerinde parlayınca kadar devam ettiler.

Sonunda Juan Miguel dur dedi ve India atından kaydı. Bir an durdu, bacaklarının onu taşıyacağından emin olana kadar destek için ata yaslandı.

Atının ön tarafına doğru yürüdüğünde Ridge'in Robby'nin üzerinde gezindiğini gördü. Ve Robby bundan hiç memnun değildi.

"Kahretsin Ridge, annem gibi ikilemde kalmayı bırak. Henüz ölmedim ve bir süre daha ölmeyi planlamıyorum."

Robby'ye yardım etmek için elini uzatan Ridge elini geri çekti ve saçlarının arasından geçirdi.

"Özür dilerim Robby. Tabii ki haklısın. Ben sadece...şey, bunun bir önemi yok."

Arkasını döndü ve gözü India'ya takıldı. Zihinsel olarak ona doğru uzandı, yüzü hissettiği tüm sempati ile bükülüyordu. Adam onun yanından geçti, elini yakaladı ve parmaklarının üzerinde gezdirdi.

Yerden sopa ve odun parçaları toplamaya başladı, onları kollarına yığdı. Kısa süre içinde bir kucak dolusu odun topladı ve kadınla diğerlerinin durduğu yere döndü.

"Yardım edeyim," dedi ve odunların bir kısmına uzandı.

"Robby'ye göz kulak ol," dedi geçerken. "Yemek yediğinden emin ol. Senin yaygaranı benden daha iyi kaldırır."

Başını salladı ve heybesindeki küçük yiyecek torbasına uzandı. "Ben atla ilgilenirim, Senorita," dedi Juan Miguel atını yönlendirirken bitti. Dizginleri ondan aldı ve atları Ridge'in ateşi yaktığı yerden birkaç metre uzağa götürdü.

Robby'ye baktı ve sonra ona doğru yaklaştı. "Benimle akşam yemeği yemek ister misin?"

Sırıttı. "Bu bir teklif mi?"

Güldü. "Sen iflah olmazsın. Ama evet. Benimle yemeni öneriyorum. Tercihen ateşin yanında, böylece ne yediğimizi görebiliriz."

"Önden buyurun," dedi hafifçe eğilerek.

O topuklarının üzerinde geriye doğru otururken onlar da Ridge'e katıldılar. Ateş kuru odunları yalıyor, alevler etraflarında geniş bir çevreyi aydınlatana kadar giderek büyüyordu. Yere yerleştiler, India bacaklarını altından geçirdi. Robby pürüzsüz bir kayanın üzerine oturdu ve dizlerini çenesine doğru çekti.

India ekmek ve peynir parçalarını paylaştırdı, Robby'ye kendi payını verdikten sonra Ridge'inkini ona uzattı. Sonra bir şişe şarap çıkardı ve açması için Ridge'e uzattı.

Ona yaklaştı ve şişeyi ona uzatmadan önce bir yudum aldı. Kadın şişeyi kaldırdı ve sıvının ağzına akmasına izin verdi. Kaba bir şeydi ama tadı kudret helvası gibiydi.

Kolunun tersiyle ağzını sildikten sonra şarabı Robby'ye uzattı.

Yemeğini bitirdikten sonra başını arkaya yasladı ve çevresine baktı. Ortalık sessizdi. Sadece ara sıra yanan ateşin sesi sessizliği bozuyordu.

Orion tepelerinde belirmişti. Üsten bir mil kadar uzakta kamp kurmuşlardı. Peki ya ayın beşiği? Gerçek mi yoksa mecazi bir anlamı mı vardı? Ve Juan Miguel kapıya giden yolu biliyor muydu? Gerçek bir geçit var mıydı?

İç çekti. Pagoria hakkında ne kadar çok şey bildiğini düşünse de, aslında çok az şey biliyordu. Burada durmuş, yüzyıllardır medeniyetin dokunmadığı bir şehre girmeye hazırlanıyordu. Göğsündeki boş sızıdan daha hissetmesi gerekmez miydi?

Ridge'e baktı ve onun kendisini incelediğini gördü. Gözleri öylesine ki... şey, karanlık gözlerinde dönen bir karışım vardı. Bu karışım

Ateşin alevleri orada gördüğü azap illüzyonunu daha da artırıyordu.

Onun hissettiğinden daha kötü görünmüyordu.

Juan Miguel ayaklarını sürüyerek ateşin yaydığı ışığa doğru ilerledi ve ısınmak istercesine bir an durdu. Hava burada daha serindi. Neredeyse soğuktu.

"Çok uzakta değiliz," dedi sessizce, neredeyse saygıyla. "De Reloj'un ötesinde şehre açılan kapı var. Sabah köyün içinden geçeceğiz. Sonra yola devam etmeniz için sizi yalnız bırakacağım. Daha uzağa gidemem."

India'nın gözleri yukarı doğru fırladı. "Anlamıyorum. Hangi köyden bahsediyorsun ve neden devam edemiyorsun?"

Ridge öne doğru eğildi, yüz ifadesi Hindistan'ın hissettiği kadar gergindi. Robby bile İspanyol'un sözlerinden etkilenmiş gibiydi.

Juan Miguel Orion'a doğru bir bakış attı. "De Reloj girişi koruyor ama köyün dışında kimse bunun farkında değil." Omuz silkti. "Ve pek azı da geçit için kalabalık bir yere bakmayı düşünür. Çoğu kişi medeniyete yakın olsaydı şimdiye kadar bulunmuş olacağını varsayar."

Döndü ve Hindistan'a baktı. "Neden devam edemediğime gelince, yasaklıyım. Sizi şehre götüremem. Girmeye layık olup olmadığınıza seçimleriniz karar verecek. Benim görevim sizi güvenli bir şekilde buraya getirmektir."

"Peki ya babam? O orada mı? Nerede o?" "Arayın ve bulun," dedi basitçe.

İncil'deki sözleri duyunca India'nın omurgasında bir şok hissi oluştu. Hafızasında bir şey canlandı, süregelen bir aşinalık. Ona bir şey hatırlatılmıştı. Ama neyi?

Başını iki yana salladı.

Robby esneyerek, "O halde, kesinlikle hareketli bir gün geçireceğiz gibi görünüyor," dedi. "İzin verirseniz, ben yatmaya gidiyorum."

Juan Miguel dönüp yürürken, "Ben nöbet tutacağım," dedi.

Uzakta.

India, Robby'nin yatağını ateşten uzağa sermesini izledi. Bir süre sonra Birkaç saniye sonra battaniyesinin altına girip yerleşti.

Böyle bir zamanda insan nasıl uyuyabilir ki?

Gözleri Ridge'e kaydı ve onun da kendisi gibi şaşkın görüldüğünü görünce biraz daha iyi hissetti. Yerden kalktı ve ışıktan dışarı çıktı. Kız merakla arkasından baktı. Birkaç dakika içinde, yanında bir kütük sürükleyerek geri döndü.

Onu Robby'nin yattığı yerden ateşin diğer tarafına yerleştirdikten sonra India'nın oturduğu yere döndü. Battaniyeleri toplamaya başladı.

Kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Adamın niyetini merak ederek kendisini yukarı çekmesine izin verdi. Adamın eli dirseğine kadar kaydığında ve onu kütüğe doğru yönlendirdiğinde ürperdi.

"Sizi bilmem ama Juan Miguel'in anlattıklarını dinledikten sonra hiç de uykum olmadığını fark ettim," dedi. "Rahatlayıp gecenin tadını çıkarabileceğimizi düşünmüştüm."

Gülümsedi ve ona doğru eğildi. Adamın gözleri ateş ışığında parlıyordu. Onu sanki elleriyle okşuyormuş gibi okşuyorlardı. Dudakları nefes nefese bir iç çekişle aralandı. "Öp beni," diye fısıldadı.

İşkence eder gibi bir ses çıkardı ve elini kızın yanağında gezdirerek onu kavradı ve dudaklarına götürdü. Bir, iki kez, önce hafifçe öptü. Sonra üçüncü seferde ağzını tamamen ele geçirdi.

bir santim bile , nefesini çenesine üfleyerek fısıldadı. "Bizim için istediğim çok şey var India. Senin gibi birini bulacağımı hiç hayal etmemiştim. Beni anlayan ve beni olduğum gibi kabul eden birini."

"Ben de istiyorum," dedi kısık bir sesle, bakışlarına karşılık vermeye çalışarak.

Ama istediğim şeye sahip olamam. En azından ikimizin de mutlu olacağı bir şekilde.

Onu kendisiyle birlikte aşağı çekti ve sırtını kütüğe yasladı. Kızın omzunun kıvrımlarına sokulması için kolunu açtı. Kadın isteyerek gitti, yakınlığı seviyordu. Başını adamın geniş göğsüne yasladı ve erkeksi kokusunu içine çekti. Bir an için gözlerini kapadı ve sadece nefes aldı. Bu geceyi hafızasına kazımak istiyordu. Ve son geceyi de. Onları her zaman yanında tutacaktı.

Yukarıya baktı, yıldızların parlak görüntüsü karşısında dehşete kapıldı. Burada daha parlak görünüyorlardı. Şimdiye kadar geceden hiç gerçek anlamda zevk almamıştı.

"Haklısın, biliyorsun," diye mırıldandı.

Başını ona doğru çevirdi. "Peki hangi konuda haklıyım?"

"Gece. Çok güzel."

Kadının omuzlarını sıktı ve onu kendine doğru çekti. "Karanlıktan korkmak için iyi bir sebebin vardı."

"Evet, yaptım ama sanırım iblislerimin kazanmasına çok uzun süre izin verdim. Sen artık bana zarar veremeyeceklerini görmemi sağlamadan çok önce onlarla yüzleşmeliydim."

Kızın yüzünü kendisine çevirdi. "Artık canının bu kadar yanmamasına sevindim India. Senin düşünmek bana daha önce hissetşeyler hissettiriyor.

asla hissetmeye eğilimli olmadım."

Bir kaşını kaldırdı ve kıkırdadı. "Söylesene, ilham verdiğim bu duygular nedir?"

Yüzünü buruşturdu. "Dürüstçe söyleyebilirim ki seninle tanıştığımдан beri öfkeyi, çaresizliği, korkuyu ve özlemi çok iyi tanıdım," diye usulca bitirdi.

"Ya Lucinda?" diye sordu hafifçe. "O hiç bu duygulara kapılmadı mı?"

"Sanırım nefret ve aşağılanma onun ilham verdiğini dürüstçe söyleyebileceğim iki şey. Size yalan söylemeyeceğim, ona aşık olduğumu sanıyordum ama beni terk ettiğinde kaybımı hissetmedim. Yas tutmadım. Kızdım ve utandım ama nişanlımı kaybettiğim fikrinden çok onun beni nasıl gösterdiğine üzüldüm."

India gülümsedi ve eliyle onun yanağına dokundu. "Sen de bana kendi payına düşen duyguları ilham ettin."

Gözleri karardı, ateşin parıltısı onu arzusuyla neredeyse tehlikeli gösteriyordu. "Umarım aşk da bunlardan biridir."

Acı kalbine saplandı, yayıldı ve boğazı yanana kadar büyüdü. Evet, onu seviyordu. Konuşmadan başını salladı. Bir an için gözlerini kaçırdı, şakakları ağrıyordu. Ruhu ağrıyordu. İçten içe birlikte olamayacaklarını biliyordu ama ya... ya bir şekilde onun kendisiyle *macera* dolu bir hayat değil de sadece *kendisini* istemesini sağlayabilirse.

"Söyle bana," diye başladı. "Evlendikten sonra hayatının nasıl olacağını hiç düşündün mü?"

Ağzının kenarı alaycı bir şekilde kalktı. "Lucinda'yla evlenmeye karar verdiğimde uğruna çalıştığım her şeyi feda etmeye hazır olduğumu söylemekten utanıyorum. İtaatkâr olmaya, babamı kızdırmamaya, mükemmel bir kadınla evlenmeye, varisler yetiştirmeye ve taşradaki malikânemde paslanmaya hazırdım."

Adam onun yanına kaydı ve kadın başını bir kez daha onun göğsüne yasladı, yüzünde belirgin olduğunu bildiği acıyı görmesini istemiyordu. Böyle bir acıyı nasıl saklayabilirdi ki? Adamın ne söyleyeceğini biliyordu.

"Lucinda ile yaşadığım karmaşa sona erdiğinde ettiğim ilk yemin, bir daha asla kendime bu şekilde ihanet etmeyeceğimdi. *Kendine karşı dürüst ol.* Zamansız bir söz, öyle değil mi?"

Başını ona doğru salladı, boğazına bir hıçkırık düğümlendi.

"İşte bu yüzden seni bulduğuma çok memnunum India," dedi usulca. "Benden asla kendi hayatıma aykırı bir hayat yaşamamı istemeyecek tek kişi sensin."

arzular. Sana hayranım, biliyorsun. Yıllarca kendi hayatınızı yaşadınız, kendi yolunuzda ilerlediniz ve asla başkalarının emirlerine boyun eğmediniz."

Ama bu benim hayatım değildi, diye bağırmak istedi. Babasının hayatıydı. Annesi öldükten sonra başka seçeneği kalmamıştı. Babasını çok seviyordu ama onun bu yaşam tarzından bıkip İngiltere'ye dönmesi ve orada emekli olup normal bir hayat sürmesi için her şeyini verebilirdi.

Sessizlik çöktü ve kız göğsünde hareketsiz yatarken Ridge elini kızın kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Sanki konuşacakmış gibi göğsünün yükseldiğini hissetti ve sonra yavaşça nefes verdi. Kalbi biraz daha şiddetli atıyordu ve ne söylemeye çalıştığını merak etti.

"Diğerleri kimdi?" diye sordu sonunda, sesi rahattı. Ama ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordu. Sesi çok emin değil gibiydi.

"Anlamıyorum," dedi, sorusunu anlamlandırmaya çalışırken kaşları çatıldı.

Nefesi tekrar göğsünde sıkıştı ve sonra yavaş bir nefesle serbest kaldı. "Birlikte olduğun diğer erkekler. Seviştiğin."

Bakire olmadığı gerçeğini sorgulayacağı aklına bile gelmemişti. Yanaklarını sıcaklık kapladı ve bu ateş suçlanamazdı.

Yüz ifadesini görebilmek için hafifçe ondan uzaklaştı. Ama gözlerinde kınama yoktu. Sadece merak ve başka bir şey vardı. Güvensizlik.

Boğazını temizledi. "Sadece bir tane vardı. Ve... Ben gençtim. Ve aptalca. Her şey çok utanç verici," dedi bakışlarını başka yöne çevirerek. "Ondan hoşlandın mı?" Ridge sordu.

İç çekti. "Öyle sandım ama aslında o sadece beni kıyafetlerimden arındırmakla ilgileniyordu."

"Kimdi o?"

"Hindistan'da konuşlanmış bir alaydan İngiliz bir asker. Evimi özlüyordum ve onun ilgisini çektim. Onun benim eve dönüş yolum olduğunu düşündüm."

Omuz silkti. "Benimle yattıktan sonra onu bir daha görmedim."

Ridge kaşlarını çatı. "Piç kurusu."

"Peki ya sen?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Eğer benim geçmişimi sorguluyorsan, senin çok sayıdaki sevgilini de bilmeye hakkım var."

Kızın şaşkınlığı karşısında adam kızardı. Adam kıpırdandıkça kadın daha da gülümsedi.

"Sana söylesem bana inanmazsın," diye mırıldandı.

"Dene beni," diye meydan okudu.

Derin bir nefes aldı ve sanki gülmeye cesaret ediyormuş gibi ona baktı.

"Sen benim ilkimdin."

Ağız açık kaldı. "Gerçekten mi?" "Evet, gerçekten."

"Ama sen çok..."

"Ne olmuş yani?" diye sordu.

"Bu işte çok iyisin," dedi yüzü alev alev yanarken. Adam sırtıttı. "Teşekkür ederim."

Parmakları adamın yanağında gezindi ve kulağının arkasındaki bir tutam saçı düzeltti. "Neden ben? Neden başka bir kadın değil?"

Onun elini tuttu ve dudaklarına bastırdı. "Gerçekten bilmiyorum ama hep bir şeyi, özel birini beklediğimi hissettim. Klişe gibi geliyor. Aslında oldukça aptalca, ama en mahrem eylemleri herhangi biriyle paylaşmaya kendimi ikna edemedim."

Gülümsedi, hissettiği sevinç patlaması yüzünden yanakları sızladı. Hangi kadın kendisini seven bir adamdan böyle sözler duymak için ölmezdi ki? Sadece bir an için yanlışı olan her şeyi unutabilir ve bu anın doğruluğuna konsantre olabilirdi.

"Seni seviyorum, Ridge," dedi, bu sözleri söylemeye ihtiyacı vardı. Adam hafifçe kaşlarını çatı. "Orada bir yerde bir *ama* duyuyorum."

İrkildi. "Aması yok. Seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum. Seni sevmekten acı çekiyorum," dedi kısık sesle. Kadın bir parmağını onun dudaklarına götürdü.

"Neden bana göstermiyorsun?"

Eğer gelecek büyük bir soru işaretiyse, şimdiki zamanı dolu dolu yaşamak istiyordu. Ridge'den sonra onun için başka bir erkek asla olmayacaktı. "Sanırım tam da bunu yapacağım," dedi gözlerinde hınzır bir parıltıyla. "Ve

o zaman bana bu işte ne kadar iyi olduğumu söyleyebilirsin."

Adamın ağız kadınınkini bulduğunda kadının kahkahası boğuklaştı.

Üstlerinde yıldızlar ışıltı yanıyordu ve India gecenin tadını çıkarıyordu. Ve ilk kez şafaktan korkuyordu.

Bölüm Thirt y

India üst üste ikinci sabah da sevgilisinin kollarında sımsıkı uyandı. Bu, endişe verici bir hızla alışabileceği bir duyguydu.

Tek gözünü açtığında şafağın yumuşak ışığının kamp alanlarını yıkadığını gördü. Pişmanlık dolu bir iç geçirdi. Sabahı karşılama konusundaki isteksizliğindeki ironiyi kendisi bile görebiliyordu.

Ateş çoktan sönmüştü ve yumuşak bir esinti kömürleşmiş kütüklerle oynarken küller dönerek yere saçılıyordu.

Hafifçe kıpırdandı ve Ridge'in göğsünün derinliklerine gömüldü. Hissettiği tatmin duygusunu bozmak istemediğinden gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Ridge'in eli saçlarına gitti ve bukleleri hafifçe okşadı. Parmaklarının yaptığı sihir karşısında tekrar iç çekti.

"Günaydın," diye mırıldandı, göğsü onun altında gümbürdüyordu.

Yanak

Başını kaldırdı ve onu derinden öptü. "Günaydın." "Mmmm uyanma şeklini seviyorum."

Güldü. "Ve beni yatağa yatırma şeklini seviyorum."

"Eğer birbirinizin üzerine titremeyi bitirdiyseniz, belki de yola çıkmaya hazırlanın," dedi Robby.

India arkasını döndüğünde Robby'nin birkaç adım ötede durduğunu ve gözlerinin muzipçe parladığını gördü. Adamın yüz hatlarında acı belirtisi görmeyince rahatladı.

India Ridge'den sürünerek çıktı, sonra da kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Adam yanına geldiğinde, onu merakla kendisine bakarken yakaladı. Neredeyse dalgın dalgın

"Bugün o gün. Sonunda şehri görebileceğimizi düşünmek," Ridge dedi.

Ne kadar çabalasa da aynı heyecanı toplayamadı. Orada bilmediği çok şey vardı. Babası hâlâ hayatta mıydı? Ve şehre girmelerine izin verilecek miydi? Omurgasına bir korku damlası yayıldı. Çünkü

bulabilecekler miydi? Juan Miguel'in rehberi olmadan kör gibi yürüyorlardı.

Üşümek için kollarını ovuşturdu.

"Üşüdün mü?" Ridge ona bir battaniye uzatırken sordu.

Başını iki yana salladı. "Sadece gerginim. Juan Miguel olmadan gitme fikri hoşuma gitmiyor."

"Ben de bilmiyorum," diye mırıldandı Ridge. "Ama elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerekecek."

Juan Miguel, "eyerleyelim," diye .

India, Ridge'in atları bağlı oldukları ağaçtan çözdüğünü görmek için ona baktı. Ridge uzandı ve onun elini sıktı.

"Babanı bulacağız," diye söz verdi.

Onun sesinde duyduğu güven onu rahatlattı.

Juan Miguel atlarına atlayıp yola koyulduklarında, "Köy bir saatlik mesafede," dedi.

Midesi bulandı ve bu sabah henüz bir şey yememiş olduğuna sevindi.

Havada yoğun bir gerginlik vardı. Juan Miguel bile temkinli görünüyordu. India sağına soluna, iki yanında giden Ridge ve Robby'ye baktı. Ridge biraz daha ilerledi ama India ona ayak uydurmak için hiçbir çaba göstermedi.

"India, sence... sence özel bir şey var mı?

Pagoria hakkında?" Robby sessizliği bozarak sordu.

India vurguyu kaçırmamıştı ama tam olarak ne sorduğuna emin değildi.

"Seni anladığımdan emin değilim," diye cevap verdi.

Eyerinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Ridge'in bir keşif gezisi düzenlediğini ve senin yardımını istediğini öğrendiğimde Pagoria hakkında çok şey okudum. Pek çok kişi özel güçlere ev sahipliği yaptığını söylüyor. Diğerleri kutsal bir şehir olduğunu söylüyor. Kutsal."

Başını salladı. "Sanırım ortalıkta dolaşan pek çok teori var." "Ama özel güçleri olduğuna inanıyor musunuz?"

Sesinde bir parça çaresizlik vardı. Kızın ona sertçe bakmasına neden olan bir kenar. Gözlerinde parlayan umuda. Birden onun ne demek istediğini anladı ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Ah Robby," dedi üzüntüyle. "Bu yüzden mi gelmeye bu kadar kararlıydın? Orada şifa bulabileceğine inandığın için mi?"

Robby, "Beni kafayı bulmuş sanıyorsun," diye mırıldandı.

"Hayır," diye onu rahatlatmak için acele etti. "Sadece bulacağımız şeyle ilgili hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

Ellerine baktı ve onun umutlarını kıramayacağını biliyordu. Söylediklerinin doğru mu yanlış mı olduğu hakkında hiçbir fikri yokken nasıl yapabilirdi ki?

"Şehrin herhangi bir özel gücü olup olmadığını bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Bildiğim tek şey, Pagoria'nın pek çok insan için, tüm zamanların insanları için kutsal bir yer olarak görüldüğü. Özel bir yer. Yani belki de mistik bir şehirdir. Ama belki de önemli olan, şehrin hangi güçlere sahip olup olmadığına bakmaksızın, inancınızı kaybetmemenizdir. Eğer buna güçlü bir şekilde inanıyorsanız, belki de bu yeterlidir."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve gözlerini Ridge ile Juan Miguel'in sırtlarına dikti. Sonra tekrar ona baktı. "Bence sen çok akıllısın. Ve haklısın. Eğer elime bir mucize geçecekse, önce ona inanmam gerekir."

Mucizeler. Evet, onun da birkaç mucizeye ihtiyacı olabilirdi. Belki de kendi tavsiyesine kulak vermeli ve inanmaya başlamalı.

###

Ridge, gözlerini manzaraya dikmiş, India'nın önünden gidiyordu. Onu rahatsız eden bir şey vardı. Bunu şüphesiz biliyordu. Ve bu onu korkutuyordu.

Dün gece tam bir çılgınlıkla sevişmişlerdi ama gözlerinde hüznün vardı. Sanki veda ediyormuş gibiydi.

Böyle bir düşüncenin saçmalığını düşündü. Şüphesiz onun ruh halini çok fazla yorumluyordu ama içgüdülerini göz ardı etmemesi gerektiğini de iyi biliyordu. Onu henüz yanlış yönlendirmemişlerdi.

Ona hem böylesine sevinç ve sevgiyle hem de böylesine derin bir hüznle nasıl bakabildiği, çözmeye niyetlendiği bir bilmeceydi. Kesin olarak bildiği bir şey varsa o da onun gitmesine izin vermeyeceğiydi. Tüm hayatını onu ve tutkularını anlayacak birini aramakla geçirdikten sonra olmazdı.

Arkasına dönüp baktığında India ve Robby'nin sohbet ettiğini gördü. İkisinin de gözlerinde öyle bir acı vardı ki, hayal kırıklığı içinde bir şeylere vurmak istedi. Sevdği insanların yükünü hafifletmek için hiçbir şey yapamıyorsa nasıl bir adamdı?

Bu iş biter bitmez, şehir, babası, Hindistan'la olan ilişkisini çözecekti. Onsuz bir hayat düşünemiyordu. Ne zaman geleceğini düşünse, o yanındaydı. Çocuklarını görebiliyordu. Onun zekasına sahip erkek çocukları. Onun cesaretine sahip küçük kızlar. Ahh ama o iyi bir anne olacaktı. Aralarında çok fazla yaş farkı olmamasına rağmen Robby'ye annelik yapmaya başlamıştı bile.

Juan Miguel, "Sıkıntılı görünüyordunuz, Senyor," konuştu.

Ridge İspanyol'a baktı. "Düşünmem gereken çok şey var." Juan Miguel başını salladı. Birkaç adım daha attılar ve Juan Miguel tekrar Ridge'e döndü. "Söyle bana, neden şehri arıyorsun?"

Böyle bir soru onu hazırlıksız yakaladı. Ve bu, tek bir sebeple cevaplanamayacak bir soruydu.

"Pagoria ile bir akrabalık hissediyorum," diye itiraf etti sonunda. "Nedenini açıklayamam ama çocukluğumdan beri beni çağırıyor."

Juan Miguel onaylarcasına başını salladı. "Pek çok kişi harabeler arasında anlatılmamış bir zenginlik efsanesi olduğunu söyleyecektir."

Ridge ona sertçe baktı. "Ama sen ve India şehir hayatını sürdürdünüz."

Juan Miguel kıkırdadı. "Çok hızlısın. Ben sadece söylentileri tekrarlıyorum. Şehri ona zarar vermek isteyenlere karşı koruduğumu söylemekten başka bir şey söylemedim."

"Ve senin gibi başkaları da var," dedi Ridge.

"Evet. Böyle bir görev tek bir adama uygun değildir. Bu, yüzyıllardır aileme bahşedilmiş bir onurdur."

Ridge ona hayretle baktı. Yüzyıllar. Nesilden nesile aktarılan bir miras. Ne büyük bir sorumluluk ve ihanet için ne büyük bir alan.

Juan Miguel sanki Ridge'in düşüncelerini zihninden söküp almış gibi, "Şehri gördüğünüzde, kardeşlerimden herhangi birinin görevine ihanet etmesinin neden imkânsız olduğunu anlayacaksınız," dedi.

"Pagoria'ya ulaşacağımızdan oldukça emin görünüyorsunuz."

Juan Miguel gülümsedi. "Sanki bu yoldan daha önce geçmiş gibisin, Hayır mı?"

Ridge dondu kaldı. İspanyol, Ridge'in anılarını nasıl bilebilirdi? Onu rahatsız eden görüntüler, bu yoldan daha önce de geçtiğine dair tekinsiz his?

Juan Miguel başını öne doğru salladı. "Az ileride bir köy var. Yolculuğunuza devam etmeden önce durup dinleneceğiz."

Ridge, Juan Miguel'in bakışlarını takip etti ve Orion Dağı'nın eteklerine doğru uzanan eğimli tepelerde yer alan kulübelerin, bir kilisenin ve birkaç küçük binanın ana hatlarını gördü.

Juan Miguel'in köyün Pagoria'yı koruduğuna dair sözleri eğlenceli görünüyordu. Gerçekten de, Orion Dağı daha çok köyün üzerinde koruyucu bir şekilde belirmiş, sakinlerini sevgi dolu bir anne gibi koruyor gibi görünüyordu.

Gözleri arazide, köyün ötesinde ve dağda gezindi. Pagoria nerede olabilirdi? Ülke yasaklayıcı görünüyordu. Misafirperver değildi. Köy, ufuk çizgisini kazıyan engebeli dağlara son medeni katmanı sağlıyordu.

Önünde uzananları düşününce göğsü biraz daha daraldı. Aşılmaz zorluklara rağmen belirsiz bir süre boyunca insanlıktan saklı kalmış ebedi bir şehir. Belki de tüm zaman boyunca.

Zihninin parametrelerini zorladı.

Onlar yaklaştıkça, India onun yanına geldi, yüzünde sayısız çelişkili duygu vardı. Onların gelişi köylüler arasında ilgi uyandırdı, çünkü birkaç gezgin grubuna bakmak için kulübelerinden çıktı.

Atlarını küçük kasabanın merkezine doğru sürdüler ve yüzlerinde temkinli ifadeler olan kasaba sakinlerinin çoğu dışarı süzüldü. Kadınlar İngiliz meslektaşlarıyla benzer şekilde süslenmişti, ancak erkeklerin hepsi koyu yeşil tunikler ve siyah pantolonlar giyiyordu.

Ama daha dikkat çekici olan, her ikisinin de kollarında bulunan aynı dövmelelerdi. Tıpkı Juan Miguel'in ve İngiltere'de onlara yaklaşan adamınkiler gibi.

Dövmeleri inceleyen India'ya baktı ve şaşkınlığı onun yüzüne de yansdı.

"Burası senin evin," dedi India usulca.

"Evet," diye yanıtladı Juan Miguel.

"Sizinkiler ne zamandan beri muhafız?" diye sordu.

Ridge umutla Juan Miguel'e baktı, ama İspanyol sadece

Gülüm

sedi. "Ne kadar süreye sahip olduğumuz, ne kadar süreye sahip olacağımız kadar önemli değildir."

Mütevazı, beyaz badanalı bir kulübeye doğru at sürdüler ve Juan Miguel

Attan indi.

"Gelin, evimde akşam yemeği yiyin ve şehre sağ salim varmanız için dua edelim."

Ridge, omuz silkip atından inen India'ya baktı. Aşağı indi ve koşarak gelen genç bir çocuğun bineğine binmesine izin verdi. Robby yüz hatları gergin bir şekilde öne doğru atıldı. Ridge'in kalbi sıkıştı. Yolculuk kardeşi için çok ağır geçmişti.

Kapıda onları gülümseyen genç bir kadın karşıladı ve Juan Miguel onu öpmek için eğildi. Ridge, India ve Robby'ye döndü.

"Bu benim karım, Rosario."

"Evimize hoş geldiniz," dedi Rosario, koyu renk gözleri sıcaklıkla parlayarak.

"Baba! Baba! Baba!"

İki küçük çocuk Juan Miguel'in bacaklarına doğru koşarken sevinç çığlıkları evin her yerinde yankılandı.

"Ahh yavrularım, evde olmak ne güzel. Annenize iyi davrandınız mı?" Juan Miguel iki çocuğu kucağına almak için eğilirken şöyle dedi.

"*Si*, Papa!" diye koro halinde başlarını aşağı yukarı salladılar. "Gelin, ," diye ısrar etti Rosario onları daha uzağa götürürken. Evden. "Seyahatlerinizden dolayı kavrulmuş olmalısınız."

Temiz, seyrek döşenmiş eve girdiler ve mutfakta bulunan uzun ahşap masaya oturdular. Rosario önlerine su dolu fincanlar koydu ve Ridge susuzluktan içti.

Ridge, "Teşekkür ederim, madam," dedi.

Rosario yumuşak bir sesle, "Anahtarı geri verdiğin için sana teşekkür ederim," dedi. "Bu an için yıllarca bekledik."

"Bunun ne anlama anlamıyorum," diye konuştu India.

Rosario kocasına bir bakış fırlattıktan sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Hiçbir şey söylememeliydim. Şehre ulaştığınızda her şey açıklığa kavuşacak."

"Yemeğimizi yiyelim de güneş henüz tepedeyken yola çıkabilsinler," dedi Juan Miguel. "Sonra da yolculuklarının güvenli ve başarılı geçmesi için köy olarak dua edelim."

Ridge, India'ya baktı ve elini uzatıp onunkini kavradı. Onun titrediğini hissedebiliyordu, yoksa kendisi mi titriyordu? O an gelmişti. Pagoria hakkındaki gerçeklerin ortaya çıkacağı an. Ve belki de o

bu köyün bile neden yürüdükleri yol kadar tanıdık olduğunu öğrenecekti.

Otuzuncu Bölüm - e

Juan Miguel, "Köyün kuzey tarafından gelen patikayı takip edin," dedi. Ridge, India ve Robby atlarına binerken bir kenarda durdu. "Kayadaki boşluğa ulaştığınızda, yolun geri kalanını yürüyerek gitmelisiniz."

Yolun geri kalanı nerede? India'nın başı ağrımaya başladı ve şakaklarını ovuşturdu. Şehre kolayca ulaşamayacağını biliyordu, aksi takdirde uzun zaman önce keşfedilmiş olurdu. Juan Miguel onun başarılı olması için çok hevesli görünüyordu ama bunu sağlamak için hiçbir şey yapmıyordu. Onlara eşlik etmek gibi.

Tüm bu durum sinir bozucuydu. Tek istediği babasını bulmak ve onun güvenliğinden emin olmaktı.

"Gidelim mi?" Ridge sordu.

Elini pantolonunun cebine soktu ve bileziğe dokundu. Nefesini içine çekti ve başını salladı.

"Yardıma için teşekkür ederim, Juan Miguel. Başlangıçta senin adı bir suçludan başka bir şey olmadığından emin olsam da."

Bunu söylerken gülümsedi ve Juan Miguel mahcup bir ifadeyle bakma nezaketini gösterdi.

India atını Ridge'i takip etmesi için ileri doğru iterken Juan Miguel, "Tanrı seninle olsun," diye seslendi.

Robby gün boyunca alışılmadık bir şekilde sessiz kalmıştı ve India köyün kuzeyine doğru at sürerlerken onu inceledi. Solgundu, gözleri çökmüş ve yüz hatları çizilmişti. Acı içindeydi.

Robby öksürdü ve kolunu ağzına sürdü. Kolunda kırmızı bir leke gördüğünde nefesi kesildi. O da bunu gördü ve gözlerinde alarm parladı. Panik içinde ona baktı ve sonra tekrar öksürdü.

Robby'nin yanına gelene kadar atını ileri doğru itti. "Geri dönmemiz gerekiyor mu?" diye sordu.

Onun sorusunu duyan Ridge, eyerinde döndü ve ikisine de sorgulayıcı gözlerle baktı. Sonra gözleri Robby'nin gömleğindeki kana takıldı.

"Robby, sorun ne? Ağrın mı var? Durmamız gerekiyor mu?"

Robby eyerde doğruldu ve göğsünü öne doğru itti. "Ben iyiyim. Devam edelim."

"Ama..." Ridge başladı.

"Gidelim," dedi Robby kararlılıkla.

İfadesini pekiştirmek istercesine topuklarını atına vurarak dörtnala ilerledi ve India ile Ridge'i arkasından bakakaldı.

India, Ridge'in bakışlarındaki ağır keder karşısında irkildi. "Gittikçe kötüleşiyor, değil mi?" Ridge sessizce sordu.

Boğazındaki düğüm daha da büyüdü. Hiçbir şey söyleyemeden başını salladı.

Ridge başını ovuşturdu ve elini dağınık bir hale gelene kadar saçlarında gezdirdi. "Ya İngiltere'ye dönmeyi başaramazsa? Yabancı bir ülkede öleceği düşüncesine katlanamam."

"Evde ölme düşüncesine katlanabileceğini sanmıyorum," dedi.

Yumuşakça.

"Siz ikiniz geliyor musunuz yoksa bütün gün orada oturacak mısınız?"

Robby

birkaç metre ileride onlara seslendi.

Ridge dudaklarını birbirine bastırdı ve kardeşinin arkasından atını sürdü. India daha sakın bir tempoyla onu takip etti, göğsü pişmanlıktan ağrıyordu.

Bir saatten fazla at sürdüler, sessizlik üzerlerine ağır bir sis gibi çökmüştü. Her zaman bir şakacı olan Robby bile sessizliğini korudu, yüz ifadesi ciddiydi. Atları kayalık arazide dikkatle ilerliyordu. Orion Dağı tepelerinde beliriyor, görüş alanlarını dolduruyordu ama yine de yaklaşıyor gibi görünmüyorlardı.

Özellikle dik bir tepeyi aştıklarında India durdu. Robby ve Ridge de durup baktılar. Önlerinde sert bir kaya tabakası duruyordu.

Gökyüzüne doğru uzanıyordu, kolayca bir düzine adam boyundaydı. Bakışları yana kayarak bariyerin genişliğini inceledi. İnanılmaz derecede geniş olmasa da, dağın üzerinde bir tür önlük oluşturunuyordu. Orion Dağı'nın etrafından tamamen dolaşmadıkları sürece ne üstünden ne de etrafından dolaşmanın bir yolu vardı. Bu da günler sürebilirdi.

geçmenin bir yolu olmalı. Nefesi boğazında düğümlendi.
Dağın içine doğru bir yol mu açacaklardı?

Ridge ve Robby'ye bakmak için döndü. "Kayadaki boşluk burada olmalı."

Juan Miguel'in talimatlarını dikkate alarak atından indi ve içinde giysileriyle erzaklarının bulunduğu çantasını aldı. Ridge atından indi ve Robby'ye yardım etmek için acele etti; Robby şaşkınlık içinde Ridge'in yardımını itiraz etmeden kabul etti.

Tekrar Robby'ye baktı. "misin?"

Başını salladı, yüz hatlarını sert bir kararlılıkla şekillendirdi.

Maske.

Ridge'in eli onun elinin üzerine kaydı ve o da sıkı, bunun için minnettar oldu.

onun güvencesi. Kalbi göğsünde çılgınca çarparken Ridge'in elini bıraktı ve kayaya doğru ilerlemeye başladı.

Yaklaştıkça, güneşin kayanın üzerine düşürdüğü gölgeler, odağı keskinleştikçe değişiyor gibiydi. Birkaç metre uzaklaştıklarında, taştaki bir çatlak görünür hale geldi. Kalbi hızlandı.

"İşte bu," dedi.

Bir an durakladılar ve India kendini ilerlemek konusunda neredeyse isteksiz buldu. Başını sallayarak ve sessizce azarlayarak yarığa doğru ilerlemeye başladı.

Sıkışık bir durumdu. Hepsi yan döndü ve taşın pürüzlü yüzeyi boyunca kaydı. Kıyafetleri takıldı ve çantası sıkıştı. Döndü ve çekerek kurtardı.

Yarı yolda, panik boğazını pençeledi. Kendini yeniden kontrol edebilmek için çaresizce gözlerini kapattı. Ter alnından boncuk boncuk döküldü, boynundan aşağı yuvarlandı ve avuçlarını ıslattı. Esaret altında geçirdiği günlerin görüntüleri zihninde hınzır adımlarla dans ediyordu.

Birkaç derin nefes aldı, başını salladı ve bakışlarını ileriye, ileride parladığını görebildiği ışığa yöneltti. *Işığa odaklan.*

Arkasında, Ridge kendisinden çok daha iri gövdesini yarıktan içeri iterken homurdandı. İçinden kaydığı kayadan daha ağırmış gibi hisseden ayakları, komutlarına itaat etmek istemeyerek sürükleniyordu. O kadar kötü titriyordu ki, bir toprak kayması başlatmaktan korkuyordu.

Sonunda kayadan atladı, büyük nefesler alarak değerli, temiz havayı içine çekti. Rüzgâr nemli giysilerinin ve saçlarının gevşek dallarının üzerinden esiyordu.

Boyunun tamamına kadar ayağa kalktı ve önündeki manzaraya huşu içinde baktı. Orion Dağı tüm ihtişamıyla duruyordu, bir kütle halinde gökyüzüne doğru yükseliyordu

pürüzlü kayalardan oluşuyordu. Tepeye yakın bir yerde, güneşte parlayan kar, tam olarak baktığında onu kör ediyordu.

İttikleri kaya, dağ ile taş bariyer arasında küçük bir cep oluşturdu. İçinde durdukları alan çevrelenmiş, kayalar her iki yanda yuvarlanarak dağla buluşmuş ve kusursuz bir şekilde birbirine geçmiştir.

Tekrar bileziğe uzandı ve parmaklarını pürüzlü yüzeyde gezdirerek kendini rahatlattı.

Arkasında, Robby kayadan tökezleyerek çıkarken takdir dolu bir ısıklık çaldı. "Bu muhteşem bir şey."

Ridge elini onun omzuna koydu. "Şimdi nereye gidiyoruz? Görünüşe göre tek seçeneğimiz yukarı çıkmak. Ya da içinden geçmek." Konuşurken bir o yana bir bu yana baktı.

Etrafı taradı, dudakları konsantrasyon içinde büzülmüştü.

Kuzeye, Orion'un büyük tepelerine bakın. Ayın beşiğinde bir kapı var. Yıkıma giden yol geniştir.

Kelimeler zihninde tekrar tekrar yankılandı. Kuzeye yolculuk etmişlerdi. Orion'a varmışlardı. Ayın beşiğinde...

Gözleri kayanın yüzeyine, Orion'un yüzüne takıldı. Pürüzlü dış yüzeyi birçok renk süslüyordu. Gölgeler ve ışığın bir karışımı. Ama yukarı doğru çıktıkça renkler daha tekdüze bir hal alıyor, gözlerinin önünde soluk bir desen belirliyordu.

Gözlerini kısıp daha dikkatli bakınca şekil canlandı. Neredeyse bir hilali andırıyordu. Bir ay! Baş aşağı duran bir hilal. Kapıyı mı kucaklıyordu?

"İşte," diye haykırdı, yukarıya, dağa doğru işaret ederek. "Görüyor musun?" Heyecanını zorlukla kontrol edebiliyordu.

"Neyi gördün?" Ridge eliyle gözlerini kapatıp onun elinin yönünü takip ederek sordu.

"Dağda bir ay var. Ayın beşiğinde bir kapı var."

Bir keşif sesi çıkardı. "Tanrım, haklısın. Kapı ayın altında olmalı."

"Zekice bir çıkarım, eski dostum."

Ridge dondu kaldı, iğrenme duygusu omurgasına yayıldı. Bu sesi tanıyordu. Ama bu . Gözleri birkaç adım ötede duran çok tanıdık bir figüre takıldı.

Bir metre ötede. Lord Clarence. Bir elinde silah, diğerinde iğrenç altın saplı bastonunu tutuyor.

India şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Bunun anlamı ne?" diye sordu.

Bir kadın oflaya puflaya yarıktan dışarı fırladı ve Lord Clarence'a katıldı, yüzü benek benekti ve efordan kızarmıştı. Gri günlük elbisesi çamurda yuvarlanmış gibi görünüyordu ve saçları fırtınadaki bir kuş yuvası gibi başının etrafında uçuşuyordu.

"Bayan Unster?" India sordu, ses tonu kuşkuluydu.

"Merhaba ," diye seslendi ama sesi kesinlikle soğuktu. Ridge, "Ne istiyorsun," diye bağırdı.

Bu hesapsız serseri doğruca şeytana gidebilirdi ve Ridge onu yolunda hızlandırmaktan başka bir şey istemezdi. Lord Clarence'ın içeri girip India'yla birlikte uğruna çalıştıkları her şeyi çalmasına asla izin vermeyecekti.

Lord Clarence kıkırdadı, silahı hafifçe indirdi. "Bu çok açık olmalı. İngiltere'den buraya kadar sizi merhaba demek için takip etmediğim kesin."

Ridge, "Burada çalabileceğiniz hiçbir şey yok," diye homurdandı. "Bizi yalnız bırakın. Tehlikede olan hayatlar var."

Lord Clarence başını salladı. "Evet. Sizinkiler."

Tabancayı Ridge'e doğrulttu. "Bileziği teslim et. Artık geçidin nerede olduğu sorununu çözdüğünüze göre, içeri girmek kolay olacaktır."

India öfke dolu bir ses çıkardı. "Buraya nasıl geldin? Ve Mrs. Unster, bunun anlamı nedir?"

"Hadi ama canım. Kardeşimin günlüğü gibi değerli bir şeyi o beceriksiz kitap satıcısına bu kadar az bir meblağ karşılığında teslim edeceğimi mi sanıyorsun?"

Ridge şaşkınlıkla başını salladı. "Tanrı aşkına, sen ne saçmalıyorsun kadın?"

Gözleri kısıldı. "Diline dikkat et, oğlum. Artık işime yaramadığına göre Lord Clarence'ın seni vurması konusunda hiçbir tereddütüm yok."

"Neden bize bileziği verdin ve sonra izimizi sürmek için bu kadar zahmete girdin?" India talep etti.

Gözleri memnuniyetle parladı ve bir parmağını şakağına vurdu. "Bana kalırsa çok zekice bir plandı. Şehri bulmak için size bunu yapmanızı sağlayacak araçları vermekten ve yolunuzu takip etmekten daha iyi ne olabilir?"

Lord Clarence homurdandı. "Saçma sapan şeyler. Planınız fena halde başarısız oldu."

Bayan Unster, Lord Clarence'a sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Tam olarak planladığım gibi gitmedi. Bu beceriksiz aptalı bu işe bulaştırmayı kesinlikle düşünmemiştim," dedi Ridge'i işaret ederek. "Ama o aptal kitap satıcısı günlüğü *onun* yerine ona sattı." Konuşurken India'ya ters ters baktı.

Ridge çenesini sıktı, züppe kadını boğmaya hazırды. "Günlüğün Hindistan'a gitmesini kastettiğini mi söylüyorsun?"

Şiddetle başını salladı. "Senden ne isteyebilirim ki? Sen sadece bir amatörsün. Roderick öldüğünde babası ortadan kaybolduğu için kızın uzmanlığına ihtiyacım vardı. Günlüğü kitap satıcısına açık talimatlarla verdim, belli ki o da bu talimatları dikkate almamış. Ne olduğunu anladığımızda, onu geri alması için evinize girmesi için birini tuttuk. Tabii ki kızla güçlerini birleştirdiğini bilmemize imkan yoktu. Geri çekilmek ve yeni bir plan yapmak zorunda kaldık."

Ridge'in gözleri büyüdü. Ama günlüğün çalındığı hırsızlık olayının arkasında o ve Lord Clarence varsa, bu India'ya zarar verenin dövmeli adam olmadığı anlamına geliyordu.

"O lanet şeyi kimin almasını istediğinin bir önemi yok," dedi Lord sabırsızlıkla. "Bileziği alalım ve işimize bakalım."

Bayan Unster ofladı ama sert bakışlarını Ridge'e çevirdi, sonra gözlerini India ve Robby'ye çevirdi. "Vikontu vurun. Diğer hasta ve kız da bir sineğe zarar verecek kadar büyük değil."

"Hayır!" India haykırdı. Cebini karıştırdı ve bileziği çıkarıp Lord Clarence'a doğru itti. "Bileziği al ama Ridge'i rahat bırak. İsteddiğini aldın."

"Peki ne istediğimi nereden biliyorsun?" Lord Clarence alay etti. "Belki de onun ölmesini istiyorumdur."

Ridge, "Sessiz ol India," diye emretti. India'nın Lord Clarence'ı kızdırması isteyeceği son şeydi. O dengesiz, manyak bir piçti ve Ridge bunun India'ya dönmesini istemiyordu.

Bayan Unster bileziği India'nın elinden kaptı ve sevinçle haykırdı. "Bu bizim!"

"Hayır, seni yaşlı budala, o benim," dedi Lord Clarence. Başka bir şey söylemeden tabancayı Bayan Unster'a doğrulttu ve ateşledi.

Bayan Unster göğsünü sıktı, yüzüne tam bir şok ifadesi kazanmıştı. Ridge, Lord Clarence'a saldırmak için arkasını döndü.

"O kadar çabuk değil, Ridgewood," dedi Lord Clarence sakın bir sesle. Silahını bıraktı, belinden hızla başka bir tabanca çıkardı ve bir kez daha Ridge'e doğrulttu. "Herhalde hazırlıksız olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

Ridge içten içe öfkeleni, sinirleri gerildi, tüm kasları gerildi. Yandan gelen bir ses, dikkatini Lord Clarence'tan Bayan Unster'ın birkaç adım ötede bir yığın halinde düştüğünü görece kadar uzaklaştırdı.

India haykırdı ve kadına doğru yürümeye başladı.

Lord Clarence tabancasını India'ya doğru sallayarak, "Ondan uzak dur," diye emretti. "Sen," dedi Robby'yi işaret ederek. "Aptalca bir şey yapmaya kalkma yoksa mezara yolculuğunu hızlandırırım."

Ridge tüm dikkatini Lord Clarence'a odaklamış, onu silahsızlandırmak için herhangi bir zayıflık, herhangi bir fırsat arıyordu. Yaşadığı sürece India ya da Robby'nin zarar görmesine izin vermeyecekti.

"Kardeşinizi varis yapmaktan büyük memnuniyet duyacağım, kısa bir süre için bu unvanı taşıyacak." Sanki kendisini çok eğlendiriyormuş gibi güldü.

"Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?" India usulca sordu, gözleri Lord Clarence'a kilitlenmişti.

"O tarih kurumuna katılmadan önce saygı ve onur duyulan bir konumdaydım. O ortaya çıktığında, güvenilirliğimi mahvetti. Beni aptal durumuna düşürdü."

Ridge, "Seni olduğundan daha aptal gösteremem," diyerek Lord Clarence'ın dikkatini tekrar kendisine çevirdi. "Hırsızlığınızı ve bariz bilgi eksikliğinizi ortaya çıkardım. Bu hiç de kötü bir şey değildi."

Lord Clarence kıkırdadı. "İşe yaramayacağını biliyorsun. Beni kızdırmaya çalışıyorsun. Ve gerçekten, akranlarımız arasında entelektüel saçmalıklarını görmezden gelebilirdim, ama sonra Bayan Ashton'ın yardımını almayı başardın, o da beni geri çevirdi. Şehrin yerini keşfetmenin anahtarının o olduğunu biliyordum."

India'nın ağzı açık kaldı. "Ne? Seninle daha önce hiç karşılaşmadım. hayat."

Lord Clarence ona buz gibi baktı. "Gerçekten de öyle. Davetlerime cevap vermeyi reddederken benimle nasıl tanışabildiniz?"

"Yas tutuyordum," diye tükürdü. "Eğer herhangi bir davet aldıysam, Udaya onları benim için halletti."

Lord Clarence başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Sonunda kazanan ben olacağım. Ben İngiltere'ye zaferle döneceğim ve Vikont burada ölecek."

Döndü ve Ridge'e baktı, nişan alırken eli sabitleniyordu. Yüce Tanrım, Lord Clarence bunu gerçekten yapacaktı. Zihni hızla çalıştı. Lord Clarence'ın üzerine atılıp şansını denemek zorundaydı.

İlerlemeye başladı ve India'nın haykırışını duydu. Sonra dehşetle önüne atladı, onu kavradı, kolları sıkıca ona sarıldı, vücuduyla onu korudu. Tabanca sesini duyunca irkildi. Sonra vücudu ona karşı gevşedi.

Hayır! Hayır!

Kızın acıyla kazınmış, şok olmuş yüzüne baktı ve acı dolu bir çığlık attı. Göz ucuyla Robby'nin müdahale etmek istercesine öne atıldığını gördü ve kalbi neredeyse duracaktı. İkisini de kaybedemezdi.

India'nın kollarından kayıp gitmesine izin vererek, azgın bir boğa gibi Lord Clarence'a saldırdı. Kalbi çığlık attı, zihni kapandı. Tek görebildiği India'nın vücudundan aşağı kaydığı ve güzel gözlerinin kapandığı oldu.

Omzunu Lord Clarence'ın karnına gömdü ve onu yere yapıştırdı. Parçalanmış zihninin uzak girintilerinde Robby'nin India'nın adını çağırdığını duyabiliyordu.

Lord Clarence deli bir adam gibi saldırdı. Hayatı için savaştığını biliyordu. Defalarca yerde yuvarlandılar. Lord Clarence, Ridge'e umutsuzca tekmeler savurdu ve sonunda Ridge'in kasığına bir darbe indirdi.

Ridge'in durakladığı anda Lord Clarence ayağa fırladı ve bastonuna davrandı. Altın sapa bir dokunuşla, ucundan metal parladı.

Ridge, Lord Clarence'a doğru tekrar hamle yaptı ama güneşte parlayan hınzır kılıcı görünce geri çekildi. Lord Clarence, Ridge'in etrafında dönerken gülümsedi. Avını takip eden bir yırtıcı.

"Şimdi vazgeç Ridgewood, ben de seni uzun ve acılı bir ölüm."

Ridge ona baktı ve nefretinin her zerresinin ortaya dökülmesine izin verdi.

"Eğer bugünün ötesinde yaşadığınızı düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Hem de çok yanılıyorsunuz."

Lord Clarence'ın rengi soldu. Alnında boncuk boncuk ter vardı, bir damlası şakağından aşağı süzülüyordu. Bıçağı Ridge'e doğru savurdu ama Ridge kolayca sıyrıldı.

"Solgun yüzlü bir kitap kurduna yenilmeyeceğim," diye alay etti Lord Clarence.

Ridge alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Son yıllarda tüm zamanımı kitaplarla geçirdiğimi mi sanıyorsun?" Lord Clarence'ın aptallığıyla eğlenerek, sanki büyük bir sır saklıyormuş gibi kıkırdadı.

Bu durum Lord Clarence'ı daha da belirsizliğe sürükledi. Gözlerine korku çöktü ve daha da dikkatsizce saldırdı.

Ridge geriye sıçradı, bıçak karnını kıl payı sıyrıldı. Bu işi çabucak bitirmeliydi. India'nın hayatı tehlikedeydi. Tabii hâlâ yaşıyorsa.

Vücutuyla sağa dönmüş gibi yaptı ve Lord Clarence bastonunu uzatınca Ridge sağ eliyle cilalı tahtayı kavradı ve tüm gücüyle çekti.

Lord Clarence öne doğru düştü ve yere yığıldı. Ridge anında üzerine atladı. Bir tabancanın arkasında durmadığı sürece korkağı alt etmek kolaydı.

Ridge bastonu fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı ve Lord Clarence'ı yakasından tutup çenesine bir yumruk indirdi. Lord Clarence'ın başı geriye düştü ve Ridge'in elleri Lord Clarence'ın boynuna dolandı.

Ridge, Lord Clarence'ın yüzükoyun yatan bedenine sarıldı ve parmaklarıyla piçin canını sıktı. Daha önce başka bir insanı öldürmeyi hiç düşünmemişti ama şu anda tek düşünebildiği buydu.

"Ridge! Ridge! Dur! Oğlum, !"

Ridge'in elleri, vücudunda şok etkisi yaratırken gevşedi. Başını kaldırdığında yarıktan fırlayıp kendisine doğru koşan bir adam gördü. Babasına çok benzeyen bir adamdı bu. Ama bu olamazdı. Ya da belki de India vurulduğu anda gerçekten delirmişti.

"Ridge!" tekrar seslendi adam yaklaşırken.

Ridge başını eğdi, kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Baba mı?"

Otuz İkinci Bölüm o

Ridge, babasının ona doğru koşmasını şaşkınlıkla izledi. Lord Clarence onun altında kıvranmaya başladı ve Ridge bir an kararsızlık yaşadı. Onu öldürmek istiyordu. Öfke kanında fısıldıyor, mırıldanıyor, delireceğinden korkana kadar vızıldıyordu.

"Ridge, Tanrı'ya şükür seni zamanında buldum," dedi babası, nefesi kesik kesik geliyordu.

Ridge yavaşça Lord Clarence'ı bıraktı ve ayağa kalktı. Babasının burada ne işi vardı? Hindistan'ın vurulduğu o korkunç anda gerçekten de tüm akıl sağlığını yitirmiş miydi?

Zihni allak bullak olmuş bir halde babasına doğru tökezledi. Arkasında Robby'nin bir uyarı sesi duydu. Babası kolunu kaldırdı ve Ridge, bir el ateş edilmeden birkaç saniye önce bir tabancanın parladığını gördü. Döndüğünde Lord Clarence'ın bastonunu elinde sıkıca tutarak yere yığıldığını gördü. Ridge arkasını döndüğünde onu öldürmeye çalışmıştı.

"Baba?" Sesinin şaşkın çıktığını biliyordu ama etrafındaki tüm dünya çılgına dönmüştü. Babası buradaydı. Nasıl buradaydı? Lord Clarence'ı o mu vurmuştu?

Kont, Ridge'in yanına yaklaştı ve elini omzuna koydu. "Sen ona git. Ben bu yılanla ilgileneceğim."

Ridge toprak ve kayaların üzerinden Robby'nin yerde oturduğu ve India'yı göğsünde tuttuğu yere doğru ilerledi.

"Sanırım iyi," dedi Robby, sesi titreyerek. "Yani hayatta. Kurşun omzundan girmiş, göğsünden değil."

Ama her yerde kan vardı. Ridge yutkundu, sonra tekrar yutkundu. Ulumak istedi. Geri dönüp o piçi kendi elleriyle öldürmek istedi.

Diz çöküp India'yı kollarının arasına aldı ve solgun yüzünü inceledi. Ellerini vücudunda gezdirdi, soğuk ve cansız hissedeceğinden korkuyordu. Göğsü yavaşça inip kalkıyordu, çok yavaş. Her nefes sonsuzluk gibi geliyordu.

"Babamın burada ne işi var?" Robby, sesinde Ridge'in az önceki kuşkusu kadar kuşku vardı.

Ridge soruyu duymazdan geldi, tüm varlığı kollarındaki kadına odaklanmıştı. Her şeyden çok sevdiği kadına.

"Bana gömleğini ver," diye emretti Robby'ye.

Robby tereddüt etmeden gömleğini çıkardı ve Ridge'e doğru itti. Ridge onu toparladı ve India'nın omzuna bastırarak kan akışını durdurmaya çalıştı.

"Yaşıyor mu?" diye sordu babaları acımasızca.

Ridge başını çevirdiğinde başlarında dikilen Kont'u gördü, yüzünde endişe okunuyordu.

Ridge başını salladı. Çaresizlik onu sıkıca kavradı. Panik omurgasını sarmıştı. Hiçbir yerden kilometrelerce uzaktaydılar ve India'nın acilen bir doktora ihtiyacı vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" Robby onun yanında durmak için ayağa kalkarak

Baba.

Ridge'i şaşkırtan Kont, kollarını Robby'nin boynuna doladı ve ona sarıldı.

onu sıkıca.

"Tanrım, çok geç kalmamış olmak için dua ettim."

Kont'un sesi yarıda kesildi ve Ridge babasının ağladığına yemin edebilirdi.

Ridge yavaşça India'yı ters çevirdi ve parmaklarını omzunun arkasında gezdirdi. Kuru çıktı. Gömleğinde delik ya da yırtık yoktu. Bu da topun hâlâ omzunda olduğu anlamına geliyordu.

Gözlerini kapadı ve nefesinin altında küfretti. Ne yapabilirdi ki?

Babası yanına diz çöktü, gözleri şişmiş ve kabarmıştı. "İkinize de söyleyecek çok şeyim var ama önce bu genç hanımla ilgilenmeliyiz. Ona çok şey borçluyum. Oğlumun hayatını kurtardı."

"Gördün mü?" Ridge şaşkınlıkla sordu.

Kont ırkıldı. "Hayatımın en kötü anıydı. Yarıktan seni görebiliyordum ama o kadar sıkı sıkışmışım ki zamanında hareket edemedim. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim."

Kont aşağıya, India'ya baktı. "O cesur bir kadın." Ridge,

"Onu kaybedemem," diye fısıldadı.

Kont bir eliyle Ridge'in omzuna vurdu. "Ve bu yüzden yapmayacağız." Bir an tereddüt ettikten sonra, "Onu Pagoria'ya götürmeliyiz," dedi.

Ridge şaşkınlık içinde babasına baktı. "Bana söylemediğin şey ne baba? Bizi burada nasıl buldun ve şehir hakkında ne biliyorsun?"

Babası bir elini saçlarına daldırdı ve birdenbire yaşının her zerresine benzedi. Yüzündeki çizgiler taşa kazınmış gibiydi ve şakaklarındaki aklar saçlarına bolca yayılmıştı.

"Babam orada ve eğitimli bir doktor."

Hem Robby hem de Ridge babalarına sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyorlardı. Ridge, Kont'un söylediklerinin büyüklüğünü anlamakta zorlanıyordu.

Kont'un babası mı? Ridge'in büyükbabası mı? Yıllar önce ölmüştü. Ya da ona öyle söylenmişti. Babası *böyle* bir konuda gerçekten yalan söylemiş miydi?

India'ya baktı ve omzuna daha fazla baskı uyguladı. Sonra onu kollarının arasına aldı, sıkıca ve koruyucu bir şekilde kucakladı. Ayağa kalktı ve babasına bir bakış attı. "Açıklaman gereken çok şey var ama bunu yolda yapman gerekecek. India'nın bu şekilde kanaması varken risk alamam."

Robby, Bayan Unster'in cesedinin yattığı yere doğru yürüdü ve bileziği parmaklarından nazıkçe çıkardı. "Buna ihtiyacımız olacak." Cebine koydu ve Ridge'in yanına döndü. "Kapının ayın beşiğinde durduğunu söyledi ve gördüğüm tek ay da bu," dedi Orion Dağı'nın taş yüzünü işaret ederek. "Öyleyse yürümeye başlayalım."

"Oğlum, iyi misin?" diye sordu Kont Robby'ye. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Robby ilk kez aptalca bir şakanın arkasına saklanmadı ya da soruyu geçiştirmede. Babalarına tüm kederiyle baktı.

"Korkarım fazla zamanım yok. Ve Hindistan'ın benden önce ölmesine izin vermeyeceğim. Eğer şehirde yardım olduğunu söylüyorsanız, o zaman şehre gideriz."

Kont kolunu Robby'ye doladı ve dağa doğru yürümeye başladı.

"Sana yardım etmeme izin ver evlat. Sana ve Ridge'e her şeyi açıklayacağım."

Ridge, India'yı kollarıyla daha sıkı kavradı ve ağabeyi ile babasını takip etmeye başladı. Onun yüzüne baktı, o kadar durgun ve sakindi ki. Çok huzurlu görünüyordu.

"Gitme aşkım," diye fısıldadı. "Sana ihtiyacım var."

Her adımda yüreği sızlayarak dağa doğru tökezledi.

Babası, Ridge onunla Robby'nin yanına gelene kadar yavaşladı.

Kont pişmanlık dolu bir ses tonuyla, "Sizden af dilemem gereken çok şey var," dedi. "İkinizin de sizi sevdiğimi bilmenizi istiyorum."

hatalar yaptı. Sadece yaşlı bir adamın aptallığını görmezden gelebilmeniz için dua edebilirim."

Ridge ve Robby şaşkın bakışlar attılar.

India onun kollarında usulca inledi ve o da kalbine dolan sevinçle aşağıya baktı.

"India? India, aşkım, beni duyabiliyor musun?"

Adamın kollarında huzursuzca kıpırdandı, yüzü acıdan iki büklüm olmuştu. Gözleri kısa bir süreliğine açıldı, sonra kapandı ve bir kez daha ona doğru gevşedi.

"Acele etmeliyiz," dedi Kont acımasızca. "Her şeyi açıklayacağım sonra."

Ridge önündeki kayadan oluşan dik duvara baktı. yeryüzünden gökyüzüne doğru. Gözleri ayın şeklini aradı ve merkez çizgisini dağın tabanına kadar takip etti.

"Orada olmalı," dedi başını sallayarak.

Küçük bir mağara. Orada olacağını biliyordu. Kafasında dans eden görüntüleri, bu bölgeyle ilgili canlı hatıralarını sorgulamamaya başlamıştı bile. Ve şimdi de büyükbabasının bu yoldan geçtiğini öğrenmişti. Birdenbire her şey anlam kazanmaya başladı.

India'yı kucağında nazıkçe sallayarak evinin bulunduğu yöne doğru yürüdü.
bakış.

"Bakmama yardım et," dedi diğerlerine. "Bir giriş olmalı, ya da kapı, ya da bize hangi yöne gideceğimizi söyleyen bir şey."

"Belki de biz bakarken onu yere bırakmalısın," diye önerdi babası.

Ridge onu kendine doğru daha sıkı kavradı. "Olduğu yerde iyi."

Dik yokuşa yaklaştıklarında dağıldılar. Ridge' gözleri kaya çıkıntılarını, girintileri, kıvrımları, sayısız yağmur ve rüzgârın dağın yüzüne oyduğu dereleri aradı.

"İşte!" Robby haykırdı.

Ridge döndüğünde Robby'nin ona el salladığını gördü.

O ve babası aceleyle Robby'nin durduğu yere gittiler ve Ridge bölgeyi inceledi. İlk başta kaya benzeri büyük bir oluşumdan başka bir şey göremedi ama daha yakından incelediğinde bunun küçük bir mağara girişini koruduğunu gördü.

Zihni parladı. Mağarada duran yaşlı bir adamın ona gülümseyerek ilerlemesini işaret ettiğini gördü. Bu onun büyükbabası mıydı? Ridge de daha önce burada bulunmuş olabilir miydi?

Dönüp babasına baktı, imalar karşısında ağzı açık kalmıştı. Kont böyle bir şeyi ondan nasıl saklamış olabilirdi? Pagoria'ya olan ilgisini bunca yıl nasıl görmezden gelebilmişti?

Kont sanki oğlunun ne düşündüğünü çok iyi biliyormuş gibi Ridge'in incelemesinden rahatsız olmuş görünüyordu. Hatırlıyordu. Babası da burada mıydı? "Hepimiz için yer var mı?" Robby kuşkulu bir ifadeyle sordu. mağaraya gir.

"Babam bilmeli," dedi Ridge dikkatle.

Bu Earl baktı Aşağı, yapamıyor için tanışmak Ridge'sbak.

"Hatırlıyorsun."

Bu bir soru değildi.

"Başlıyorum," dedi Ridge. "Böyle bir şeyi benden nasıl saklarsın?"

Robby şaşkınlık içinde ikisinin arasına baktı. "Siz ikiniz ne karıştırıyorsunuz? Ve bu bekleyemez mi?"

Ridge aşağıya, India'ya baktı. "Evet, beklemeli. Yardım bulmalıyız onu."

Mağaraya girdiler, her biri yürümek için eğilmek zorunda kaldı. karanlık geçitten aşağı iniyordu. Ridge döndü ve yavaşça ilerledi, India'yı gereğinden fazla itip kakmak istemiyordu. O da buradaydı. Babası buradaydı. Nasıl olmuştu? Yüzyıllar boyunca pek çok kişi başarısızlıkla aramışken. Bu kadar önemli bir şeyi nasıl hatırlayamamıştı?

Çok genç olmalıydı çünkü anıları sadece kesik kesik, kısa, bulanık görüntüler halinde geliyordu. Ama her zaman gördüğü adam. Bu sadece büyükbabası olabilirdi. Ve babası sanki büyükbabası hâlâ hayattaymış gibi davranıyordu.

Dağın içlerine doğru ilerlediler. Ridge uzaktan, kayaların üzerine damlayan suyun şırıltısını duyabiliyordu. Hava serindi, küf ve rutubet kokuyordu. Göremiyordu. Sadece Robby ve babasının peşinden geçitten aşağı indiğini hissedebiliyordu.

Birkaç dakika sonra geçit açıldı ve tepede, mağaranın tavanındaki bir çatlaktan küçük bir güneş ışığı huzmesi süzüldü.

Etrafına bakındı, gözleri loş ışığa alışmaya çalışıyordu. Küçük bir mağaradaydılar, etrafları tamamen kayadan ve pürüzsüz kireçtaşından bir duvarla çevriliydi. Sonra bakışları uzak duvara takıldı.

Büyük bir kapı aralığını andırıyordu. Yüzeyine semboller kazınmıştı. Pagorian yazısı. Yaklaştıkça, kazınmış bir kemer görebiliyordu.

ve zeminden kemerin orta noktasına kadar bir merkez hattı oyulmuştur.

Orada, ortada, kayaya oyulmuş dairesel bir tasarım vardı. Eğer gerçekten bir kapı olsaydı tam da bir tokmağın olması gereken yerde. Bir elini uzatarak parmaklarını o bölgede gezdirdi. Dairenin içinde bir dizi tümsek ve desen vardı.

Burası bileziğin uyması gereken yer. Anahtar. Gerçekten de bir anahtar. "Bilezik, Robby. Buraya koy."

Robby bir adım öne çıktı ve bileziği geçici olarak duvara yerleştirdi. Tam oturmuştu. Bilezik aniden parlak mavi renkte parlamaya başladığında Robby aceleyle geri adım attı.

Yer gümbürdedi, sonra sallanmaya başladı ve Ridge'in büyük şaşkınlığı içinde kaya iki ayrı kapıya bölündü ve yavaşça açıldı.

Ridge, "Anahtarı geri götür Robby," diye emretti.

Robby bileziği cebine koyduktan sonra Ridge, yanında India olduğu halde girişe doğru ilerledi. Robby ve Kont da hemen arkasından geldiler.

Daha büyük bir mağaraya adım atıldılar ve Ridge çevresine üstünkörü bir bakış attı. Oda, tavandaki birkaç delikten gelen ışıkla yıkanıyordu. Su duvarlardan aşağı damlıyor, yerde küçük su birikintileri oluşturuyordu. Uzak köşede duvar dışı doğru çıkıntı yaparak bir nokta oluşturuyordu. Noktanın her iki yanında iki yol vardı.

Bakışları bir o yana bir bu yana salınarak ilerledi ama yaklaştığı iki kişi dışında başka çıkış yoktu. India'ya baktı, göğsü korkuyla gerildi. Çok uzun süredir baygındı. Kaybettiği kan miktarı düşünüldüğünde bu pek hayra alamet değildi.

Saçlarını okşadı ve başının tepesini öptü. "Lütfen uyan India. Yardımına ihtiyacım var," diye fısıldadı.

"Hangisini alalım?" Robby, Ridge'in yanında dururken sordu.

Ridge babasına baktı ve saçlarını soru sorar gibi kaldırdı. Kontun yüzü kızardı.

"Hatırlamıyorum evlat. Çok uzun zaman önceydi ve doğrusu şehirle ilgili her şeyi unutmaya çalıştım."

Ridge dikkatini tekrar iki yola çevirdi. Soldaki çıkış genişti ve görünüşe göre iyi aydınlatılmıştı. Sıra daralmadığı sürece dik yürümekte sorun yaşamazlardı. Sağdaki yol ise

kesinlikle daha dardı, ama ikisi de aşırı tehditkâr görünmüyordu. İkisi de alınacak kişi olarak öne çıkmıyordu.

Aynı sonuca mı ulaştılar?

"Soldakini deneyelim," diye konuştu Robby. "Eğer başarılı olamazsak, her zaman geri dönüp diğerini deneyebiliriz."

Kont kaşlarını çatı. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Babamın doğru yolu seçmenin bilgeliği hakkında yorum yaptığını hatırlıyorum."

Ridge gözlerini kapadı ve düşünmeye çalıştı.

Kuzeye, Orion'un büyük tepelerine bakın. Ayın beşiğinde bir kapı var. Yıkıma giden yol geniştir.

India'nın bileziğin üzerindeki yazıyı tercüme edişi zihninde yeniden canlandı. Bu, şehre giden bir yol haritasıydı. İlk ipuçlarını çözmüşlerdi. Ve şimdi geriye kalan tek şey sonuncusuydu. *Yıkıma götüren geniş bir yol.*

Bir anısını canlandırdı. Çocukluğunun Pazar günleri kilisede, annesinin yanındaki sıraya oturmuş, yaşlı Peder Applegate'in kürsüden ateş ve kükürt kusmasını dinliyordu. Ona göre hepsi cehenneme mahkumdu ve en sevdiği ayet şuydu: *"Hayata götüren yol dardır ve onu bulanlar çok azdır.*

Ve eğer yanılmıyorsa, önceki ayet şöyle bir şeydi *ve yıkıma götüren yol geniştir.*

Ama tüm inancını ve Hindistan'ın hayatını basit bir Kutsal Kitap ayetine bağlamaya istekli miydi? Başka seçeneği yoktu.

"Sağdakini alıyoruz," diye duyurdu.

Şaşırtıcı bir şekilde, ne Robby ne de babası aynı fikirde değildi. "Önce ben gideceğim," dedi Kont suratsızca.

Ridge'i iterek geçti ve patıkaya girdi. Robby sırtarak, "Arkanı kollayacağım," dedi.

Ridge, taşıdığı değerli bohçaya dikkat ederek patıkaya doğru eğildi. İyi aydınlatılmamış olsa da kıvrımlı patika, dağa yaptıkları ilk gezintiden daha fazla ışık sunuyordu.

Sonsuz gibi görünen bir süre boyunca, sayısız dönemeçten geçerek yürüdüler. Ridge daireler çizdiklerine yemin edebilirdi. Tam seçiminin bir hata olduğunu ilan edip geri dönmeye hazırlandığı sırada, ışık daha parlak hale geldi. Tünele giderek daha fazla güneş giriyordu ve o da adımlarını hızlandırdı. Başka bir köşeyi döndüklerinde babası aniden durdu.

"Tıpkı hatırladığım gibi," diye fısıldadı Kont.

Ridge tünelden babasının yanına çıktı ve büyük bir şaşkınlık içinde aşağıdaki vadiye . Burası belki de o güne kadar gördüğü en güzel yeri. Ve yaşamla iç içeydi.

Otuz Üçüncü Bölüm e

Ridge, her tarafı heybetli dağlarla çevrili yemyeşil araziye baktı. Böylesine elverişsiz görünen bir ortamda böyle bir nişin yaratılmış olması hayret vericiydi. Şehrin binlerce yıl boyunca nasıl fark edilmediğini anlayabiliyordu. Yoksa daha mı uzundu?

Büyük bir gölün kıyısında sıra sıra evler sıralanıyordu. Vadinin kuzey ucunda çiftlik hayvanları otliyordu. Tüm vadi çiçek açmıştı. Ağaçlar, çiçekler, bitkiler ve *insanlar*.

İnsanlar köyün içinde hareket ediyordu. Çocuklar oynuyor, çobanlar sığır ve koyun sürüleriyle ilgileniyor, kadınlar gruplar halinde toplanıp dokuma ve çömlek yapıyor, erkekler kulübelerin kenarında toplanıp balık temizliyor ve kurutmak için seriyor, diğer kadınlar da göle girip çamaşır yıkıyordu.

Etrafına bir göz attığında dağın ortasındaki bir kayalığın üzerinde durduğunu gördü. Aşağıya, köye nasıl ineceklerdi? Aşağıya incek bir yol aramaya başladı.

Solundan gelen bir ses onu alarma geçirdi ve India'yı bilinmeyen bir tehde karşı korumak için ona daha yakın durdu. Mavi bir cübbe giymiş, gülümseyen yaşlı bir adam yavaşça onlara doğru yürüyordu. Beyaz saçları omuzlarından sarkıyordu ve uzun, akıcı sakalı yüzünü çevreliyordu.

Bu adamı tanıyordu. Görüntülerde onu rahatsız eden iki adamdan biriydi.

"Selamlar," diye seslendi adam.

Ridge cevap veremedi Kont öne çıktı. "Bir hekime ihtiyacımız var. Maximus Hadley, hâlâ burada mı?"

Yaşlı adam gülümsedi. "Evet, elbette. Şehrimizden ayrılalı o kadar da uzun zaman olmadı, Charles."

"Yirmi altı yıl," diye mırıldandı Kont. "Babamı görmeliyiz."

"Evet, elbette. Beni takip edin."

Adam döndü ve aşınmış bir patikadan aşağı doğru yürüdü. Ridge onun peşinden gitti, dağdan aşağıya doğru inerken dönemeçlerde ve kıvrımlarda onu takip etti.

Ridge, başını sıkıca boynuna sokana kadar Hindistan'ın yerini değiştirdi. ", tatlım. Bunu görmek isterdin," mırıldandı etraflarına bakarken. Onun uyanmama ihtimalini düşünmek istemiyordu. Omzundaki yara hayati tehlike yaratacak bir yara değildi elbette.

Göz kapakları dalgalandı ve kara gözleri şaşkınlıkla ona baktı. Sonra acıyla bulutlandılar.

Adımlarının ortasında durdu. "India? Beni duyabiliyor musun?"

Yüzünü buruşturdu. "Tabii ki seni duyabiliyorum. Kulağımın dibinde bağırıp duruyorsun."

Onu kendine daha sıkı bastırdı, kalbi rahatlamış bir şekilde güm güm atıyordu. "Canın acıyor mu?" Aptalca bir soruydu ama dilini bir türlü doğru düzgün çalıştıramıyordu.

Başını salladı. "Her yerim ağrıyor. Ne oldu?" Sonra sanki olaylar zincirini aniden hatırlamış gibi gözleri telaşla parladı. "Peki ya sen? Sen iyi misin?"

"Böyle aptalca bir risk almasaydın çok daha iyi olurdu," dedi hırslayarak.

Başını onun göğsüne yasladı ve sonra dondu kaldı. Tekrar geri çekildi. "Neredeyiz biz?"

"Acele oğlum," dedi babası yanında. "Onun ihtiyacı var yardım et."

India'nın ağzı açık kaldı. "Bunların hepsi bir rüya mı?" Korku onu sardı ifade. "Her şeye rağmen öldüm mü? Bu tuhaf bir halüsinasyon mu?"

"Hayır, tatlım. Sen hâlâ hayattasın ve ben de seni bu şekilde tutmaya çok niyetliyim. Her şeyi sonra açıklayacağım. Babam haklı. Acele etmeliyiz."

India'nın yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek tekrar ilerlemeye başladı ve neredeyse dağdan inmek üzere olan yaşlı adama yetişmek için acele etti.

Birkaç dakika sonra evlerin bulunduğu sıraya doğru yürüdüler. İnsanlar onları selamlamak için faaliyetlerini durdurdu, bazıları yeni gelenleri gördükleri için açıkça sevindi. Ridge, çok fazla ziyaretçileri olamayacağı gerçeğini göz önünde bulundurarak bunun tuhaf olduğunu düşündü. Ama sonra burada gerçekten insanların olduğu fikri tuhaflık kavramının çok ötesine geçti.

"Baba," diye fısıldadı Kont.

Ridge döndüğünde babasının Kont'tan çok da yaşlı görünmeyen bir adama baktığını gördü. Zihni tanıyarak titreşti. Bu adam onun

ona sarılıyor ve saçlarını karıştırıyordu. Bu büyükbabası olabilir miydi? Ama Ridge'in rüyalarında gördüğünden farklı görünmüyordu ve Ridge onu en son yirmi altı yıl önce görmüştü.

İki adam kucaklaştı, sonra Kont büyükbabasına hızla Ridge'in durduğu yere kadar eşlik etti.

"Yardımaınıza ihtiyacımız var," dedi Kont. "Bu genç kadın..." "O benim kızım!" diye kükredi uzaktan bir adam.

Ridge başını kaldırdığında Phillip Ashton olduğunu tahmin ettiği kişinin kendilerine doğru geldiğini gördü.

"Lanet olsun, bu iş daha da karmaşık hale gelebilir mi?" Robby sordu. "Sanki yeterince kafa karıştırıcı değilmiş gibi."

Ridge içtenlikle kabul etti.

Ashton Ridge'in önünde durdu ve dehşet içinde India'ya baktı.

"Baba mı?" India şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Suçlayıcı bir ifadeyle Ridge'e baktı. "Bana ölmediğimi söylemişsin."

Ridge kıkırdadı. "Buradayız India. Pagoria'ya vardık." "Beni yere bırak," diye ısrar etti, kollarında debeleniyordu.

"Kanamayı daha da kötüleştireceksin," dedi onu daha sıkı tutarak.

"Babama sarılmak istiyorum," dedi kız şiddetle.

Onu sarsmamak için yavaşça aşağı indirdi ve düşmemesi için sıkıca tuttu.

"Baba, ah baba!" diye bağırarak kollarını Ashton'a doladı. Ashton onun kucaklamasına karşılık verdi, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "İşte, Oraya şimdi, kızım. Tedavi edilmesi gereken bir sakatlığın var. İyileştikten sonra konuşmaya devam ederiz."

India ayaklarının üzerinde sallanıyordu, yüzü her zamankinden daha solgundu. Ridge küfretti ve onu tekrar kollarının arasına aldı. En başta onu asla yüzüstü bırakmamalıydı. Büyükbabası kurşunu çıkaracaksa onun tüm gücüne ihtiyacı vardı.

Maximus kulübelerden birini işaret ederek, "Onu buraya getirin," dedi. "Elimdeki aletleri toplayacağım."

Ridge manevra yaparak içeri girdi ve India'yı yatıracak bir yatak buldu. Elini yüzünde gezdirdi. "Her şey yoluna girecek, tatlım. Ölmene izin vermeyeceğim."

Zayıfça gülümsedi. "Kendimi çok tuhaf hissediyorum. Yemin ederim bunların hepsi büyük bir rüya. Sen nasıl..." uzun bir an durakladı, sanki ne olduğunu unutmuş gibiydi.

söylüyordu. Sonra gözlerini yeniden ona odakladı. "Şehri nasıl buldunuz?"

"Şşşt," dedi, nazik bir parmakla onu susturarak. "Büyükbaba yararı iyileştirdikten sonra sana her şeyi anlatacağım."

"Büyükbaba?" Her zamankinden daha şaşkın görünüyordu ve onu kim suçlayabilirdi ki? Kendisinin de anlamadığı bir şeye uyanmıştı.

"Sonra konuşuruz," diye fısıldadı.

Büyükbabası odaya girdiğinde, şehir sakinlerinin giydiği mavi cüppelerden giymiş bir kadın da yanına süzüldü. Ridge'e sıcak bir gülümseme bahşetti.

"İyi bir adam olmuşsun," dedi. Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Seni tanıyor muyum?"

Tekrar gülümsedi. "Beni hatırlamazsın. Son karşılaştığımızda daha çocuktun."

"Ridge, oğlum. Git babanı ve kardeşini bul. Burada işim bitince seni ararım."

"Onu bırakmayacağım."

Kadın elini adamın koluna koydu ve güven verici bir şekilde sıktı. "Bizi yalnız bırak. Ona bir zarar gelmez. Sen burada sadece ayak bağı olursun."

Ridge kararsızlık içinde uzun bir süre durakladı. India tekrar gözlerini açtı. "İyi olacağım, Ridge. Ne diyorsa onu yap."

Ridge kadına, "İşi biter bitmez bana haber ver," dedi.

Döndü ve odadan çıkıp, babası ve Robby'nin Phillip Ashton'la birlikte durduğu kulübenin kapısına doğru yürüdü.

Ashton, Robby ve Kont'un yanında durmuş, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. Köylülerin giydiği kıyafetleri giymiyordu ama garip bir nedenden ötürü bu tuhaf şehirde hiç de yabancılık çekmiyordu.

Ridge, Ashton'ı hiç şahsen görmemişti ama hep daha genç görümlü birini hayal etmişti. Bir maceraperestin hayatının önerdiği gibi daha çok şeytan umursayabilirdi. Onun yerine yaşlı ve yıpranmış görünen bir adama bakıyordu. Ve yüz ifadesinde dağ gibi bir suçluluk duygusu vardı.

Ridge kulübenin duvarına yaslandı ve çevresine baktı. Beyni o ana kadar gördüğü her şeyi sindirmek için çok çalışmıştı ama açıkçası hayretler içinde kalmıştı.

Cevaplar istiyordu.

Duvarдан uzaklaştı ve babasına doğru yürümeye başladı.

"Konuşmamızın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Kont başını salladı ve bir kolunu Robby'ye doladı. "Biraz yürüyelim, olur mu? Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Ridge, Ashton'a, "Hindistan'la işi bittiğinde dönmezsem bana bağır," dedi.

Ashton onu şüpheyle inceledi. "Sen de kimsin? Ve neden kızımı taşıyordun? Onun yaralanmasından sorumlu sen miydin?"

Ridge sakince, "Ben kızınızı her şeyden çok seven adamım," dedi.

Ashton kaşlarını çatı, ince dudakları sert bir çizgi halindeydi. Uzun bir süre Ridge'e baktı. ". Maximus işini bitirdiğinde seni çağıracağım."

Ridge, Robby ve babasını kulübelere uzaklaşıp göle doğru takip etti. Kont göl kıyısındaki taş banklardan birine oturdu ve derin bir iç çekti.

Robby yere oturdu ve sonra yan yattı. Dirseğini yere dayadı ve eliyle başını destekledi. Ridge ayakta kaldı ve babasının konuşmasını bekledi.

"Maximus, babam, yani senin büyükbaban bir maceracıydı." Kont yorgun bir ifadeyle başını ovuşturdu. "Huzursuz bir ruhu vardı." Ridge'e baktı. "Ona çok benziyorsun. Yaptığım pek çok şeyi bu yüzden yaptım. Hayatta onun yolunu izleyeceğinden korkuyordum."

Kont gözlerini kapadı ve başını öne eğdi. Ridge'e çok yaşlı göründü. Haggard. Pişmanlık ondan bir kefen gibi sarkıyordu.

"Pagoria'ya takıntılıydı. Okuduğum kadarıyla Ashton'a çok benziyordu. Bir kalıntıya rastladı ve bunun şehri bulmak için bir araç olduğuna ikna oldu. Hakkını yemeyelim, haklıydı."

Tekrar Ridge'e baktı. "Çocukken ona tapıyordun ve o da peşinden gitmene izin vererek bu ilgini şımarttı. Şehri arayışında ona eşlik etmeni istedi ama ben buna karşı çıktım. Sonunda benim de gitmem şartıyla kabul ettim."

Kont bir kez daha sert bir iç geçirdi. "Yolculuk sırasında onu tuhaf fikirlerinden vazgeçip eve dönmesi için bir şekilde ikna etmeyi umuyordum. Sanki... sanki babam yokmuş gibi hissettim. Onun işi her zaman önce gelirdi."

Ridge şok içinde babasını izledi. Babasının herhangi bir konuda duygusallaştığı bir zamanı hiç hatırlamıyordu. Bir zayıflığını, bir özlemini itiraf etmek, babasının bunu yaptığını duymayı hayal bile edemezdi.

"Onun yerine buraya geldik ve uzun lafın kısası, o Pagoria'da kalmayı tercih etti. Benim de seninle birlikte kalmamı istedi ama yapamadım. Bunu annene, daha bir bebek olan Robby'ye yapamazdım. Yapmam gereken görevlerim vardı, babamın kont olarak üstlenmek istemediği görevler.

"Ben de seninle birlikte eve döndüm, babamın ölümüyle ilgili bir hikaye uydurdum ve böylece unvanı üstlenebildim. Yine de öldüğünün ilan edilmesi yedi yıl sürdü. Ve tüm bu süre boyunca sana unutturmak için elimden geleni yaptım."

"Neden?" Ridge sordu. "Neden böyle bir şey yaptın?" Tüm çabasına rağmen, yılların bastırılmış kızgınlığı yüzeye çıkmıştı. "İlgi alanlarım yüzünden bana neden ikinci sınıf bir insanmışım gibi davrandın? Robby'yi sürekli överek ve her fırsatta başarılarımı küçümseyerek bana kendimi çok önemsiz hissettirdin."

Babasının yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Çünkü babamı kaybettiğim gibi seni de kaybetmek istemedim. Pagoria'nın peşinden gitmeni teşvik edersem o lanet şehrin seni de benden alacağından korktum. Buna dayanamazdım."

Ridge . Babasının onu *sevdiğinden* şüphelenmişti. Onu. Ne söyleyeceğini bile bilmiyordu.

Kont işkence dolu bakışlarını tüm gücüyle Ridge'e çevirdi. "Seni seviyorum oğlum. Sana kalbimi göstermediğimi biliyorum. Bu, hayatımın sonuna kadar yaşayacağım bir pişmanlık." Başından beri sessiz kalan Robby'ye baktı. "Ben de seni seviyorum oğlum. Mektubunu okuduğumda çektiğim ıstırapı hayal bile edemezsin. Seninle ne kadar gurur duyduğumu duymadan *ölmene* izin veremezdim. İkinizle de," dedi bakışlarını Ridge'e çevirirken.

Ridge kısık bir sesle, "Ben de seni seviyorum," dedi. Boğazındaki yanmayı azaltmak için yutkundu. Gözlerindeki gerginlik, gözlerini kırıştırtmasına neden olan yaşların sızısı.

"Beni affedebilir misin, oğlum? Bugüne yeniden başlayabilir miyiz?" Ridge titrek bir nefes aldı. "Evet. Evet, sanırım yapabiliriz."

Otuzuncu Bölüm - r

India gözlerini açtı ve kolundan aşağıya inen ani acıyla irkildi. Tavan bulanıklaştı ve sonra yavaşça odaklandı. Tavan mı?

Neredeydi? Etrafına bakındı, bir yatakta, rahat bir yatakta yattığını ve bir tür konutun içinde olduğunu fark etti.

Bulanık görüntüler parça parça aklına geldi. Ridge onu taşıyordu. Babasının sesi. Babasının kollarının onu sarması. Hepsini hayal mi etmişti?

Doğrulamak için çabaladı ve bir bulantı dalgası onu vurduğunda nefesi kesildi. Omzuna baktığında göğsünün ve kolunun etrafına sarılmış, kolunu yan tarafına sabitleyen ağır bir bandaj gördü.

"Uyanmışsın."

Yerinden sıçradı ve yabancı bir adamın yüzüne baktı. Yine de onda belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Sizi ürküttüğüm için özür dilerim," dedi derin sesi kızın üzerinde gürleyerek.

"Sen kimsin ve ben neredeyim? Ridge nerede? Ya babam? Onu hayal mi ettim?"

Adam ona gülümsedi. "Hayır, onu hayal etmediniz. Seni görmek için sabırsızlanıyor. Ridge de öyle. Onları şimdi çağırayım mı?"

Başını salladı, boğazı rahatsız edici bir şekilde sıkılıyordu. Sonunda babasını görecek! Babası artık güvendeydi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve boştaki eliyle onları sildi.

Kapıda ayak sesleri duyuldu ve babası içeri daldı. "India, India, kızım! Tanrı'ya şükür güvendesin."

Aradaki mesafeyi kapattı ve onu nazikçe kucağına aldı. Gözlerini kapadı ve kendini onun hissine bıraktı. Kokusuna. *Baba*.

Art arda daha fazla gözyaşı döküldü.

"İşte, . Ağlama kızım. Artık her şey yolunda."

Beceriksizce sırtını sıvazladıktan sonra onu yastıklarının üzerine yatırdı.

"Dur sana bir bakayım," dedi, onu dikkatle inceleyerek.

Saçının bir tutamına dokunmak için elini uzattı. "Saçına ne oldu?" Ağzını açtı ama boğazındaki düğüm yüzünden konuşamadığını fark etti.

Derin nefes aldı, titriyordu. Sonra aklındaki en önemli soruyu sordu.

"Neden, baba? Neden aldattın? Neden senin tehlikede olduğuna inandırıldım?"

Gözleri pişmanlıkla yumuşadı. "Sana yalan söylemek hoşuma gitmedi kızım. Ama gelmeni sağlamak için yapmam gerekeni yaptım. Hindistan'da olanlardan sonra bu isteğimi yerine getireceğinden emin değildim."

Ellerine baktı. "Arcane seni kandırmak için bu kadar ayrıntılı yollara başvurmamdan hoşlanmadı. Seni küçümsediğimi düşünüyordu, belki de küçümsedim. Ama... burada olduğumu öğrendikten sonra... benim hakkımda ne hissedeceğinden emin değildim."

Kalbi sıkışmış ve çenesi dökülmemiş duygularla ağrıyordu. "Beni terk ettin," dedi sesi çatlayarak.

Gözlerini kapattı. "Tüm gücümle geriye dönüp geçmişi değiştirebilmeyi dileyerek kaç gece uyanık kaldığımı bilemezsin. Öldüğünü sanmıştım. İngiliz Yüksek Komutanlığı serbest bırakılman için pazarlık yapmayı reddettiği için hayatta kalma şansın olduğunu düşünmüyordum. Ancak buraya geldiğimde hayatta olduğunu ve İngiltere'ye döndüğünü öğrendim."

"Red mi ettiler?"

Başını salladı. "Bölgede çok fazla gerginlik vardı ve alay komutanı bir kadının zayıf barışı riske atmaya yetmeyeceğini düşünüyordu."

Ellerine baktı ve titremelerini önlemek için ellerini birbirine bastırdı.

Onun için daha önemli değil miydi? Onu kurtarmak için yeri göğü inletmesi gerekmez miydi?

"Sonra Sör Roderick beni buldu. Gabriel'in Bileziğini eşeğe havuç verir gibi burnumun dibinde salladı. Yemi yutacağımı biliyordu. Bir şeytan pazarlığı yaptık. Şehri bulmak için birlikte çalışacaktık. Ancak bulduğumuzda, kötülük planladı."

"Anlamıyorum," dedi sessizce. "Nasıl öldü baba?" "Anahtarla birlikte şehirden çaldı," dedi babası.

"Ve bu yüzden mi öldü?" diye sordu.

Omuz silkti. "Şehir hakkında bilmediğin çok şey var. İkimizin de bilmediği çok şey. Her şey akıl almaz derecede şaşırtıcı. Anahtarı geri almamız biliyordum. Ve onu geri almak için en iyi şansımızın sen olduğunu biliyordum. Bu yüzden durumumu biraz süsledim ve baban için bu tek şeyi yapmayı uygun göreceğini umdum."

"Ama neden gelmedin?" diye bağırdı. "Neden öldüğüne inanmama izin verdin? Senin için hiçbir şey ifade etmiyor muydum? Hindistan'da öldüğümü sanıyordun ama birdenbire bileziği geri alacak kişinin ben olduğumu mu anladın?"

"Ancak buraya geldiğimde hayatta olduğunu öğrendim. Arcane bana inançlarımın yanlış olduğunu söyledi. O zaman İngiltere'ye dönmek yerine burada kalmaya karar verdim." Durakladı ve onun gözlerinin içine baktı ama sonra suçlulukla başını eğdi. "Orada olduğunu bilsem bile. Umut etmiştim... Geleceğini ve senin de kalabileceğini umut etmiştim," dedi daha sakın bir sesle.

Kulaklarında bir uğultu başladı. Kalmak mı? Kafasında canlandırdığı tüm olası senaryolarda bunu hiç düşünmemişti bile. Babasını kurtaracağını ve İngiltere'ye döneceklerini varsaymıştı. Birlikte.

Tuhaf bir şekilde sönmüş hissederek yastıklarına yaslandı.

Babası hevesle öne doğru eğildi. Kızının eline uzandı ve göğsüne bastırdı. "Yeniden bir aile olabiliriz, India. Bu muhteşem yerde sadece sen ve ben. Bunu bulmak için çok uzun yıllar harcadık ve şimdi . Seni hayal kırıklığına biliyorum ama umarım aptal ve yaşlı bir adamı affedecek gücü kalbinde bulabilirsin."

Adamın kırışık gözlerindeki yaşların parıltısını görünce yumuşadı. Tüm acı ve hayal kırıklığının içinde, dünyada yalnız olmadığı için çok rahatlamıştı. Babası hayattaydı. Onun etinden ve kanından.

Düşünecek çok şey vardı ve o çok yorgundu. Çok çok Yorgunum.

"Dinlenmem gerek," dedi.

Babası başını salladı ve yavaşça ayağa kalktı. "Genç bir adam var. Seni görmek için sabırsızlanıyor. Onu içeri göndereyim mi?"

Başını iki yana salladı. "Şimdi olmaz. Bırakın dinleneyim."

Düşünmeye ihtiyacı vardı. Hissettiği korkunç ihanet duygusunu ve hemen arkasından gelen ezici rahatlama duygusunu çözmesi gerekiyordu. Ridge'in onun ellerinde yaşadığı şey, şimdi kendi babası tarafından ona verilen şeydi.

Gözlerini kapadı ve babasının ayak sesleri odadan kaybolana kadar dinledi. Göz kapağının altından sıcak bir gözyaşı süzüldü ve yanağından aşağı, kulağının altından boynunun arkasına doğru kayd.

###

India uyandığında oda karanlıktı. Kulübenin penceresinden dışarı bakmak için başını çevirdi ve gecenin çöktüğünü görebildi. Ne kadar uyumuşt?

Kendini yastıkların üzerinden itti, omzu itiraz ederken hafifçe inledi. Hatırı sayılır bir çabayla ayaklarını yatağın kenarına doğru sallamayı başardı ve ayaklarını yere koyarak kendini sabitledi.

Tam ayağa kalkmak üzereydi ki Ridge'in kapının yanındaki sandalyede oturduğunu gördü. Karanlıkta gözlerini kısarak onun uyanık olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Ridge," diye fısıldadı.

Kımıldamadı.

Sağlam koluyla kendini yataktan itti ve yönünü bulabilmek için uzun süre ayakta durdu. Temiz havaya ihtiyacı vardı. Belki bu beynindeki örümcek ağlarını temizlerdi. Ve kalbini.

Ridge'in yanından sessizce geçip kulübenin ön kapısından çıktı. Serin gece havası üzerine üflenirken derin derin nefes aldı ve bir anlığına gözlerini kapadı.

Onları açtığında gökyüzüne baktı, ayın ve yıldızların parlaklığına hayret etti. Sonra gideceği yeri belirlemek için etrafına bakındı.

Kulübelerin arasındaki küçük bir patika göle doğru uzanıyordu, o da yavaş ve sert adımlarla bu patikayı takip etti.

Uzun bir çabanın ve hatırı sayılır bir rahatsızlığın ardından kendini sakin suya bakan taş bir bankın üzerine atmayı başardı.

Sonra etrafına bakmasına izin verdi. Pagoria'ya gerçekten baktı. Burada olduğuna inanamıyordu. Efsanevi bir yerde oturduğuna. Zaman boyunca insanlar bu şehri aramış ama başarılı olamamıştı. O neden başarılı olmuştu? Babası neden başarmıştı?

"Acı çeken bir insan gibi görünüyorsun."

Başını çevirdiğinde birkaç adım ötede duran uzun mavi cübbeli yaşlı bir adam gördü. Adam onu inceledi, bakışlarıyla yokladı.

"Sen kimsin?" diye sordu.

Gülümsedi ve ilerledi. "Oturabilir miyim?" diye sordu, bankta onun yanındaki boşluğu işaret ederek.

Yer açmak için olabildiğince sola kayd ve adam oturdu.

Aşağı.

"Benim adım Arcane."

"Ben Hindistan'ım," diye cevap verdi.

Tekrar gülümsedi. "Evet, biliyorum. Senin hakkında çok şey duydum, Phillip Ashton'ın kızı."

"Sen... Pagorian mısın?" diye sordu tereddütle.

Dönüp suların üzerinden dışarı baktı. "İçinde büyük bir kargaşa seziyorum, Hindistan. Birçokları bu büyük şehri görmekten mutlu olurken, sen cevaplara, gerçeğe çok daha fazla değer veriyorsun."

"Çok fazla sorum var," dedi hüzünle. "O zaman sor, ben de cevaplayabildiğim kadarını cevaplayayım."

Şok içinde ona baktı. Bu kadar kolay olabilir miydi? Pagoria'nın sırları gözlerinin önüne serilecek miydi?

"Burası neresi?" diye sordu. "Yani neden hiç kimse bulamadı? Neden gizli?"

Durdu ve sözlerini çok dikkatli bir şekilde düşünüyormuş gibi ona baktı. "Söyle bana, India. Yaratıcıya inanıyor musun?"

Şaşkınlıkla başını geriye doğru kaldırdı. "Tanrı mı demek istiyorsun?" Kendisine bir kez daha sorulması ne kadar ironikti. Önce Ridge tarafından, şimdi de Pagoria'daki bu adam tarafından.

Adam bakışlarını yukarı çevirdi. "Sanırım senin için evet, Tanrı. Onun birçok ismi var. Birçok yüzü. Birçok tezahürü. O pek çok insan için pek çok şeydir."

Yüzü ona dönük olacak şekilde döndü. "Sana bir hikâye anlatayım India. Her şeyin nasıl başladığını. Sanırım o zaman Pagoria'nın kökenlerini ve neden dünyadan saklandığımızı anlayacaksın."

Yavaşça başını salladı, içinde korku ve heyecan karışımı bir his vardı. Bir şekilde, olacakların algılarının temellerini sarsacağını biliyordu.

"Zaman sonsuzdur," diye başladı. "Her zaman vardı. Her zaman da olacaktır. Başlangıç olarak algılanan şey sadece başka bir şeyin sonudur. Sürekli dönen bir döngü."

"Uzun zaman önce, sevilen kişi Tanrı'nın sağında oturuyordu. Ona dünya üzerinde, bu şehir üzerinde egemenlik verildi. Pagoria tüm uygarlığın merkeziydi. Ama seçilmiş olan isyan etti. Sabahın oğlu lütuftan düştü ve ışığın üçte birini de beraberinde götürerek şehirden kovuldu."

India heyecanını kontrol edemeyerek öne doğru eğildi. "Lucifer. ! Lucifer'in düşüşünden bahsediyorsun. Bunun sadece bir efsane olduğunu sanmıştım." Arcane etti, sesi sabitti. "O gün cennette çok keder vardı. Gökyüzünden gözyaşları döküldü. Yeryüzünü kapladılar ve büyük bir değişime yol açtılar. O zamanlar çalkantılı zamanlardı. Bir zamanlar büyük canavarların dolaştığı topraklar artık çoraktı. Soğuktu. Davetkâr değildi. İnsan geri çekilmeye zorlandı, hantallaştı, sadece yeryüzünün aletleriyle avlanmak zorunda kaldı.

Uzun yıllar süren yavaş bir ilerlemeydi.

"Sonra Yüce Olan, bir el hareketiyle suların perdesini geriye itti, bir zamanlar ateş ve kaya püskürten büyük dağları yeniden biçimlendirdi. Gökyüzünü kanatlarla ve suları birçok balıkla doldurdu. Yeryüzünü yeniden misafirperver kıldı. Modern insanlığın annesi ve babası toprağın tozundan ortaya çıktı. Uygarlık yeniden ortaya çıktı.

"Ama burada, Orion'un koynunda, sessizce var olduk. Yüce Tanrı'dan doğduk, O'na sadık kaldık. Büyük sulardan bir değil, iki kez korunduk. Zaman kadar eskiyiz, yaşlanmıyoruz ve yine de kadimiz."

India ona hayretle baktı. "Sanki yaşamış gibi konuşuyorsun."

Arcane gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Zaman karmaşık bir şeydir. Burada farklı geçiyor. Sizin için akıl almaz bir zaman olan şey bizim için sadece bir mevsimin geçişi."

"Ama bu şu anlama geliyor..."

"Bu, burada bulunduğunuz süre içinde, kısa da olsa, dünyanızda pek çok gün geçtiği anlamına geliyor."

Ağzı bir O harfi oluşturdu. "O halde babam benim gelişimi hiç de uzun süre beklememiş."

"Hiç de uzun değil, India."

Arkasına yaslandı ve tam bir şaşkınlık içinde suya baktı. Zihni kendisine söylenenleri bir türlü sindiremiyordu. Mantıklı değildi. Ama inanç meseleleri nadiren mantıklıydı.

"İşte bu yüzden şimdi bir karar vermelisin," dedi nazikçe. "Babanızın istediği gibi burada onunla kalabilir ya da evinize dönebilirsiniz. Bu öyle bir karar ki, ait olmadığın bir dünyaya geri dönmene izin verilmemeli.

ve ayrılmaya karar verirsiniz, geri dönemezsiniz."

"Neden?" diye sordu.

"Geri getirdiğiniz bilezik. Türünün son örneği. Bu anı uzun zamandır bekliyorduk. Güvenliğimizden, yaşam tarzımızdan emin olabileceğimiz bir zamanı. Uzun zamandır keşfedilme korkusuyla yaşıyorduk ama artık şehre geri dönmenin bir yolu yok."

Kaşlarını çattı. "Ama babam bilezikle geldi. O zaman neden sende kalmadı?"

Arcane'in gözleri pişmanlık ve üzüntüyle parladı. "Roderick olarak bilinen adam, bulduğumuz için çok sevindiğimiz bileziği de yanına alarak şehirden kaçtı. Baban onu İngiltere denen yerde bulabileceğinden emindi. Biz de senin güvenliğin ve korunman için muhafızlarımızı gönderdik ve anahtarın geri gelmesi için dua ettik.

"Bu kez diğer altısıyla birlikte yok edilecek."

Kulübesindeki adamı düşünerek dudaklarını büzdü. "Diğerleri buraya böyle mi geldi? Diğer bilezikler mi?"

Başını salladı. "Yedi bilezik vardı ve tercih edilen bilezik dışarı atıldığında büyük bir karmaşa yaşandı. Bilezikler şehirden kayboldu, bazı sakinler kaçarken yeryüzüne dağıldı.

"Zaman içinde, şehri arayanlar buraya geldikçe bilezikler yavaş yavaş bize geri geldi. Maximus bize geldiğinde yanında altıncı bileziği de getirmişti. Sizinki yedinci ve sonuncusuydu."

Uzun bir nefes verdi. En çılgın rüyalarında bile hiçbir şey onu Pagoria gerçeğine hazırlamamıştı. Şehir hakkında teoriler, spekülasyonlar vardı ve bunların çoğuna yakından aşinaydı. Ama burada oturmak ve son derece şaşırtıcı bir şeyi doğrulamak, hayatının en inanılmaz olayıydı.

"Gördüğüm kadarıyla size çok şey verdim," dedi. "Tüm söylediklerimi düşünmeniz için sizi yalnız bırakacağım." Ayağa kalktı, cüppesinin kumaşı yere düştü. "Bir sonraki gün doğumuna kadar kararını vermelisin. Kalabilirsin ya da dünyana geri dönebilirsin."

Onun uzaklaşmasını izledi, zihni ultimatunun baskısı altında neredeyse patlıyordu. Buraya ailesini aramak için gelmişti ama belki de hiçbir zaman istediği türden bir aileye sahip olmadığını keşfetti. Şimdi burada kalıp sahip olduğu azıcık şeyi kurtarmaya mı yoksa

ve her şeyden vazgeçmek. Hayallerinden, isteklerinden, ihtiyaçlarından. Belirsizliklerle dolu bir hayata.

Elleri titredi ve tüm vücudunun aynı şeyi yapmasını engellemek için ellerini büyük bir top gibi sıktı. Kalırsa, Ridge'i bir daha asla göremeyecekti. Ama giderse babasını bir daha asla göremeyecekti ve Ridge'in istediği gibi bir hayat yaşayamayacaktı. Ve zaten sahip olduğundan daha fazlasını ondan alamazdı, alamazdı. Her halükârda sefalet dolu bir hayata mahkûm muydu?

Korkuyordu. Yanlış karar vermekten çok korkuyordu. O kadar ki, güvenli karar en çekici karar gibi görünüyordu. Hiçbir risk içermeyen, incinme ihtimali bir karar. Bir kez olsun korunmak istiyordu. Yaşadığı hayattan uzakta. Ridge'i hayal kırıklığına uğratma ihtimalinden uzakta.

Sanki cevap orada, yıldızlarda yazılı olacaktı gibi gökyüzüne baktı. İçine, kendi kalbine bakmaktan korkuyordu. Ona ne söyleyebileceğinden korkuyordu.

Düşünecek çok şey vardı ve sadece şafağa kadar vakti vardı.

Bölüm Otuz Beş e

Ridge artık ayaklarının olmadığını hissederek uyandı. Başını omzundan kaldırdı ve neredeyse protesto edercesine inledi. Sonra kan dolaşımını yeniden sağlamak için ayaklarını oynattı ve bacağına acı veren sancılar hissederek irkildi.

Pencereye baktı ve şafağın ilk ışıklarının gökyüzünü aydınlattığını fark etti. Bakışları yatağa, India'nın yattığı yere kaydı ama o orada değildi.

Sandalyesinden fırladı. "India?" diye seslendi, çılgınca odanın etrafına bakıyordu.

Yatak odasından topallayarak çıktı ve yaşam alanını ondan bir iz var mı diye taradı. Hangi cehenneme gitmişti? Böylesine ciddi bir yaralanmayla ayakta duracak hali yoktu.

Yutkunarak ettiği laneti geri aldı ve kendini yeniden hissetmek için ayaklarını yere vurarak sendeleyerek kulübeden çıktı. "Hindistan?" diye tekrar seslendi.

Her yöne baktı, sonra göle giden patikadan aşağı inmeye başladı. Kadını bankta oturmuş, sırtı ona dönük, suya bakarken görünce rahatladı.

Adam ona yaklaştı ve yanındaki bankın üzerine kaydı. Başını kaldırıp ona baktı, bir an için irkildi, ta ki karşısındakinin o olduğunu görene kadar.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Uyanık olmamalısın."

Gülümsedi. "Ağrım var ve kaskatı kesildim ama biraz hava almaya ihtiyacım vardı. İhtiyacım vardı düşün."

Bir elini uzattı ve parmaklarıyla saçlarının uçlarını döndürdü.

"Peki ne hakkında bu kadar çok düşünüyordun?"

"," diye cevap verdi, gözlerini tekrar inişli çıkışlı araziye dikerek.

"İnanılmaz, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Baban seni gördüğüne çok sevindi," dedi, aralarındaki garip gariplikten rahatsız olmuştu.

Hafifçe içini çekti, sesi gecenin içinde yankılandı. "Konuşmamız gerek, Ridge."

Kalbi . Kadının sesinde duyduğu gerginlik hoşuna gitmemişti. "Pekâlâ. Konuşalım." Uzanıp onun elini tuttu ve başparmağını bileğinin yumuşak derisine sürttü.

"Burada kalır mısın?" diye ağzından kaçırdı. "Yani sonsuza kadar kalmak ister misin?"

Eli onunkinde hareketsiz kaldı. "Kalmak mı? Yani İngiltere'ye dönmeyecek misin?" Kadın başını salladı ve suyun karşısına bakmaya devam etti.

"Bunu yapamam. Bunu babama yapamam... anneme yapamam. O zaten bir oğlunu kaybetti. Robby'ye veda etme şansı hiç olmadı. Görevimi öylece terk edemem."

Sözünü kesti. Daha çok şey söyleyebilirdi ama aklındaki en önemli şey neden ondan kalmasını istediği idi. Bu sadece gitmeye niyeti olmadığı anlamına gelebilirdi.

Nefesi panik içinde onu terk etti.

"Ben kalamam India. Ama benimle gelebilirsin."

Hüzünlü gözlerini ona çevirdi ve adam anladı. O anda tam olarak ne söyleyeceğini biliyordu.

"Peki babamı bırakacak mısın?" diye sordu. "Senin aileni terk edemeyeceğin kadar ben de onu terk edemem. Geriye kalan tek ailem o."

"Peki ya Kavi ve Udaya?" diye meydan okudu.

"Onlar benim mutlu olmamı isterdi."

"Peki sen olacak mısın?"

Cevap vermedi. Ona bakmadı.

"İngiltere'ye döndükten sonra Kavi ve Udaya ile ilgilenecek misin?" diye sordu.

"Elbette geleceğim ama India, benimle gelmeni istiyorum," diye ısrar etti.

"Yapamam," fısıldadı. "Babamı nasıl bırakabilirim?"

"Baban sana hep aynı değeri mi verdi?" Ridge sordu. Sözleriyle onu incittiğini biliyordu ama mantıklı düşünmesini sağlamak zorundaydı. Bunu ona, ikisine birden yapamazdı.

"."

"Gitmeyeceksin," diye . "korkuyorsun. Mutluluğun konusunda bana güvenmekten korkuyorsun."

Sertçe yutkundu, boğazı bir aşağı bir yukarı çalışıyordu. "Olmamı istediğin kişi olamam," dedi boğuk bir sesle.

Ayağa kalktı. Onu sarsmak istedi. Bağırarak istedi. Ağlamak istedi.

"Senden başka biri olmanı hiç istemedim," dedi usulca. "Başka hiç kimse. Sadece sen olmanı. Sevdiğim kadın. Ama yalvarmayacağım India. Bana güvenmeni sağlayamam. Beni sevmeni sağlayamam."

Döndü, artık ona bakamıyordu ve kulübeye doğru yürümeye başladı. Hayatı boyunca kurduğu bir hayalin doruk noktası olan şey şimdi onun en kötü kâbusuydu. Şehri bulmuştu ama bunu yaparken Hindistan'ı da kaybetmişti.

Pagoria'ya vardıklarında onları karşılayan yaşlı adam, Ridge içeri girdiğinde kulübenin dışında duruyordu. Şaşırtıcı bir şekilde Maximus, babası ve Robby de onunla birlikte dışarıda duruyordu. O yaklaşıncaya başlarını kaldırıp baktılar.

Yaşlı adam öne çıktı ve elini Ridge'e uzattı. "Gabriel'in Bileziği'ni geri getirdiğin için sana teşekkür etmeliyim. Son ikisini senin ve büyükbabanın iade etmesi ne kadar da uygun."

Ridge adamın bir teşekkür jestiyle kolunu sıkmasına izin verdi ama kalbi buna dayanmıyordu. Gölde yerde yatarken nasıl olabilirdi ki?

"Benim adım Arcane," diye devam etti adam. "Bileziklerin koruyucusu."

Ridge başını kaldırıp India'yı kalmaya ikna eden adamın gözlerinin içine baktı.

"Demek kararını verdi," dedi Arcane sessizce. "Onu ben yönlendirmedim. Ona sadece seçenekleri sundum."

Ridge bu kadar kolay okunmanın şaşkınlığıyla kaskatı kesildi. Kesin bir ifadeyle, "O kalıyor," dedi.

"Ben de öyle," diye konuştu Robby Arcane'in arkasından.

Ridge yaşlı adamın yanından geçip Robby'ye baktı. Öfke, üzüntü, hepsi bir arada boğazında düğümlendi ve nefes alamayacağından korktu. "Robby, *hayır*, sen de mi?"

Büyükbabası bir kolunu Robby'nin omuzlarına dolayarak ona destek oldu. Kont yan tarafta duruyordu ve Ridge'in hissettiğinden daha iyi görünmüyordu. Babasının gözleri keder, acı ve dökülmemiş yaşlarla doluydu.

"Geri dönecek hiçbir şeyim yok. Geri dönüş yolculuğunu yapabileceğimden bile emin değilim," dedi Robby, sonunda sesi çatlayarak.

dönecek bir şey yok. Herkes bu kadar umutsuzca kaderci miydi?

"Onunla ben ilgileneceğim," diye konuştu Maximus. "Ailesiyle birlikte olacak. Olması gerektiği gibi. Gereksiz yere acı çekmeyecek," diye ekledi sessizce.

Ridge'in gözleri yaşardı. Demek son yaklaşıyordu. Robby'nin yanıldığına, bir şekilde İngiltere'ye dönebileceğine ve hastalığından kurtulabileceğine dair bir umutla yaşamıştı. Eve kardeşi ya da Hindistan olmadan dönecek olması, kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı.

Boğazında düğümlenen kederi yutkundu, ama hıçkırık boğazından kaçana kadar tekrar kabardı. Gözü kapalı bir şekilde Robby'nin yanına gitti ve kardeşini kollarının arasına aldı.

Robby de ona sarıldı, iki kardeş umutsuz bir kucaklaşmaya kilitlendi. Bir veda. Son bir veda.

"Seni seviyorum, Robby."

"Sevdiğini biliyorum, Ridge. Beni her zaman sevdin," diye fısıldadı Robby.

Ridge, yanaklarını ıslatan gözyaşlarını umursamadan Robby'den uzaklaştı. O gün olanlar yüzünden tamamen yıkılmamış gibi davranmayacaktı. *Bunu yapabileceğinden* emin değildi.

"Fazla vaktin yok," diye araya girdi Arcane, sesi üzüntüyle ağırlaşmıştı. "Dış dünyada çok fazla zaman geçmeden gitmelisiniz."

Kont Robby'ye sıkıca sarıldı, yüzü asık, bitkin ve griydi. "Seni seviyorum oğlum. Annen de seni seviyor. İkimiz de seninle gurur duyuyoruz."

Uzaklaştıklarında Robby kederli gözlerini Ridge'e çevirdi. "India ile işler yolunda gitmediği için üzgünüm. Onu sevdiğini biliyorum."

"Benim için ona göz kulak olur musun?" Ridge, göğsündeki korkunç ağrıyı kontrol altında tutma çabasının her geçen saniye daha da zorlaştığını söyledi.

Kont, "Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğiniz bir şey yok mu?" diye sordu.

Ridge ona şaşkınlıkla baktı, India'nın kendisine uygun olduğunu onaylamasına şaşırmıştı.

"Hayır. O kararını verdi."

İfadenin kesinliği onu neredeyse yıkıyordu. Üzerine çöken korkunç acıya boyun eğmeden önce arkasını döndü.

###

Phillip Ashton, Hadley ailesi arasında geçen konuşmaları uzaktan izledi ve kaşları çatıldı. Maximus'un en büyük torunu

Hindistan'ına aşıktı. Yine de, onunla İngiltere'ye dönmesini talep etmiyordu.

Ve eğer kızını tanıyorsa, o da Ridge'i çok seviyordu. Sadece o burada kalıyordu.

Çenesini ovuşturdu, karnındaki huzursuzluk hissi ezici bir hüzne dönüşene kadar büyüdü.

"Neşelen, seni yaşlı hergele," diye homurdandı. "Kız için doğru olanı yapmanın zamanı geldi."

Bakışlarını yukarı çevirdi ve nemli yanaklarında esintiyi hissetti. India'nın annesi yıllar önce öldüğünden beri hiç ağlamamıştı. Öfkeyle gözlerini kırptırdı. Bu kadar bencil olmayı bırakıp bir kez olsun tek kızının mutluluğunu düşünmesinin zamanı gelmişti.

Vedalaşan bir grup adama şöyle bir göz attıktan sonra, Hindistan'ın hâlâ orada olup olmadığını merak ederek göle doğru yola koyuldu.

###

Ridge otuz yaşından çok daha yaşlı biri gibi ağır ağır yürüyordu. Omuzlarında bir ömür boyu yük taşıyan biri.

Her adım onu bir daha asla şehirden ve Hindistan'dan biraz daha uzaklaştırıyordu.

Babasıyla birlikte yürüdükleri karanlık tünel, onun gelecek vizyonuna uygun görünüyordu. Karanlık ve yalnız.

"Kapıya varmak üzereyiz," diye seslendi babası ona. Ridge gözlerini kapattı. Sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi.

Birkaç saniye sonra geçitten çıkarak kapının bulunduğu mağaraya girdi.

Kont, büyük taş bariyerin önünde dururken, "Arcane sadece elimizi kapıya koymamızı ve tıpkı diğer tarafta Gabriel'in Bileziğini kullandığımızda olduğu gibi açılacağını söyledi," dedi.

"Mutlu ol," diye fısıldadı Ridge.

India'nın şeytanlarının sonunda şehirde huzur bulması ve acısını dindirebilmesi için dua etti. Onunki daha yeni başlıyordu.

Ridge arkasında bıraktığı şeye son bir kez bakmak için döndü. Bir şekilde India'yı orada görmeyi umuyordu, onun peşinden koşuyordu, fikri değişmişti. Ama orada değildi. Gözlerini kapadı ve yanaklarında nemlilik hissetti.

Tekrar kapıyı açmak için elini uzatan babasına döndü. Sonra kapı açıldığında Kont'un arkasından gitti.

Kapı arkalarından yavaşça kapanırken, onun hayallerinin kapısı da kapandı.

Otuzuncu Bölüm-Si x

India donmuş bir halde oturmuş suya bakıyordu, kalbi ve zihni çevresine karşı hissizleşmişti. Eğer doğru kararı verseyse, neden bu kadar *yanlış* hissediyordu? Neden mutlu değildi? Artık tek bir yere yerleşmeyi dört gözle beklediği için rahatlamış olması gerekmez miydi?

Çünkü doğru karar değildi. Sen güvenli kararı verdin. "Dertli görünüyorsun kızım," dedi babası arkasından.

Dönmedi, onun yerine etrafından dolaşmasını ve yanına oturmasını bekledi.

Onun yanındaki banka kaydı ve gözlerini suya dikti.

İkisi de uzun bir süre bir şey söylemedi.

Sonunda babası başını çevirip ona baktı. "Sana bir şey soracağım ve bana doğruyu söylemeni istiyorum."

Hâlâ ona bakmıyordu.

"O çocuk belli ki sana aşık. Sen ona aşık mısın? Bunun üzerine kız başını çevirdi. "O çocuğun adı Ridge. Ve... evet. Onu seviyorum," dedi usulca.

"Cehennem ateşi o zaman, kadın, neden onunla geri dönmüyorsun?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Çünkü sen buradasın." Daha ne kadar söylemesi gerektiğini düşünerek ellerine baktı.

"Dökül bakalım kızım. Duygularımı bağışlama konusunda endişelenme."

Derin bir nefes aldı ve bakışlarını ona çevirdi. "Artık dünyanın dört bir yanında gezip tozmak istemiyorum. Bir ev, bir aile, kendime ait diyebileceğim bir yer istiyorum. Köklerimi salabileceğim bir yer." Gözleri yaşardı. "Son on beş yıldır sürdürdüğüm hayatı artık yaşayamam."

Hüzün ve suçluluk babasının kırıksıklarla dolu gözlerini doldurdu. "Senin için asla uygun bir hayat değildi. Senin yaşında bir kız için uygun bir hayat değildi. Bunu biliyordum ama seni geride bırakmaya dayanamadım ve senin için doğru olanı yapmak adına kendi uğraşılarımdan vazgeçemeyecek kadar bencildim."

Elini onun koluna uzattı. "Hayır! Hayır, baba, seninle gelmek istedim. Gerçekten istedim. O yılları seninle geçirdiğim için hiç pişman olmadım."

Sadece Hindistan'da olanlardan sonra korkuyorum. Sadece güvende olmak istiyorum, kendimi güvende hissedeceğim bir yerde."

En derin korkularını söylemek, onları açığa vurmak, kendisini küçük hissetmesine ve çok korkmasına neden oluyordu. Onları itiraf etmek, onlara ses vermek onu özgürleştirmemeli miydi?

Ona uzun uzun ve sertçe baktı. "Ridge'in yanında kendini güvende hissediyor musun?" Kız kaşlarını kırıştırdı, bu soru karşısında kafası karışmıştı.

"Peki, sen?"

Başını salladı. "En başından beri."

Kükredi ve dudaklarını ince bir çizgiye çekti. "O zaman burada ne işin var? Neden onunla gitmedin?"

Tekrar yere baktı, bir damla gözyaşı koluna sıçradı. "O da senin gibi olmak istiyor baba. Macera dolu bir hayat istiyor. Çocukluğundan beri bunun özlemine çekiyor. Ve ben bunu istemiyorum."

Bir kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kolunun kıvrımına çekti. "Sana bir şey sormama izin ver. Ridge'le birlikte yaşamamanın nasıl bir şey olacağını hiç düşündün mü? Onunla seyahat etmek o kadar kötü olur muydu? Onunla maceraya atılma fikri mi yoksa genel olarak macera mı iğrenç?"

Ağzını açtı ve aynı hızla kapattı. Doğrusu Ridge ile seyahat etmenin nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemişti.

"Ridge'in İngiltere'yi bir daha dönmek üzere terk edecek bir tip olduğunu sanmıyorum, kızım. Sorumlulukları, görevleri, ciddiye aldığını tahmin ettiğim şeyleri var. Dönecek bir evin olsaydı seyahat etmek bu kadar kötü olur muydu?"

Bir ev. Ridge ile. Gözlerini kapattı.

"Burada benimle daha mutlu olacağını söyleyemezsin," diye devam etti babası. "Yüzündeki ifade yeterince gerçek. Ridge sana ihanet etmedi. *Ben ihanet ettim.*"

"Ama baba, seni bir daha asla göremeyeceğim," diye acı içinde fısıldadı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Beni her zaman burada göreceksin, kızım." Ellerinden birini kalbini örtmek için hareket ettirdi. "Oradan asla ayrılmayacağım. Hayatını benim için yaşayamazsın. Bunu yapmana çok uzun süre izin verdim. Bu hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım bir şey. Ama şimdi bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Kararına şaşırdığımı söylemeliyim India," dedi Robby.

Kafasını kaldırdığında, babasıyla birlikte oturdukları bankın yanında durduğunu gördü.

"Gittiler mi?" diye sordu korkuyla.

Başını salladı, yüz ifadesinde hüznü vardı.

Başını eğdi. Ridge gitmişti. Gözyaşları hızlı hızlı akıyordu.

Yanakl

ar. "Seni seviyor," dedi Robby.

Robby'nin ellerini ceplerine soktuğunu görmek için başını kaldırıp baktı.

ve göle bak.

Robby, "Kahretsin India, seni asla bir korkak olarak görmedim," diye devam etti. "Cesaretine her zaman hayranlık duydum. Ama şimdi... şimdi ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ona bir kez ihanet ettin, ama bu sefer, bu sefer onu yok ettin."

Ayağa kalktı, onun sözleri karşısında öfkesi kabardı. "Onu *serbest bıraktım*. Sadece hayallerinin peşinden gitmesini engelleyeceğimi biliyordum."

"Peki ya rüyasında seni gördüyse?" Robby sordu. "Evet, macera dolu bir hayat istiyordu ama bunları mutlu olmadığı ya da tatmin olmadığı için istiyordu. Ama sen onu tamamladın, mutlu ettin. Her gece onun yanında, yatağında olsaydın Afrika'yı ya da Hindistan'ı hiç görmemiş olmayı umursamayacağını söyleyebilirim."

Şok içinde Robby'ye baktı. Olayları fazla mı basite indirgemişti? Ridge'in ona olan sevgisini hafife mi almıştı? Sadece kendine ve Ridge'le bir hayatın kendisi için doğuracağı sonuçlara odaklanmış ve Ridge'in onsuz daha iyi olacağını düşünerek mantığını haklı çıkarmıştı. Ama ya öyle değilse?

Tanrım, bencil bir hödükten biraz daha fazlasıydı.

Korkularının kendisini yönetmesine, arzularının eylemlerini belirlemesine o kadar uzun süre izin vermişti ki, bu süreçte çöpe attığı hayatı düşünmek için durmamıştı.

Nerede yaşarlarsa yaşasınlar ya da nereye seyahat ederlerse etsinler Ridge'le gerçekten hiç mutsuz olur muydu? Ona karşı olan hislerinin derinliğini hiç gerçekten incelemiş miydi?

Hayır, hayır ve hayır.

Daha önce hiç hissetmediği bir panik boğazında düğümlendi ve öyle bir şişti ki bin farklı yöne doğru patlayacağından emin oldu.

"Tanrım, artık çok geç, artık çok geç," diye bağırdı.

Robby'ye baktı, kalbi kırılıyor, her biri onu delip kanını çeken küçük, sivri parçalara ayrılıyordu.

Arcane, "Acele ederseniz çok geç değil," dedi.

Arkasını döndüğünde Maximus'la birlikte kapının arkasında durduğunu gördü.

Tezgah.

"Onlar gitti ve benim kararım *burada* kalmaktı."

Bunu söylemek bile ruhunun derinliklerine işliyordu.

Arcane ona doğru yürürken gülümsedi. "Seni böyle acı içinde görmek beni çok üzüyor, çocuğum. Sana asla şehri *terk edemezsin* demedim, sadece gidersen geri dönemezsin dedim. Ve eğer gidersen, bilmediğin bir dünyaya geri dönmüş olacaksın. Biz burada tutsak tutmayız."

Ağzı bir karış açık kaldı, zihni söylediklerinin ne anlama geldiğini kavramakta zorlanıyordu.

"Ama fikrinizi değiştirdiyseniz acele etmenizi öneririm. Kayadaki boşluğa ulaştıklarında, zaman onlar için sizden çok daha hızlı geçecek ve ayrılışınız boşa gidebilir. Şu anda bile çoktan kapıya ulaşmış olmaları muhtemel."

Babasıyla Robby'nin arasına baktı, aklı karmakarışık.

"Hadi kızım. Genç adamın peşinden gitsen iyi olur. Onu tekrar kaybetmek istemezsin," dedi babası nazikçe.

Kendini babasının kollarına attı ve omzu babasının göğsüne çarptığında yüzünü buruşturdu. "Seni seviyorum baba. Seni her zaman seveceğim."

Saçlarını okşadı ve sonra başının üstünü öptü. "Ben de seni seviyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Şimdi git."

Geri çekildi ve koşarak kollarını Robby'ye doladı. "Seni seviyorum," dedi şiddetle. "Senden daha iyi bir kardeş umamazdım."

Robby ona tekrar sarılırken, "Benim için Ridge'e iyi bak," dedi.

Kız oradan ayrıldı ve Arcane'e baktı. "Nereye gideceğim?"

"Beni takip edin," dedi gülümseyerek. "Sana yolu göstereceğim."

Otuzuncu Bölüm-Seve n

Londra Tarih Kurumu Altı ay

sonra

"Ve böylece beyler, Pagoria efsanesinin büyüleyici olsa da sadece bir efsane olduğunu söyleyerek sözlerime son veriyorum. Bir efsane. Başka bir şey değil. Zihnimizi daha ciddi uğraşlara yöneltmenin zamanı geldi. Daha anlamlı arayışlara. Bizi büyük keşiflere götürecek olanlara."

Ridge özenle hazırladığı konuşmasını bitirerek Sir Roderick Castleton'ın yaşlı günlüğünü kapattı. Toplanan akademisyenler, tarih meraklıları ve diğer ilgililer arasında bir alkış tufanı kopunca kürsüden başını kaldırdı.

Ve böylece bitti. Kâğıtlarını toplayıp uzaklaşırken elleri titriyordu. Akranlarının arasına karışmak için yükseltilmiş platformdan inmeden önce bir an kendini toparladı.

"Çok güzel bir konuşma, Ridgewood."

Ridge kendisini tebrik eden adama başıyla selam verdi ama sohbet etmek için durmadı. Gönülsüzce gülümsedi, toplanan insanların üzerinde yankılanan yorumları zar zor duydu. Uygun gördüğünde başını salladı ama tek amacı huzur içinde yas tutabilmek için toplantıdan kaçmaktı.

Babasıyla birlikte Pagoria'dan ayrılmalarının üzerinden altı uzun ay geçmişti ve Hindistan'ı ya da Robby'yi düşünmediği tek bir gün bile olmamıştı. İkisini de özliyordu ama India kalbini başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde işgal ediyordu. Ruhunun yarısının kayıp olmasını nasıl açıklıyorsun?

Bugün sevdiği insanlara son hizmetini yerine getirmişti. Pagoria hakkındaki söylentilere son vererek, şehirle ilgili doğru bildiği her şeyin itibarını sarsarak, şehir halkını korumuş oldu. En azından bunu yapabiliirdi.

"Seninle gurur duyuyorum oğlum."

Ridge yukarı baktı. "Baba! Burada ne işin var? Geldiğini fark etmemiştim."

Kont gülümsedi. "Tabii ki Pagoria hakkındaki konuşmanızı kaçırmazdım." Yüz ifadesi biraz hüzünlendi. "Yaptığınız şeyi neden yaptığınızı anlıyorum. Şehri ne kadar uzun süre araştırdığınız düşünülduğünde bunun sizin için ne kadar zor olduğunun da farkındayım."

"Yapılması gerekiyordu," dedi Ridge. "Yapmak istediğim son şey, India, Robby ve Büyükbaba oradayken şehri yağmalamak için bir kaşif sürüsü göndermekti."

Onun adını söylemek bile göğsünde ateşli bir acı dalgasına yol açtı. Duygularının kontrolünü yeniden kazanmak için başını salladı.

"Annem nasıl?" diye sordu.

Kont'un ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Durumu iyiye gidiyor. Hâlâ perişan olduğu günler var ama daha iyi günlerin yolda olduğuna inanıyorum."

Ridge iç çekti. En azından o ve babası Robby'ye veda etme şansını bulmuşlardı. Annesi bu fırsattan mahrum bırakılmıştı ve bu onu derinden üzmüştü. Hâlâ en küçük oğlu için yas tutuyordu. Ya Lucinda? O da geçen yılki olaylar yüzünden çok değişmiş bir kadındı.

Tüm çekincelerine rağmen, zaman zaman ona bakmış ve çok farklı bir kadın bulmuştu. Daha sessiz, daha düşünceli, neredeyse yaralı bir kadındı. Robby'yi kaybetmenin onu ne kadar etkilediğini merak ediyordu.

Kont, Ridge'in düşüncelerine müdahale ederek, "Artık gitmeliyim, oğlum," diye konuştu. "Annene çay için evde olacağıma söz verdim."

Ridge başıyla onayladı. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Babasının uzaklaşmasını izledi ve ilişkilerinin nasıl değiştiğine hayret etti. Döndü ve başka bir iyi dilekçi tarafından yakalanmadan önce binadan çıkmaya başladı.

Fuayeye girdi, kapı görüş alanında ki bir ses onu olduğu yerde durdurdu.

"Lord Ridgewood, oldukça ilginç bir konuşma. İçeriğine itirazım varsa beni bağışlayın."

Nefes alış veriş hızlandı ve kalbi göğsünde gümbür gümbür çarpmaya başladı. Bu olamazdı. Yavaşça arkasına döndü, umut etmekten korkuyordu, hayal kurmaktan korkuyordu, keşfettiği şey karşısında büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağından korkuyordu.

Ama orada duruyordu. Pasaklı bir gömlek ve yıpranmış bir pantolon giyiyordu. Tozlu ve seyahat yorgunu görünüyordu. Tam olarak Pagoria'da bıraktığı gibi görünüyordu. *Hindistan*'da.

"Yüce Tanrım, gerçekten sen misin?" Ortadan kaybolacak mıydı? Sonunda kederinden delirmiş miydi? Onun görüntüsünü mü çağırmıştı? Hayal gücünün bir ürünü ile mi konuşuyordu?

Kadın gülümsedi ama adam onun korkusunu görebiliyordu. Ondan korkuyor muydu? Belirsizlik, sanki biri yüzüne mürekkeple damgalamış gibi açıkça yazılıydı. Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı ve boştaki elini pantolonunun paçasına sürttü.

"Gelebildiğim kadar çabuk geldim," diye kekeledi. "Bir hata yaptım, Ridge."

Sözleri kulaklarında tatlı tatlı uğulduyordu, onun söylediğini hayal ettiği sözler. Gerçekten de aklını kaçıırıyordu. Kız burada, onun önünde duruyor olamazdı.

India, Ridge'in şaşkınlıkla gözlerini kırıştırmasını ve ona bakmaya devam etmesini izledi. Tanrım, çok mu geç kalmıştı? Onu affetmeyecek miydi?

"Bensiz gitmene izin vermemeliydim," diye devam etti. "Senden hemen sonra şehirden ayrıldım, ama kapıya ulaştığımda sen çoktan gitmiştin. Ben San Sebastian'a ulaştığımda sen benden dört gün öndeydin."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Dört gün mü? Altı ay oldu!"

Hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. "Hemen bir gemi kiralayamadım. Beklemek zorunda kaldım ve sonra bir dizi fırtına yüzünden denizde geciktik. Bu hızla İngiltere'ye asla ulaşamayacağımdan korkuyordum."

Başını salladı, seyahatleri hakkında konuşmak istemiyordu. Yapmak için geldiği şey bu değildi. Derin bir nefes aldı ve kalbini onun ayaklarına bıraktı. "Ridge, seni seviyorum. Seninle bir hayat yaşamayı her şeyden çok istiyorum. Eğer beni kabul edersen." Sesi kesildi, dikkatle ona baktı, onu kollarına almasını ve evet, ona sahip olacağını haykırmasını istiyordu.

Ama hiçbir şey söylemedi. Aslında, . Sanki orada hiç yokmuş gibi ona bakmaya devam etti.

"Ridge," diye kadınsı bir ses yükseldi.

India tanıdık sesle yüreğine korku salarak arkasına döndü. Lucinda Hadley aceleyle ilerledi, elleri önünde nazıkçe sıkılıyordu. Başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar kusursuzdu ve India kendini hiç şu anda hissettiğinden daha pis hissetmemişti.

Ridge'e döndüğünde onun Lucinda'ya gülümsediğini görünce yüreği ağzına geldi.

"Oh Ridge, bana konuşmanı kaçırmadığımı söyle," dedi Lucinda hafif soluksuz bir sesle.

India'nın kalbi sıkıştı. Omuzları çöktü. Onu istemiyordu.

"Affedersiniz," diye mırıldandı. "Sizi rahatsız etmek istememiştim." Arkasını döndü ve koşarak binadan çıktı.

"Ridge, o India Ashton mıydı?" Lucinda haykırdı.

Kadının sorusu onu sersemletti. Başını iki yana salladı ve bakışları Lucinda'nın üzerinde toplandı. "Onu gördüğünü mü söylüyorsun? Onu hayal etmedim mi?"

Lucinda ona sanki tamamen anlamsızmış gibi baktı.

"Tabii ki onu gördüm. Tam şurada duruyordu." Lucinda, Ridge'in önündeki boşluğu işaret etti.

"Gerçekten Ridge, senin neyin var böyle? Onunla tartıştın mı?"

Ağzını açtı ve sonra kapattı. Aman Tanrım. O buradaydı. Aklını kaybetmemişti. Ama Hindistan'ı kaybetmiş olabilirdi. Yüksek sesle inledi.

Lucinda eldivenli elleriyle onu iterek, "Peşinden git," dedi. "Orada öylece durduğuna inanamıyorum." Başını sitemle salladı.

"Tanrıya şükür geldin," dedi ve başının üstünü öptü. Kapıdan fırladı ve etrafta Hindistan'dan bir iz var mı diye çılgınca bakındı.

Onu caddede hızlı adımlarla yürürken gördü ve Bir koşu.

"Hindistan! India!" Yüce Tanrım, bırak dursun.

Öyle yaptı ve adam önünde durduğunda yavaşça arkasını döndü onu. Ona tepki verme şansı tanımadan, onu kendine doğru çekti ve olabildiğince sıkı tuttu. Başını aşağı eğdi ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Onu derinden, tutkuyla öptü, dokunuşunda nazik hiçbir şey yoktu. Onu içine çekti, içti, kalbinin ve ruhunun her zerresiyle onu yuttu. Gözyaşlarını hissetti, onun gözyaşlarını ya da belki de kendi gözyaşlarını. Bunun pek bir önemi yoktu. Kız burada, onun kollarındaydı.

Geri çekildi ama hâlâ ona tutunuyordu. "Öyle mi? Kadın, bir daha asla gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

India'nın yüzü nefes kesici bir gülümsemeye dönüştü. Sanki uzun ve zorlu bir kıştan sonra güneş ilk kez doğmuş gibiydi.

"Oh Ridge. Çok korkmuştum."

Elleri vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaştı. Onun hâlâ burada olduğuna kendini rahatlatması gerekiyordu. Tanrım, onu seviyordu. Onu bir daha görebileceğini hiç düşünmemişti.

Onu tekrar görmek ve burada olduğunu bilmek onun için neredeyse sindirilemeyecek kadar fazlaydı.

"Beni bir daha terk etmeyeceksin," diye fısıldadı ve onu bir kez daha kollarına çekti. Kadın inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu ve adam altı aydır ilk kez gerçekten yaşadığını hissediyordu.

"Hayır, seni bir daha terk etmeyeceğim," diye kabul etti, sesi onunkiyle boğuklaşmıştı.

Göğüs.

Uzaklaştı ve sıkıntılı gözlerini ona çevirdi. Bir tür Kalbinin ayak parmaklarına kadar düşmesine neden olan bir ifade.

"Lucinda'dan ne haber?" Rahatladı ve gülümsedi. "Ne olmuş ona?"

"Orada düşündüm... yani merak ettim..."

"Yanlış düşündünüz ve merak ettiniz. Hayatımda sadece tek bir kadın var. Tek bir aşk. O da sensin, India. Evlen benimle. Benimle evleneceğini, çocuklarımı doğuracağını ve yaşlanana, kırışana ve saçlarımız ağarana kadar benimle yaşayacağını söyle."

Güzel dumanlı gözleri yaşlarla doldu. "Evet, oh evet, Ridge. Seninle evleneceğim. Seni çok seviyorum."

Onu kollarının arasına aldı ve Londra sokaklarındaki bu tuhaf görüntüyü kimin gördüğünü ya da şaşkınlıkla baktığını umursamadan etrafında dönüp durdu.

Evindeydi. Onun kızıydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Aşk, hayatın sunduğu en iyi ve en tatlı ve eğer her gününün tadını lanet olsun.

Yazar Hakkında

Maya Banks, çağdaş romantizm, erotik romantizm, romantik gerilim ve İskoç tarihi romanları dahil olmak üzere birçok türde 1 numaralı *New York Times* ve *USA Today* çok satan yazarıdır. Kocas, üç çocuğu ve çeşitli kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda seyahat etmekten, okumaktan ve ailesiyle vakit geçirmekten hoşlanıyor. Doğma büyüme güneyli bir kız olan Maya, Mason Dixon'ın altındaki yaşamı seviyor ve daha da önemlisi, güneyli karakterleri ve ortamları hikayelerinde canlandırmayı seviyor.

Kitap yayınlarıyla ilgili güncel haberler için Maya'nın web sitesini veya Facebook sayfasını ziyaret edin.

www.mayabanks.com

www.facebook.com/authormayabanks

İçindekiler

ALTINCI BÖLÜM
OTUZUNCU BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM
OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM
OTUZ DÖRT OTUZ BEŞ
OTUZ ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ YEDİ

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.